LEONIS XIII

PONTIFICIS MAXIMI

ACTA

VOL. XIX.

ROMAE
EX TYPOGRAPHIA VATICANA
1900

ALMA COLLEGE
262.13
LIBRARY
L55-13
Alma, California

16163

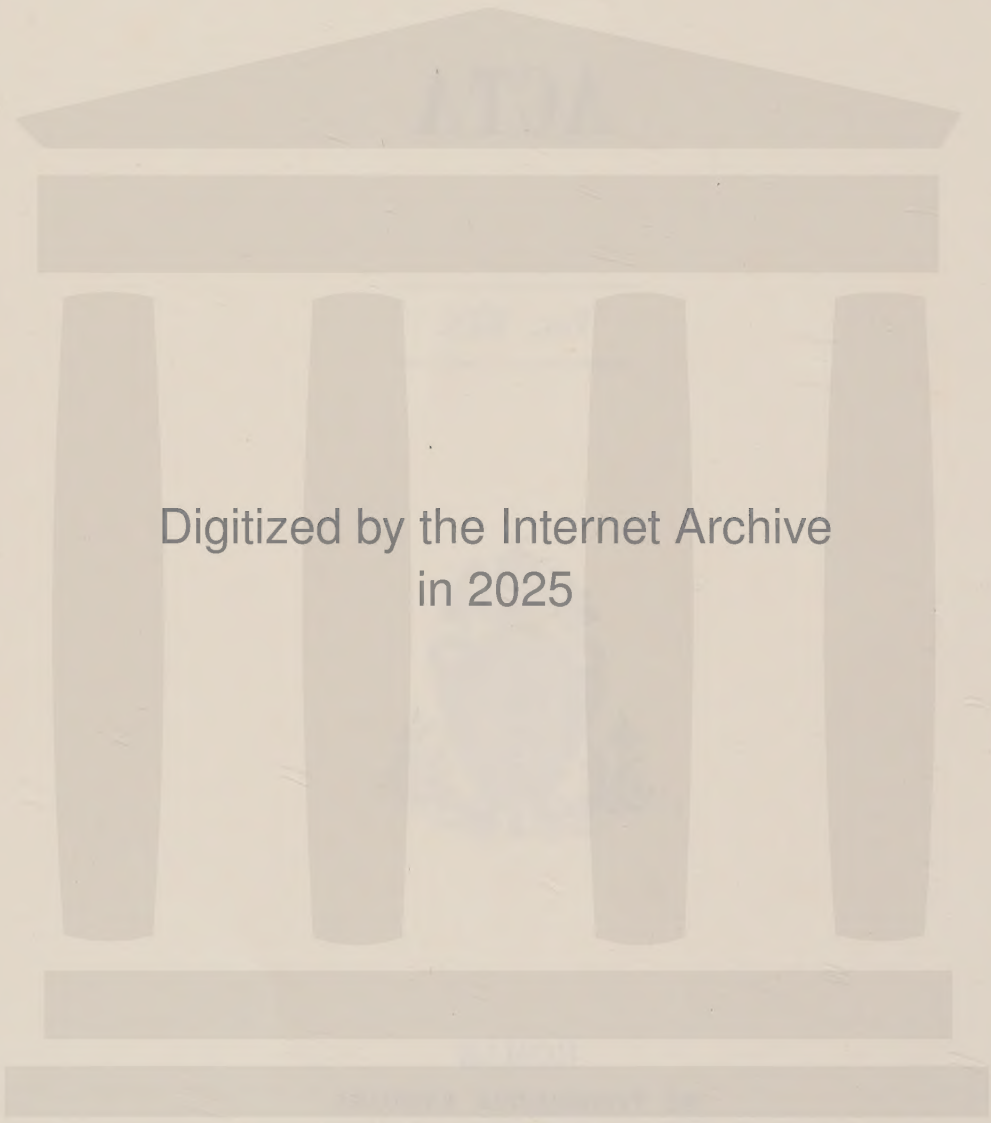

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/leo13greatestpon0019vari

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS
PRAEPOSITIS DOCTORIBVS ALVMNIS
COLLEGII NOSTRI ANAGNINI
ANAGNIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quod pietatem in Nos vestram communibus testatam litteris superioribus diebus voluistis, gratum est. Illud gratius, quod in his ipsis institutae rei primordiis utique spem bonae frugis apparere ex communi omnium vestrum voluntate officiique sedulitate cognovimus. Ex quo licet quidem, libet autem certe, coniecturâ providere incrementa Collegii futura. Curis profecto sumptibusque non exiguis ista Nobis studiorum optimorum sedes stetit; verumtamen, si fructus expectatos grandire Deus beneque evenire siverit, nae magnum fecisse operae pretium videbimur. Utcumque sit, constantem fore vigilantiam sollertiamque vestram, quotquot vel regundi munus insistitis vel docendi, certo scimus. Item de alumnis, plane confidimus nullo tempore commissuros ut, cum adiumenta

sibi nulla desint nec ad virtutis laudem nec ad doctrinae supellectilem comparandam, ipsi sibi defuisse videantur. Caelestium munerum auspicem benevolentiaeque Nostrae testem accipite Apostolicam benedictionem, quam vobis peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die III Ianuarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
PETRO LAMBERTO TIT. S. CRVCIS IN HIERVSALEM
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI GOOSSENS
ARCHIEPISCOPO MECHLINIENSI
MECHLINIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Nihil profecto optatius, nihil humano convictui utilius quam concordia et pax. Quam ob rem Unigenitus Dei Filius, vix in terris visus est, hoc primum humanis gentibus intulit donum, quo nimirum cetera, sua veluti sponte, progignerentur. Neque Nos, qui veteri constantique amore Belgarum nationem prosequimur, id ipsum catholicis istis hominibus suadere unquam destitimus. Usu etenim et ratione probatum est, animis in diversa abeuntibus, res, non modo haud crescere, sed dilabi; divisis namque bonorum viribus, vires adversariorum augentur et confirmantur. — Quantum igitur patriae utilitas, quantum ecclesiae apud vos emolumentum cordi cuique est, esse autem

debet cummaxime; hortamur singulos et obsecramus, ut privatis sententiis commodisque posthabitis, idem omnes sentiant velintque idem. — Id ut facilius eveniat, optamus, dilecte fili Noster, ut e catholicis vestratibus, qui modo in binas partes distrahi videntur, delecti viri in coetum conveniant, in eoque de ineunda inter se concordia serio amanterque agant; ne quod bene adhuc atque utiliter gesserunt contraria sectantes perdant; atque ex dissidio ipsorum, prouti adaucta in dies pericula nimium portendunt, gravius rei quum religiosae tum civili detrimentum inferatur. Te vero ceterosque Episcopos collegas tuos, te adhortante, omnique animi haesitatione remotâ, coetui ipsi consilio ac benevolentiâ minime defuturos et summopere volumus et sine dubio confidimus. Ut porro omnia prospere ac pro votis cedant, tibi catholicisque Belgii universis Apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XII Ianuarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
IACOBO TIT. SANCTAE MARIAE TRANS TIBERIM
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI GIBBONS
ARCHIEPISCOPO BALTIMORENSI

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Testem benevolentiae Nostrae hanc ad te epistolam mittimus, eius nempe benevolentiae, quam, diuturno Pontificatus Nostri cursu, tibi et Episcopis collegis tuis ac populo Americae universo profiteri nunquam destitimus, occasionem omnem libenter nacti sive ex felicibus Ecclesiae vestrae incrementis, sive ex utiliter a vobis recteque gestis ad catholicorum rationes tutandas et evehendas. Quin imo saepe etiam accidit egregiam in gente vestra indolem suspicere et admirari ad praeclara quaeque experrectam, atque ad ea prosequenda, quae humanitatem omnem iuvant splendoremque civitatis. — Quamvis autem non eo nunc spectet epistola ut aliâs saepe tributas laudes confirmet, sed ut nonnulla potius cavenda et corrigenda significet; quia tamen eâdem apostolica caritate conscripta est, qua vos et prosequuti semper et alloquuti saepe fuimus, iure

expectamus, ut hanc pariter amoris Nostri argumentum censeatis; idque eo magis futurum confidimus quod apta nataque ea sit ad contentiones quasdam extinguendas, quae, exortae nuper in vobis, etsi non omnium, at multorum certe animos, haud mediocri pacis detrimento, perturbant.

Compertum tibi est, dilecte fili Noster, librum de vita *Isaaci-Thomae Hecker*, eorum praesertim opera, qui aliena lingua edendum vel interpretandum susceperunt, controversias excitasse non modicas ob invectas quasdam de ratione christiane vivendi opiniones. Nos igitur, ut integritati fidei, pro supremo Apostolatus munere, prospiciamus et fidelium securitati caveamus, volumus de re universa fusiori sermone ad te scribere.

Novarum igitur, quas diximus, opinionum id fere constituitur fundamentum: quo facilius qui dissident ad catholicam sapientiam traducantur, debere Ecclesiam ad adulti saeculi humanitatem aliquanto propius accedere, ac, veteri relaxata severitate, recens invectis populorum placitis ac rationibus indulgere. Id autem non de vivendi solum disciplina, sed de doctrinis etiam, quibus *fidei depositum* continetur, intelligendum esse multi arbitrantur. Opportunum enim esse contendunt, ad voluntates discordium alliciendas, si quaedam doctrinae capita, quasi levioris momenti, praetermittantur, aut molliantur ita, ut non eumdem retineant sensum quem constanter tenuit Ecclesia. — Id porro, dilecte fili Noster, quam improbando sit

consilio excogitatum, haud longo sermone indiget; si modo doctrinae ratio atque origo repetatur, quam tradit Ecclesia. Ad rem Vaticana Synodus: « Neque enim fidei doctrina, « quam Deus revelavit, velut philosophicum inventum « proposita est humanis ingeniis perficienda, sed tamquam « divinum depositum Christi Sponsae tradita fideliter custo- « dienda et infallibiliter declaranda.... Is sensus sacrorum « dogmatum perpetuo est retinendus, quem semel decla- « ravit Sancta Mater Ecclesia, nec unquam ab eo sensu « altioris intelligentiae specie et nomine recedendum » [1].

Neque omnino vacare culpa censendum est silentium illud, quo catholicae doctrinae principia quaedam consulto praetereuntur ac veluti oblivione obscurantur. — Veritatum namque omnium, quotquot christiana disciplina complectitur, unus atque idem auctor est et magister *Unigenitus Filius qui est in sinu Patris* [2]. Easdem vero ad aetates quaslibet ac gentes accommodatas esse, perspicue ex verbis colligitur, quibus ipse Christus apostolos est alloquutus: *Euntes docete omnes gentes,... docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis; et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi* [3]. Quapropter idem Vaticanum Concilium: « Fide divina, inquit, « et catholica ea omnia credenda sunt, quae in verbo Dei « scripto vel tradito continentur, et ab Ecclesia, sive

[1] Const. de Fid. cath. c. IV.

[2] Ioann. I, 18.

[3] Matth. XXVIII, 19-21.

« solemni iudicio sive ordinario et universali magisterio, « tamquam divinitus revelata credenda proponuntur » [1]. — Absit igitur ut de tradita divinitus doctrina quidpiam quis detrahat vel consilio quovis praetereat; id enim qui faxit, potius catholicos seiungere ab Ecclesia, quam qui dissident ad Ecclesiam transferre volet. Redeant, nil enim Nobis optatius, redeant universi, quicumque ab ovili Christi vagantur longius; non alio tamen itinere, quam quod Christus ipse monstravit.

Disciplina autem vivendi, quae catholicis hominibus datur, non eiusmodi est, quae, pro temporum et locorum varietate, temperationem omnem reiiciat. — Habet profecto Ecclesia, inditum ab Auctore suo, clemens ingenium et misericors; quam ob caussam, inde a sui exordio, id praestitit libens, quod Paulus Apostolus de se profitebatur: *Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos* [2]. — Aetatum vero praeteritarum omnium historia testis est, Sedem hanc Apostolicam, cui, non magisterium modo, sed supremum etiam regimen totius Ecclesiae tributum est, constanter quidem *in eodem dogmate, eodem sensu eademque sententia* [3] haesisse; at vivendi disciplinam ita semper moderari consuevisse, ut, divino incolumi iure, diversarum adeo gentium, quas amplectitur, mores et rationes nunquam neglexerit. Id si postulet animorum salus, nunc etiam

[1] Const. de Fid. cath. c. III.

[2] I Cor. IX, 22.

[3] Conc. Vatic. ibid. c. IV.

facturam quis dubitet? — Non hoc tamen privatorum hominum arbitrio definiendum, qui fere specie recti decipiuntur; sed Ecclesiae iudicium esse oportet: in eoque acquiescere omnes necesse est, quicumque Pii VI decessoris Nostri reprehensionem cavere malunt. Qui quidem propositionem LXXVIII synodi Pistoriensis « Ecclesiae ac « Spiritui Dei quo ipsa regitur iniuriosam *edixit,* quatenus « examini subiiciat disciplinam ab Ecclesia constitutam « et probatam, quasi Ecclesia disciplinam constituere « possit inutilem et onerosiorem quam libertas christiana « patiatur ».

In causa tamen de qua loquimur, dilecte fili Noster, plus affert periculi estque magis catholicae doctrinae disciplinaeque infestum consilium illud, quo rerum novarum sectatores arbitrantur libertatem quamdam in Ecclesiam esse inducendam, ut, constricta quodammodo potestatis vi ac vigilantia, liceat fidelibus suo cuiusque ingenio actuosaeque virtuti largius aliquanto indulgere. Hoc nimirum requiri affirmant ad libertatis eius exemplum, quae, recentius invecta, civilis fere communitatis ius modo ac fundamentum est. — De qua Nos fuse admodum loquuti sumus in iis Litteris, quas de civitatum constitutione ad Episcopos dedimus universos; ubi etiam ostendimus, quid inter Ecclesiam, quae iure divino est, intersit ceterasque consociationes omnes, quae libera hominum voluntate vigent. — Praestat igitur quamdam potius notare opinionem, quae quasi argumentum affertur ad hanc catholicis libertatem suadendam. Aiunt enim, de Romani Pontificis

infallibili magisterio, post solemne iudicium de ipso latum in Vaticana Synodo, nihil iam oportere esse sollicitos: quam ob rem, eo iam in tuto collocato, posse nunc ampliorem cuivis ad cogitandum atque agendum patere campum. — Praeposterum sane arguendi genus: si quid enim ex magisterio Ecclesiae infallibili suadet ratio, hoc certe est, ut ab eo ne quis velit discedere, imo omnes eidem se penitus imbuendos ac moderandos dent, quo facilius a privato quovis errore serventur immunes. Accedit, ut ii, qui sic arguunt, a providentis Dei sapientia discedant admodum; quae, quum Sedis Apostolicae auctoritatem et magisterium affirmata solemniore iudicio voluit, idcirco voluit maxime, ut pericula praesentium temporum animis catholicorum efficacius caveret. Licentia quae passim cum libertate confunditur; quidvis loquendi obloquendique libido; facultas denique quidlibet sentiendi litterarumque formis exprimendi, tenebras tam alte mentibus obfuderunt, ut maior nunc quam ante sit magisterii usus et necessitas, ne a conscientia quis officioque abstrahatur. — Abest profecto a Nobis ut quaecumque horum temporum ingenium parit, omnia repudiemus; quin potius quidquid indagando veri aut enitendo boni attingitur, ad patrimonium doctrinae augendum publicaeque prosperitatis fines proferendos, libentibus sane Nobis, accedit. Id tamen omne, ne solidae utilitatis sit expers, esse ac vigere nequaquam debet, Ecclesiae auctoritate sapientiaque posthabita.

Sequitur ut ad ea veniamus quae ex his, quas attigimus, opinionibus consectaria veluti proferuntur; in qui-

bus si mens, ut credimus, non mala, at certe res carere suspicione minime videbuntur. — Principio enim externum magisterium omne ab iis, qui christianae perfectioni adipiscendae studere velint, tamquam superfluum, immo etiam minus utile, reiicitur: ampliora, aiunt, atque uberiora nunc quam elapsis temporibus, in animos fidelium Spiritus Sanctus influit charismata, eosque, medio nemine, docet arcano quodam instinctu atque agit. — Non levis profecto temeritatis est velle modum metiri, quo Deus cum hominibus communicet; id enim unice ex eius voluntate pendet, estque ipse munerum suorum liberrimus dispensator. *Spiritus ubi vult spirat* [1]. *Unicuique autem nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi* [2]. — Ecquis autem repetens Apostolorum historiam, exordientis Ecclesiae fidem, fortissimorum martyrum certamina et caedes, veteres denique plerasque aetates sanctissimorum hominum fecundissimas, audeat priora tempora praesentibus componere eaque affirmare minore Spiritus Sancti effusione donata? Sed, his omissis, Spiritum Sanctum secreto illapsu in animis iustorum agere eosque admonitionibus et impulsionibus excitare, nullus est qui ambigat; id ni foret, externum quodvis praesidium et magisterium inane esset. « Si quis ... salutari, id est evangelicae praedi-
« cationi consentire posse confirmat, absque illuminatione
« Spiritus Sancti, qui dat omnibus suavitatem in consen-

[1] Ioan. III, 8.

[2] Eph. IV, 7.

« tiendo et credendo veritati, haeretico fallitur spiritu » [1]. Verum, quod etiam experiendo novimus, hae Sancti Spiritus admonitiones et impulsiones plerumque, non sine quodam externi magisterii adiumento ac veluti comparatione, persentiuntur. « Ipse, ad rem Augustinus, in bonis « arboribus cooperatur fructum, qui et forinsecus rigat « atque excolit per quemlibet ministrum, et per se dat in- « trinsecus incrementum » [2]. Scilicet ad communem legem id pertinet, qua Deus providentissimus, uti homines plerumque fere per homines salvandos decrevit, ita illos, quos ad praestantiorem sanctimoniae gradum advocat, per homines eo perducendos constituit, « ut nimirum, quem- « admodum Chrysostomus ait, per homines a Deo disca- « mus » [3]. Praeclarum eius rei exemplum, ipso Ecclesiae exordio, positum habemus: quamvis enim Saulus, *spirans minarum et caedis* [4], Christi ipsius vocem audivisset ab eoque quaesivisset: *Domine, quid me vis facere;* Damascum tamen ad Ananiam missus est: *Ingredere civitatem, et ibi dicetur tibi quid te oporteat facere.* — Accedit praeterea, quod qui perfectiora sectantur, hoc ipso quod ineunt intentatam plerisque viam, sunt magis errori obnoxii, ideoque magis quam ceteri doctore ac duce indigent. — Atque haec agendi ratio iugiter in Ecclesia obtinuit; hanc ad

[1] Conc. Arausic. II, can. VII.

[2] De Grat. Christi c. XIX.

[3] Hom. I, in Inscr. altar.

[4] Act. Ap. c. IX.

unum omnes doctrinam professi sunt, quotquot, decursu saeculorum, sapientia ac sanctitate floruerunt; quam qui respuant, temere profecto ac periculose respuent.

Rem tamen bene penitus consideranti, sublato etiam externo quovis moderatore, vix apparet in novatorum sententia quorsum pertinere debeat uberior ille Spiritus Sancti influxus, quem adeo extollunt. — Profecto maxime in excolendis virtutibus Spiritus Sancti praesidio opus est omnino: verum qui nova sectari adamant, naturales virtutes praeter modum efferunt, quasi hae praesentis aetatis moribus ac necessitatibus respondeant aptius, iisque exornari praestet, quod hominem paratiorem ad agendum ac strenuiorem faciant. — Difficile quidem intellectu est, eos, qui christiana sapientia imbuantur, posse naturales virtutes supernaturalibus anteferre, maioremque illis efficacitatem ac fecunditatem tribuere. Ergone natura, accedente gratia, infirmior erit, quam si suis ipsa viribus permittatur? Num vero homines sanctissimi, quos Ecclesia observat palamque colit, imbecillos se atque ineptos in naturae ordine probavere quod christianis virtutibus excelluerunt? Atqui, etsi naturalium virtutum praeclaros quandoque actus mirari licet, quotus tamen quisque est inter homines qui naturalium virtutum habitu reapse polleat? Quis enim est, qui animi perturbationibus, iisque vehementibus non incitetur? Quibus constanter superandis, sicut etiam universae legi in ipso naturae ordine servandae, divino quodam subsidio iuvari hominem necesse est. Singulares vero actus, quos supra innuimus, saepe, si

intimius perspiciantur, speciem potius virtutis quam veritatem prae se ferunt. — Sed demus tamen esse: si *currere in vacuum* quis nolit aeternamque oblivisci beatitatem, cui nos benigne destinat Deus, ecquid naturales virtutes habent utilitatis, nisi divinae gratiae munus ac robur accedat? Apte quidem Augustinus: « Magnae vires et « cursus celerrimus, sed praeter viam »[1]. Sicut enim praesidio gratiae natura hominum, quae, ob communem noxam, in vitium ac dedecus prolapsa erat, erigitur novaque nobilitate evehitur ac roboratur; ita etiam virtutes, quae non solis naturae viribus, sed eiusdem ope gratiae exercentur, et fecundae fiunt beatitatis perpetuo mansurae et solidiores ac firmiores existunt.

Cum hac de naturalibus virtutibus sententia, alia cohaeret admodum, qua christianae virtutes universae in duo quasi genera dispertiuntur, in *passivas*, ut aiunt, atque *activas;* adduntque, illas in elapsis aetatibus convenisse melius, has cum praesenti magis congruere. — De qua quidem divisione virtutum quid sentiendum sit, res est in medio posita; virtus enim, quae vere *passiva* sit, nec est nec esse potest. « Virtus, sic sanctus Thomas, « nominat quamdam potentiae perfectionem; finis autem « potentiae actus est; et nihil est aliud actus virtutis, « quam bonus usus liberi arbitrii »[2]; adiuvante utique Dei gratia, si virtutis actus supernaturalis sit. — Chri-

[1] In Ps. xxxi, 4.

[2] I. II. a. 1.

stianas autem virtutes, alias temporibus aliis accommodatas esse, is solum velit, qui Apostoli verba non meminerit: *Quos praescivit, hos et praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui* [1]. Magister et exemplar sanctitatis omnis Christus est; ad cuius regulam aptari omnes necesse est, quotquot avent beatorum sedibus inseri. Iamvero, haud mutatur Christus progredientibus saeculis; sed *idem heri, et hodie, et in saecula* [2]. Ad omnium igitur aetatum homines pertinet illud: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* [3]; nulloque non tempore Christus se nobis exhibet *factum obedientem usque ad mortem* [4]; valetque quavis aetate Apostoli sententia: *Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis suis* [5]. — Quas utinam virtutes multo nunc plures sic colerent, ut homines sanctissimi praeteritorum temporum! Qui demissione animi, obedientia, abstinentia, *potentes* fuerunt *opere et sermone*, emolumento maximo nedum religiosae rei sed publicae ac civilis.

Ex quo virtutum evangelicarum veluti contemptu, quae perperam *passivae* appellantur, pronum erat sequi, ut religiosae etiam vitae despectus sensim per animos pervaderet. Atque id novarum opinionum fautoribus commune esse,

[1] Rom. VIII, 29.
[2] Hebr. XIII, 8.
[3] Matth. XI, 29.
[4] Philip. II, 8.
[5] Galat. V, 24.

coniicimus ex eorum sententiis quibusdam circa vota quae Ordines religiosi nuncupant. Aiunt enim, illa ab ingenio aetatis nostrae dissidere plurimum, utpote quae humanae libertatis fines coërceant; esseque ad infirmos animos magis quam ad fortes apta; nec admodum valere ad christianam perfectionem humanaeque consociationis bonum, quin potius utrique rei obstare atque officere. — Verum haec quam falso dicantur, ex usu doctrinaque Ecclesiae facile patet, cui religiosum vivendi genus maxime semper probatum est. Nec sane immerito: nam qui, a Deo vocati, illud sponte sua amplectantur, non contenti communibus praeceptorum officiis, in evangelica euntes consilia, Christo se milites strenuos paratosque ostendunt. Hocne debilium esse animorum putabimus? aut ad perfectiorem vitae modum inutile aut noxium? Qui ita se votorum religione obstringunt, adeo sunt a libertatis iactura remoti, ut multo pleniore ac nobiliore fruantur, ea nempe *qua Christus nos liberavit* [1].

Quod autem addunt, religiosam vivendi rationem aut non omnino aut parum Ecclesiae iuvandae esse, praeterquamquod religiosis Ordinibus invidiosum est, nemo unus certe sentiet, qui Ecclesiae annales evolverit. Ipsae vestrae foederatae civitates num non ab alumnis religiosarum familiarum fidei pariter atque humanitatis initia habuerunt? quorum uni nuper, quod plane vobis laudi fuit, statuam publice ponendam decrevistis. — Nunc vero, hoc ipso

[1] Galat. IV, 31.

tempore, quam alacrem, quam frugiferam catholicae rei religiosi coetus, ubicumque ii sunt, navant operam! Quam pergunt multi novas oras Evangelio imbuere et humanitatis fines propagare; idque per summam animi contentionem summaque pericula! Ex ipsis, haud minus quam e clero cetero, plebs christiana verbi Dei praecones conscientiaeque moderatores, iuventus institutores habet, Ecclesia denique omnis sanctitatis exempla. — Nec discrimen est laudis inter eos qui actuosum vitae genus sequuntur, atque illos, qui, recessu delectati, orando afflictandoque corpori vacant. Quam hi etiam praeclare de hominum societate meruerint, mereant, ii norunt profecto qui, quid ad placandum conciliandumque Numen possit *deprecatio iusti assidua* [1], minime ignorant, ea maxime quae cum afflictatione corporis coniuncta est.

Si qui igitur hoc magis adamant, nullo votorum vinculo, in coetum unum coalescere, quod malint, faxint; nec novum id in Ecclesia nec improbabile institutum. Caveant tamen ne illud prae religiosis Ordinibus extollant; quin potius, cum modo ad fruendum voluptatibus proclivius, quam ante, sit hominum genus, longe pluris ii sunt habendi, qui, *relictis omnibus, sequuti sunt Christum.*

Postremo, ne nimiis moremur, via quoque et ratio, qua catholici adhuc sunt usi ad dissidentes revocandos, deserenda edicitur aliaque in posterum adhibenda. — Qua in re hoc sufficit advertisse, non prudenter, dilecte

[1] Iac. v, 16.

fili Noster, id negligi quod diu experiendo antiquitas comprobavit, apostolicis etiam documentis erudita. — Ex Dei verbo habemus [1], omnium officium esse proximorum saluti iuvandae operam dare, ordine graduque quem quisque obtinet. Fideles quidem hoc sibi a Deo assignatum munus utillime exequentur morum integritate, christianae caritatis operibus, instante ad Deum ipsum assiduaque prece. At qui e clero sunt idipsum praestent oportet sapienti Evangelii praedicatione, sacrorum gravitate et splendore, praecipue autem eam in se formam doctrinae exprimentes, quam Tito ac Timotheo Apostolus tradidit. — Quod si, e diversis rationibus verbi Dei eloquendi, ea quandoque praeferenda videatur, qua ad dissidentes non in templis dicant sed privato quovis honesto loco, nec ut qui disputent sed ut qui amice colloquantur: res quidem reprehensione caret: modo tamen ad id munus auctoritate Episcoporum ii destinentur, qui scientiam integritatemque suam antea ipsis probaverint. — Nam plurimos apud vos arbitramur esse, qui ignoratione magis quam voluntate a catholicis dissident; quos ad unum Christi ovile facilius forte adducet, qui veritatem illis proponat amico quodam familiarique sermone.

Ex his igitur, quae hucusque disseruimus, patet, dilecte fili Noster, non posse Nobis opiniones illas probari, quarum summam *Americanismi* nomine nonnulli indicant. — Quae si quidem nomine peculiaria animi

[1] Eccli. xvi, 4.

ornamenta, quae, sicut alia nationes alias, Americae populos decorant, significare velint; item si statum vestrarum civitatum, si leges moresque quibus utimini, non est profecto cur ipsum reiiciendum censeamus. At si illud usurpandum ideo est, ut doctrinae superius allatae, non indicentur modo, immo vero etiam cohonestentur; quodnam est dubium, quin Venerabiles Fratres Nostri Episcopi Americae, ante ceteros, repudiaturi ac damnaturi sint utpote ipsis totique eorum genti quam maxime iniuriosum? Suspicionem enim id iniicit esse apud vos, qui Ecclesiam in America aliam effingant et velint, quam quae in universis regionibus est. — Una, unitate doctrinae sicut unitate regiminis, eaque catholica est Ecclesia: cuius quoniam Deus in Cathedra Beati Petri centrum ac fundamentum esse statuit, iure Romana dicitur; *ubi* enim *Petrus, ibi Ecclesia* [1]. Quam ob rem quicumque catholico nomine censeri vult, is verba Hieronymi ad Damasum Pontificem usurpare ex veritate debet: « Ego nullum pri-
« mum, nisi Christum, sequens, beatitudini tuae, idest
« Cathedrae Petri communione consocior: super illam
« petram aedificatam Ecclesiam scio; quicumque tecum
« non colligit, spargit ».

Haec, dilecte fili Noster, quae, singularibus litteris, officio muneris ad te damus, ceteris etiam foederatarum civitatum Episcopis communicanda curabimus: caritatem

[1] S. Ambr. in Ps. XL, 57.

iterum testantes, qua gentem vestram universam complectimur; quae sicut elapsis temporibus multa pro religione gessit, maiora etiam in posterum, Deo feliciter opitulante, praestituram portendit. — Tibi autem et fidelibus Americae omnibus Apostolicam benedictionem, divinorum subsidiorum auspicem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXII Ianuarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
ABBATI GOTTWICENSI
PRAESIDI CONGREGATIONIS BENEDICTINAE IN AVSTRIA
PECVLIARE HONORIS INSIGNE TRIBVITVR [1]

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Sacrorum administris, qui pietate, doctrina, rerum gerendarum prudentia, aliisque florentes laudibus in dignitate sunt constituti, nonnulla honoris insignia de more institutoque Romanorum Pontificum decessorum Nostrorum decernere solemus, ut iis induti maiorem sibi concilient in populo reverentiam, et ab exterioribus corporis ornamentis caussam habeant cur virtutes, quae sunt interna animi decora, studeant adipisci. Quapropter quum relatum ad Nos sit in illorum numerum facile adsciscendum esse dilectum filium Adalbertum Dungel Abbatem Gottwicen-

[1] Litteris Apostolicis, eadem die eodemque exemplo datis, Abbati S. Petri Salisburgi Praesidi Congregationis Benedictinae a S. Iosepho idem honoris insigne tributum est.

sem, Praesidem Congregationis Austriacae Benedictinae ab Immaculata Conceptione, Nos et dicto dilecto filio Adalberto Dungel, et omnibus illius in dignitate Praesidis a Capitulo Generali electis successoribus, quos eisdem virtutibus sicut eadem dignitate futuros esse praestantes non dubii sumus, dignitatis supra dictae insignia decernenda censuimus, eoque libentius quod rem gratam facere novimus carissimo in Christo Filio Nostro Francisco Iosepho I Austriae Imperatori, Hungariae Regi Apostolico, Bohemiae Regi illustri. Quare singulari benevolentia eumdem dilectum filium Adalbertum complectentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, si quas forte incurrerit, huius tantum rei gratia absolventes, et absolutum fore censentes, Apostolica auctoritate Nostra, praesentium vi, tam illi, quam omnibus et singulis dictae dignitatis Praesidis Congregationis Benedictinae in Austria a Capitulo Generali electis haeredibus concedimus et largimur facultatem in perpetuum duraturam induendi sibi Cappam Magnam haud tamen extra limina sacrarum Aedium, quae ad propriam pertinent Congregationem. Decernentes has Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate,

scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XXVIII Ianuarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS ECCLESIA ALEPPENSIS ARMENORVM
ARCHIEPISCOPALI TITVLO AVGETVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut sollicito studio praestemus Nos monet supremi munus Apostolatus, quo in terris licet immeriti fungimur, atque ex hac beati Petri Cathedra, sublimi tamquam e specula, in omnes christiani orbis regiones oculos mentis nostrae convertimus. Armeni ritus inter dioeceses Aleppensem in primis claram atque illustrem habendam esse haud profecto ambigendum: in ipsa enim sua veluti incunabula Ciliciae Armeniorum Patriarchatus a rec. mem. Benedicto PP. XIV Praedecessore Nostro constitutus obtinuit, cum Abrahamus Petrus, qui primus ab eodem summo Pontifice Ciliciae Patriarcha confirmatus et institutus fuit praedicta dioecesi antea potiretur. Ast quemadmodum de ceteris eiusdem Patriarchatus dioecesibus, Apostolica hac Sede auspice et pro-

bante, initis Romae consiliis, anno MDCCCLXVII Armenii Sacrorum Antistites decreverunt, ita etiam Sedes Aleppensis nonnisi Episcopali honore huc usque refulsit, dum e contra aliarum Orientalium Rituum christifideles, veluti Syri, Maronitae, et Graeci-Melchitae, qui Aleppensem incolunt urbem, Pastoris solatio fruuntur, qui et Archiepiscopali titulo condecoratur. Hisce aliisque de causis adducti Venerabiles Fratres Stephanus Petrus X Azarian hodiernus Ciliciae Armeniorum Patriarcha et Episcopi eiusdem Ritus, Constantinopolim in Synodum conventi, in qua de Praesule actum est vacanti Aleppensi dioecesi praeficiendo, Synodalibus Litteris datis die XXII Septembris mensis superioris anni MDCCCLXXXVIII Nos flagitaverunt enixe, ut et memoratam Sedem Armenii Ritus eiusque Pastorem ad Archiepiscopalem dignitatem evehere dignaremur. Nos autem omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Congregationi Propagandae Fidei praepositis pro negotiis Ritus Orientalis, Synodali huic postulationi ac votis dictorum Patriarchae et Antistitum Armeniorum benigne annuendum de Fratrum eorumdem consilio existimavimus. Quae cum ita sint, omnes et singulos, quibus Nostrae hae Litterae favent, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes, et absolutos fore censentes, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine,

praesentium vi, Episcopalem Aleppensem Armeniorum Sedem eiusdemque pro tempore Sacrorum Antistitem Archiepiscopali titulo augemus ac decoramus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari ac definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die III Februarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. Card. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
ABBATI PRIMATI MONACHORVM ORDINIS
SANCTI BENEDICTI
PECVLIARE HONORIS INSIGNE CONCEDITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Ecclesiasticos viros, qui in religiosis familiis ad quas pertinent amplissimo funguntur munere, honoris insignibus augere de more institutoque Romanorum Pontificum solemus, ut iis induti non modo populi reverentiam facilius sibi concilient, verum etiam in ampliore dignitate magis ac magis ad Deum honorandum animum intendant. Quare cum sint Nobis comperta praeclara in Ecclesiam merita dilecti Filii Hildebrandi de Hemptinne, Abbatis sancti Anselmi ac Primatis Ordinis sancti Benedicti, neque minus prae oculis habeamus quanta et quam insignia in religionem illustris hic Ordo contulerit beneficia, omnes et singulos, quibus hae Litterae Nostrae favent, a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes, et abso-

lutos fore censentes, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine volumus ac praesentium tenore decernimus, ut deinceps sive quem supra memoravimus dilectus Filius Hildebrandus de Hemptinne, sive Primates omnes Ordinis sancti Benedicti eius successores, Cappa Magna intra limina sacrarum eiusdem Ordinis Aedium perpetuo uti ac frui licite possint ac valeant. Decernentes has Nostras Litteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XVI Februarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS
ANTONINO PAGÈS PRAESIDI
CETERISQVE VIRIS E SVPREMO CONSILIO
PIAE SOCIETATIS SANCTI VINCENTII A PAVLO
LVTETIAM PARISIORVM

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quo essemus animo affecti in Societatem vestram, dilecti filii, satis erat vobis superque cognitum. Quam porro vos diligenti sollertia in regimine optimi instituti versaremini, exploratum Nobis erat non minus. Auxit autem opinionem in Nobis tum utilissimae societatis tum virtutis vestrae acceptum nuper a vobis volumen, quod res, vobis auspicibus, per universos sodales anno ante proximum gestas, summatim exhibet. Amplificatum enim pro temporum iniquitate numerum coetuum, perceptosque fructus actuosae caritatis non mediocres libenter cognovimus. Illud nominatim gratulamur, operam vestram sic probari coeptam multitudini, ut vel inter tenuiores homines, qui manu et

arte vitam tolerant, iam socios participesque eiusdem propositi non paucos nacti sitis. Quae res cum latissime pateat in commune bonum, facile intelligitis quanti facienda, quantoque sit studio promovenda. Nam si christiana caritas, fortunatorum excitata exemplis, inferioris sortis homines semel pervaserit, spes non inanis se ostendet de reconcilianda gratia inter varios civitatum ordines, quorum scilicet dissidio nihil cogitari formidolosius reipublicae potest. — Ceterum navitati vestrae commendatio potius Nostra, quam hortatio congruit: tantum restat ut aeque elaboretis in reliquum tempus, atque adhuc elaborastis. Caelestium munerum auspicem ac benevolentiae Nostrae testem vobis, dilecti filii, universaeque Societati vestrae Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVI Februarii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS
SCRIPTORIBVS EPHEMERIDIS
CVI TITVLVS
« LA CIVILTÀ CATTOLICA »

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Commentariorum editio, quibus vulgo nomen *La Civiltà Cattolica,* quinquagesimum propediem annum attinget feliciter. Quo diuturno plane temporis cursu, et decessor Noster plus simplici vice, et Nos ipsi, datis in hoc peculiaribus litteris, Collegio eruditorum virorum, qui Commentariis eisdem componendis atque edendis elaborabant, perhonorifica praebuimus testimonia, inque eo firmando perpetuandoque caritatem ac benevolentiam ostendimus. — Iam libet vobis, dilecti filii, impensam utiliter egregieque operam gratulari, et, occasione ultro arrepta, promeritam impertiri laudem, quod Sedis Apostolicae consilio et expectationi optime respondistis. Praeterquam enim quod Collegium vestrum scriptoribus ingenio doctrinaque illustribus

perpetuo floruit, quorum plerorumque nomen vigebit ad posteros; hoc sane praecipue praestitit, quod religiosae rei vindicandae, Sedis Apostolicae iuribus adserendis et humanitati proferendae, quae cum fide et ex fide est, vires omnes constanter impenderit. Neque eam praeterire laudem volumus, quam, iussa Nostra perficientes, amplissime promeruistis, quum videlicet Thomae Aquinatis doctrinas toto nisu provehere atque illustrare studuistis. — Ex gratulatione igitur Nostra animos sumite; nullisque fracti laboribus pergite Nobis et Ecclesiae vestram probare alacritatem. Ut autem perfecti adhuc operis laetitia benevolentiae Nostrae testimonio augeatur, Apostolicam benedictionem, munerum divinorum auspicem, vobis universis et singulis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVIII Martii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

DECRETVM

DE LITANIIS SACRATISSIMI CORDIS IESV

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII per Decretum Sacrorum Rituum Congregationis d. d. XXVII Iunii superioris anni Litanias Sacratissimi Cordis Iesu adprobavit, illasque publice recitari vel decantari in Ecclesiis et Oratoriis dioecesium Massilien. et Augustodunen. atque Ordinis Visitationis B. M. V. benigne indulsit. Ex eo tempore Rm̃orum Sacrorum Antistitum et religiosarum familiarum piarumque consociationum petitiones ita frequentes ad Apostolicam Sedem pervenerunt ut in omnium votis pateret esse maiorem gloriam et laudem ipsius Ssm̃i Cordis cum incremento pietatis per invocationes approbatas ubique diffundi, prout Ss. Nomen Iesu per Litanias proprias, Rituali Romano insertas, in toto orbe catholico a Christifidelibus publica et communi laude celebratur. Accedit etiam quod Sanctissimus Dominus Noster, pro devotione qua fervet erga Amantissimum Cor Iesu atque studio remedium afferendi malis quibus magis in dies premimur, eidem Sacratissimo Cordi consecrare intendit mundum universum. Haec autem consecratio ut solemniore

ritu fiat, triduanas preces, praedictis invocationibus adhibitis, propediem indicere decrevit. Eapropter Sanctissimus Dominus Noster ut Litaniae Sacratissimi Cordis Iesu iam probatae et indulgentiis tercentum dierum auctae ubique terrarum tum privatim tum publice recitari et decantari in posterum valeant, concedere dignatus est. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die II Aprilis MDCCCXCIX.

C. Episcopvs Praenestinvs Card. MAZZELLA
S. R. C. *Praefectus.*

Diomedes Panici, S. R. C. *Secretarius.*

EPISTOLA

DILECTAE FILIAE
MODERATRICI
NECNON SORORIBVS A CARITATE VNIVERSIS

—

LEO PP. XIII

DILECTAE FILIAE
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ex epistola ad Nos data, obsequii ac devotionis plena, perspeximus, quo alacri pioque studio Institutum vestrum centesimum natalem suum celebrare intendat. Officium sane debitum Deoque gratum! Ea enim fuit Dei in vos benevolentia perpetuumque numen, ut, non modo numero praeter cogitationem sitis auctae, sed, quod pluris interest, operam vestram religioni civilique consociationi optime probaveritis. Nos igitur, qui probe novimus quam uberi utilitate tum pueris puellisque excolendis, tum miseris omne genus iuvandis intendatis animum, laetitiam vestram gratulatione Nostra Nostraque laude augere volumus. Auspicem vero munerum divinorum, paternaeque Nostrae benevolentiae testem habetote, dilectae filiae,

Apostolicam benedictionem, quam vobis universis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die IV Aprilis MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
CAROLO EPISCOPO TIT. BELLINENSI
VICARIO APOSTOLICO NATALENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Iucundum sane nuncium tuae Nobis attulere litterae, propediem fore, ut memoria tum natalis quinquagesimi ex quo et sacerdotium auspicatus et religiosum institutum professus es, tum anni vicesimi quinti ab inito episcopatus honore, coniunctis tuorum studiis celebretur. Gratulamur tibi ex animo, Venerabilis Frater; non modo quod beneficio divino id aetatis, bene de Ecclesia merendo, attigeris, sed etiam quod suavissimo laborum fructu, filiorum pietate perfruaris. In quo praeterea praemium quoddam agnoscimus illius exploratae in Nos observantiae tuae: iure enim fit, ut qui in obsequio Apostolicae Sedis praelucere exemplo consueveris, ipse vicissim quibus praesides, eos tibi obsequentissimos experiare. Perge porro, Venerabilis Frater, Deo Nobisque navitatem tuam probare: quamquam

enim, te antistite, satis bona incrementa Ecclesia istic accepit, vides quanto maiora expectet e tam ingenti multitudine hominum fidei catholicae adhuc expertium. — Quod autem expetis, ut liceat tibi per annum tuae faustitatis semel singulos fidelium pagos pontificia precatione lustrare, eius rei tibi potestatem libenter facimus. Denique quam tibi iisque omnibus qui ex utroque ordine Cleri tecum elaborant, et gregi universo Apostolicam benedictionem imploras, eam conciliatricem caelestium munerum et benevolentiae Nostrae testem effusa caritate impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VI Aprilis MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
CAROLO FRANCISCO
EPISCOPO NANCEIENSI ET TVLLENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Grato Nos munere affecisti, oblatis quatuor voluminibus, quorum uno rerum seriem in solemni catholicorum coetu, te praesidente, consultarum, reliquis tua ipsius scripta complexus es. In quo praeter novam significationem voluntatis, Nobis imprimis deditae, placuit nova documenta excipere ingenii, doctrinae, sollertiae tuae. Materiam autem scribendi sumpsisti his valde temporibus accommodatam; eamque sic exequeris, ut, cum luculento studio religionis, incensam patriae caritatem ostendas. Quae vero in communi deliberatione tractata sunt, conceptaque tum vota, ea magnopere ad christianum vitae cultum in ordinibus tuendum fovendumque faciunt. Nec minus tuam aut vigilantiam probamus, qui delectis diligentiorum comitatibus certam cuique provinciam in procuratione boni publici

demandaris, aut navitatem ad praescripta Nostra laudamus, in eo praesertim quod sublevare opificum aerumnas eorumque studes damna prohibere. Restat ut alacriter instituta consilia insistas, quod minime dubitamus, coeptaque feliciter perficias, quod vehementer cupimus; opemque et operam in id ipsum ii conferant maxime, qui sunt de sacro ordine, quorum praecipua laus illa debet esse, Episcopum audire magistrum, sequi ducem.

Auspicem caelestium munerum, eamdemque testem benevolentiae Nostrae, Apostolicam benedictionem tibi, venerabilis Frater, et clero populoque tuo peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIX Aprilis MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS
REGNI BAVARIAE

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Suavissimae litterae, quas ad sancti Antistitis Corbiniani exuvias nuper coacti ad Nos corde magis quam stylo scripsistis, mirum quo iucunditatis sensu animum Nostrum penitus perfuderunt! Si quid doloris, si quid aerumnarum adversa Nobis attulit valetudo, id plane apponimus lucro, quum inde talia habuerimus caritatis argumenta, qualia vos, digno plane addictissimis voluntatibus officio, exhibuistis. Equidem nihil Nos acceptius gratiusque habemus quam ut, in tanta temporum adversitate, Episcopos videamus Cathedrae Apostolicae, quam licet immeriti occupamus, arctioribus in dies coniungi vinculis. Quae modo christiano gregi struuntur insidiae et cernitis, Venerabiles Fratres, et Nobiscum doletis. Hoc igitur propositum vobis esse oportet, ut studium, quo in Sedem beati Petri in

exemplum flagratis, in fidelium quoque animis sedulo fovendum curetis, in Petro enim, quem Christus posuit Ecclesiae fundamentum, et fidei firmitas et salutis securitas invenitur. — De delato caritatis vestrae officio gratias habetote caritate plenas; easque ut amantissime referamus, munerum divinorum auspicem vobis et fidelibus cuique vestrum creditis Apostolicam benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die xx Aprilis MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
CYRILLO MACAIRE ADMINISTRATORI APOSTOLICO
PATRIARCHALIS ECCLESIAE ALEXANDRINAE
CETERISQVE EPISCOPIS COPTIS

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Synodales vestrae litterae, ad Nos datae die III Iunii superioris anni, ex quibus accepimus copticam Synodum feliciter absolutam esse, pergratae Nobis acciderunt, meritamque laudem vobis tribuimus pro reverentia erga Apostolicam Sedem exhibita, nec non pro iis, quae alacri studio gessistis ad fidei catholicae incrementum et ecclesiasticae disciplinae instaurationem in Patriarchatu Alexandrino, quem auctoritate Nostra nuper pro Coptis restituimus. Nihil Nobis iucundius, Venerabiles Fratres, quam hac etiam uti occasione, ut iterum testemur et confirmemus eximiam, qua vos omnes in Domino prosequimur, benevolentiam, ac simul vobis addamus animos, ut maiore usque alacritate pergatis omnes gravissimi pastoralis vestri

muneris partes strenue obire, et intentissimo studio dilectarum ovium saluti atque incolumitati consulere. Pro certo habete Nos paratos esse ad ea libenter agenda quae ad maiorem Patriarchatus Alexandrini utilitatem procurandam conducere posse noverimus. Interim vero caelestium omnium munerum auspicem, atque studiosissimae Nostrae in vos voluntatis testem, accipite Apostolicam benedictionem, quam intimo cordis affectu vobis ipsis, Venerabiles Fratres, cunctisque clericis et laicis fidelibus, cuiusque vestrum vigilantiae commissis, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Aprilis MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
PAVLO PERICOLI
PRAEFECTO SODALITII IVVENVM VRBANI
« A SANCTO PETRO »

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Delectati sumus proximis litteris tuis, quia videlicet et tuam ipsius et sodalium tuorum observantiam erga Nos pietatemque confirmant. Natalem sodalitii vestri tricesimum feliciter evenire cupimus: confidimusque non inanem bonae frugis futurum. Etenim ex recordatione rerum totos triginta annos, Deo iuvante, gestarum pronum est, si sapitis, auspicia ad reliquas gerendas atque incitamenta capere. Itaque commune studium vestrum bene de religione deque proximorum commodis merendi, date operam non solum ut vetustate ne remittat, sed permaneat integrum, imo etiam, quoad fieri potest, opportune crescat. Nostis enim tempora: magna incumbunt catholico nomini ubique discrimina. Propterea viris opus est strenuis optimeque

animatis, qui non saluti dumtaxat suae, sed etiam alienae et consilio et opera et exemplo consulant. Atqui ad has laudes niti et contendere maxime decet iuventutem, quod est sua vi, sua sponte ad agendum promptior, potissimumque ex ea pendet communium rerum ratio et cursus futurus. Auspicem caelestium munerum, simulque testem benevolentiae Nostrae tibi, dilecte fili, sodalibusque universis Apostolicam benedictionem amanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XXVII Aprilis MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
VICARIATVS APOSTOLICVS LAOSIENSIS
IN REGNO SIAM
ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

In Principis Apostolorum Cathedra licet immerentes divinitus collocati, tamquam e sublimi specula, in omnes christiani orbis partes oculos convertimus, etsi longo terrarum marisque spatio seiunctas, et quae rei sacrae procurationi dissitis illis regionibus melius gerendae Nobis opportuna videantur, ea sedulo studio, Apostolica auctoritate interposita, decernere satagimus. Iamvero cum Apostolicus Vicariatus existens in Regno Siam nimis late pateat, et Venerabilis Frater Ludovicus Vey actualis illius Rector Nos instanter postularit, ut ex eo regio vulgo *Laos* nuncupata seiungatur, et in peculiarem atque independentem Missionem seu Vicariatum erigatur; Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infra scripta sunt

statuenda censuimus. Nimirum, ut facilior in illis partibus Pastoralis regiminis exercitationi muniatur via, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium vi, supra memoratam regionem *Laos* a Missione Siamensi disiungimus, et in peculiarem Vicariatum erigimus intra sequentes limites ab ipso Venerabili Fratre Ludovico Vey propositos, videlicet: ad occasum lineam divisionis aquarum fluminis Heinam et suorum affluentium, nec non omnium rivorum ad sinum usque Regni Siamensis decurrentium; ad Septentrionem vallem fluminis Kekong usque ad Sinarum Imperium; ad Orientem montes de Annam et de Tonkin, excepto tamen territorio Missionis hominum silvestrium et regionis de Atopen, quod ad Vicariatum Cochinchinae Orientalis spectare debebit; ad Meridiem actuales limites Missionis Cambodiae. Praeterea novo huic Vicariatui a regione *Laos* nomen facimus *Laosiensis*, curamque illius, Apostolica similiter Nostra Auctoritate, praesentium vi, Presbyteris Alumnis Seminarii Parisiensis ab Exteris Missionibus committimus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet et individua mentione ac derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris die IV Maii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

A. CARD. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

DIOECESIS « DE HVARAZ »

IN PERVVIANA REPVBLICA ERIGITVR

—

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Catholicae Ecclesiae gubernio divina dispositione praepositi, commissarum Nobis animarum utilitatem aeternamque salutem satagere Nos decet, et omni studio procurare. Et ad id obtinendum eas interdum, quae nimis late patent per catholicum orbem, dioeceses arctioribus circumscribimus limitibus, aliasque exinde Episcopales Sedes erigimus, prout, cunctis rerum adiunctis mature pensatis, spirituali Christifidelium procurationi magis magisque in Domino arbitramur expedire. Sane ex parte Venerabilis Fratris Nostri hodierni Limani Archiepiscopi accepimus, quod Limana ipsa dioecesis tam late protenditur ut unus tantum Antistes Pastoralis officii munus, sicuti par est, nonnisi maxima cum difficultate possit navare, quod quidem pro spirituali illorum Christifidelium bono non levis est detrimenti. Quapropter a praefato Archiepiscopo ad

Apostolicam hanc Sedem allatae sunt supplicationes (queis dilecti Nobis in Christo Filii perillustris viri hodierni Peruvianae Reipublicae Praesidis vota etiam accessere) ad hoc ut illarum animarum saluti huiusmodi salubriter prospicientes, a praefata Limana dioecesi totum territorium vulgo *Ancachs* nuncupatum dismembraremus, et ex eo novam inibi dioecesim erigeremus. Quas quidem preces quaeque pientissima vota benigne excipere non haesitavimus, inspecto etiam Peruviani Gubernii favore, quod pro novo hoc erigendo Episcopatu congruam dotationem constituerit. Cunctis igitur quae in huiusmodi negotiis sunt animadvertenda maturo studio ac deliberatione perpensis, ac praefati Archiepiscopi Limani consensum ratum acceptumque habentes, nec non omnes et singulos, quibus praesentes litterae favent, a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis a iure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, huius tantum rei gratia respective absolventes et absolutos fore censentes, Motu proprio, ex certa scientia ac de Apostolicae potestatis plenitudine totum praedictum tractum seu territorium de *Ancachs* ab Archiepiscopatu Limano, ad quem actu, ut praefertur, pertinet, una cum omnibus ibi consitis oppidis, pagis, ruribus, atque utriusque sexus incolis tam laicis, quam Clericis, Presbyteris, Religiosis (non tamen exemptis), Ecclesiis, Oratoriis, Beneficiis, piis Institutis et ceteris accessoriis, Apostolica auctoritate perpetuo disiungimus, et dismembramus, atque ab ordinaria

praefati moderni et pro tempore existentis Archiepiscopi Limani et Canonicorum Metropolitanae Ecclesiae iurisdictione ac spirituali dominio et superioritate eâdem auctoritate omnino eximimus et liberamus. Ex ipso vero tractu seu territorio sic disiuncto et dismembrato, una cum suis respective accessoriis inhaerentibus et de more concomitantibus praefatis, novam separatam et distinctam dioecesim pro novo, ut inferius, erigendo Episcopatu « de Huaraz » appellando, cuius fines ac limites iidem prorsus sint, qui iuxta civilem circumscriptionem eidem territorio ac regioni de *Ancachs* constituti sunt, simili Apostolica auctoritate in perpetuum efficimus et efformamus. Porro civitatem de Huaraz, quae in dicto territorio de *Ancachs* continetur, utpote omnibus praerogativis et requisitis ad opus instructam, ad Episcopalis civitatis fastigium et honorem eâdem auctoritate evehimus atque attollimus, ipsamque civitatem pro Episcopi de Huaraz in temporibus Sede et residentia constituimus, fruituram propterea omnibus et singulis iuribus, honoribus, favoribus, gratiis, privilegiis et praerogativis, quibus aliae in Republica Peruviana civitates Episcopali Sede insignitae eorumque cives ex communi iure utuntur et gaudent. Item Ecclesiam matricem in eadem civitate de Huaraz existentem, et honori sancti Sebastiani Martyris dicatam, ad Cathedralitatis statum et dignitatem sub eadem invocatione permansuram, cum omnibus pariter iuribus, honoribus et privilegiis, aliis illarum regionum Cathedralibus Ecclesiis concessis et competentibus, pari Apostolica auctoritate evehimus atque erigimus; et in ea

Sedem, Cathedram et Dignitatem Episcopales pro uno posthac Episcopo de Huaraz nuncupando, qui eidem Ecclesiae illique Civitati et Dioecesi, eiusque pariter Clero et Populo in Domino praesit, Synodum convocet, omnemque Episcopalem ordinariam iurisdictionem supra loca, res, personas, ac omnia et singula iura, officia et munia Episcopalia respective habeat et exerceat, cum suis mensa Episcopali, Capitulo, arca, sigillo ceterisque Cathedralibus et Pontificalibus insigniis, iuribus, iurisdictionibus, honoribus, gratiis et indultis realibus, personalibus et mixtis, quibus aliae in memorata Republica Peruviana existentes Cathedrales Ecclesiae, eorumque Praesules, non tamen ex indulto peculiari, aut titulo oneroso, fruuntur, potiuntur et gaudent, ac frui, potiri et gaudere poterunt, simili auctoritate perpetuo ponimus et instituimus. Hanc autem de Huaraz Ecclesiam noviter ut supra erectam, suffraganeam praefati moderni et pro tempore existentis Archiepiscopi Limani declaramus, et eiusdem Archiepiscopi metropolitico iuri subiicimus. Quod vero attinet ad dotem pro Mensa Episcopali huius novae de Huaraz Ecclesiae necessariam, utque pro tempore existentis illius Antistitis ac praefatae dioecesis necessitatibus et decori rite consultum sit, cum praedictum Gubernium Peruvianum, huic novae erectioni favens, eidem Ecclesiae eamdem constituerit dotem e publico aerario persolvendam, quae alias dioecesi Puniensi fuit constituta, assignationem praedictam memoratae de Huaraz Ecclesiae perpetuo constituimus, attribuimus, et applicamus. Quoniam autem divini cultus decus prae

ceteris Nobis cordi esse debeat, novi futuri Episcopi sollicitudini iniungimus, ut Cathedrale Capitulum iuxta canonicas regulas cum primum fieri poterit, erigendum curet, servato canonicorum numero, servatisque iisdem Dignitatibus aliarum Cathedralium Ecclesiarum in memorata Peruviana Republica existentium. Interim vero donec praedictum Capitulum canonice fuerit constitutum, Episcopus consilium sibi ex probatis et prudentibus viris assumat, ac eorum prudentiae adiumento in maioribus expediendis suae dioecesis negotiis utatur. Cui quidem Capitulo ubi primum ipsum canonice fuerit constitutum, ut statuta, ordinationes et decreta iuxta sacrorum canonum et praecipue Tridentini Concilii praescriptiones conficere sibi valeat, quae tamen Ordinarii Antistitis cognitioni et approbationi, ut legis vim habeant et efficaciam, erunt subiicienda, facultatem facimus et impertimus; eidemque similiter Capitulo ut omnibus privilegiis, iuribus, favoribus et gratiis, quibus alia pariter aliarum Cathedralium Ecclesiarum superius memoratae Reipublicae Capitula utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, iis tamen exceptis ex peculiari indulto concessis vel titulo oneroso acquisitis, similiter uti, frui, potiri et gaudere possit et valeat perpetuo concedimus et indulgemus. Praeterea, quum pro vinea Domini fructuosius atque latius excolenda, necessarium admodum sit ut Sacerdotum numerus augeatur, cumque ad hoc nil magis quam Seminaria conducere diuturna experientia compertum sit, volumus quod novus idem Episcopus, cum fieri poterit, navam impendat operam ad Dioecesanum

Seminarium erigendum iuxta memorati Concilii Tridentini praescripta, in quo a iuvenilibus annis Clerici in bonum spirituale novae dioecesi, ad pietatem et sanam doctrinam apte ac diligenter iuxta normas ab Apostolica Sede traditas instituantur. Volumus etiam ut omnia et singula documenta ecclesiastica respicientia Paroecias et loca novae praefatae dioecesis de Huaraz addicta, quae in praesens reperiuntur in Cancellaria memorati Archiepiscopi Limani ab hac extrahantur et Cancellariae noviter, ut praefertur, erecti Episcopatus de Huaraz tradantur, ut in ea perpetuo asserventur. Ceterum Nobis et Apostolicae Sedi expresse reservamus facultatem et ius sic noviter erectae dioecesis dismembrationem seu novam circumscriptionem libere ineundi quotiescumque id expedire in Domino visum fuerit, quin ullum in id Antistitis et Capituli Cathedralis assensum exquiri, aut ullam territorialem compensationem constitui et attribui opus sit. Canonicam autem taxam memoratae de Huaraz Ecclesiae, habita ratione temporum, in florenis auri de Camera triginta tribus cum tertia floreni similis parte constituimus atque ita in Libris Camerae Apostolicae de more inscribi mandamus. Tandem decernimus ut ea omnia quae res, iura et personas ecclesiasticas respiciunt et quorum expressa mentio in praesentibus Nostris litteris facta non est, firma et rata iuxta canonicas regulas et catholicae Ecclesiae disciplinam remaneant; quod si qua difficultas aut controversia quoad praemissa in praefata noviter erecta de Huaraz dioecesi oriatur, ea ad Apostolicam Sedem erit

deferenda, quae rebus accurate perpensis prout de iure decernet. Ac easdem praesentes et in eis contenta quaecumque, nullo unquam tempore ex quocumque capite, aut quavis ex causa quantumvis iuridica, legitima, pia et privilegiata, etiam ex eo quod causae propter quas praemissa emanarunt adductae, verificatae, seu iustificatae non fuerint, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, sive invaliditatis vitio, vel intentionis Nostrae, aut quovis alio quantumvis iuridico substantiali, substantialissimo, inexcogitato, et inexcogitabili, ac specialem et individuam mentionem et expressionem requirente defectu, seu etiam ex eo quod in praemissis eorumque aliquo, solemnitates et quaevis alia servanda et adimplenda, servata et adimpleta non fuerint, aut ex quocumque alio capite, colore, vel praetextu aliave ratione vel causa etiam tali quae ad effectum validitatis earumdem praesentium necessario foret exprimenda, notari, impugnari, invalidari, retractari, in ius vel controversiam vocari, seu ad viam et terminos iuris reduci, aut adversus illas quodcumque iuris, vel facti, aut gratiae, vel iustitiae remedium impetrari, seu etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus concesso et impetrato, quempiam uti, seu se iuvari posse in iudicio et extra illud, atque eas sub quibusvis similium, vel dissimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, derogationibus aut aliis contrariis dispositionibus per quascumque Litteras et Constitutiones Apostolicas aut Cancellariae Apostolicae Regulas editas, vel edendas minime comprehendi vel confundi, seu

comprehensas, vel confusas ullo modo censeri, sed semper ab illis excipi, et quoties illae emanabunt, toties in pristinum et validissimum statum restitutas, repositas ac plenarie reintegratas, ac de novo etiam sub quacumque posteriori data quandocumque eligenda concessas esse et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere et ita ab omnibus censeri, ac firmiter et inviolabiliter observari, sicque et non alias, per quoscumque Iudices ordinarios, vel delegatos, quavis auctoritate fungentes, vel dignitate fulgentes, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, Vice Legatos, dictaeque Sedis Nuncios, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi potestate et facultate, iudicari et definiri debere, et quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, irritum et inane decernimus. Quocirca ut haec omnia a Nobis superius constituta suum plenum sortiantur effectum, Venerabili etiam Fratri Nostro Petro Gasparri Archiepiscopo titulari Caesariensi, nec non Delegato Apostolico et Legato extraordinario apud praedictum Peruvianum Gubernium per ipsas praesentes committimus atque mandamus ut ipse ad exequutionem praemissorum omnium et singulorum procedat, omnes et singulas ad id quomodolibet necessarias et opportunas ei impertiendo facultates; facta eidem insuper potestate alteram probam idoneamque personam in ecclesiastica tamen dignitate constitutam subdelegandi, ita tamen ut ipse Petrus

Archiepiscopus, vel eius subdelegatus possit definitive pronunciare super quacumque oppositione adversus praemissa quomodolibet oritura. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostris et Cancellariae Apostolicae praefatae Regulis, de iure quaesito non tollendo, ac « de dismembrationibus ad partes committendis, vocatis quorum interest » nec non Lateranensis Concilii novissime celebrati, dismembrationes perpetuas nisi in casibus a iure permissis fieri prohibentis, aliisque etiam in Synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, vel edendis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, dictaeque Metropolitanae Limanae Ecclesiae etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis ac Litteris Apostolicis quibusvis superioribus et personis in genere, vel in specie, aut alias in contrarium praemissorum quomodolibet forsan concessis, approbatis, confirmatis et innovatis, quibus omnibus et singulis, etiamsi pro eorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes mentio aut quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nil penitus omisso et forma in illis tradita observata inserti forent, eisdem praesentibus pro plene et sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris, latissime et plenissime ac specialiter et expresse ad effectum praesentium

et validitatis omnium et singulorum praemissorum pro hac vice dumtaxat, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus harum quoque serie derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem quod dictus Petrus Archiepiscopus infra sex menses authenticum exemplar actorum omnium, quae ad commissam exequutionem explendam ipse erit emissurus, ad hanc Apostolicam Sedem transmittere teneatur. Volumus etiam quod praesentium Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo alicuius personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur in iudicio et extra illud, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si originaliter forent exhibitae vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae absolutionis, disiunctionis, dismembrationis, exemptionis, liberationis, effectionis, efformationis, evectionis, erectionis, positionis, institutionis, declarationis, subiectionis, constitutionis, attributionis, applicationis, iniunctionis, facultatis, impertitionis, concessionis, indulti, reservationis, commissionis, mandati, decreti, derogationis et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, Octavo Idus Maii, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo. — Loco ✠ plumbi.

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

PETRO

ARCHIEPISCOPO FERRARIENSI

FERRARIAM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quae, dimisso catholicorum coetu, litterae ab Episcopis et fidelibus in ipso coetu adstantibus allatae sunt, eo fuerunt Nobis gratiores, quod non modo observantiae officium exhibebant, verum etiam hortationes Nostras de concordia servanda virtuteque in agendo, prudenter sed impigre, exerenda, prompto volentique animo acceptas esse monebant. Si qui enim fructus, non temporarii quidem sed stabiles, ex catholicorum labore sperandi sunt, ii non aliunde quam ex concordibus sententiis concordique actione progignuntur genitique servantur. Hanc igitur voluntatem optimam, quam ex conventu discedentes retulerunt, confirmet Deus, suique Spiritus caritate tueatur. —

Tibi vero, Venerabilis Frater, uti de aliis egregiis dotibus, quibus commendaris, ita nunc de studio, quo egregium coetus exitum procurasti, gratulamur et laudem deferimus. Eadem porro laude nobilissimam cultissimamque civitatem Ferrariensium prosequimur, quae tanta laetitia tantaque honestate convenientes excepit, et insignia fidei observantisque in Nos voluntatis praebuit testimonia. — Nostrae demum benevolentiae pignus, et auspicem divinorum munerum, tibi, episcopis et fidelibus qui in conventu adfuerunt, universaeque isti civitati Apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VIII Maii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PAPA XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

INDICTIO VNIVERSALIS IVBILAEI ANNI SANCTI
MILLESIMI NONINGENTESIMI

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

VNIVERSIS CHRISTIFIDELIBVS PRAESENTES LITTERAS INSPECTVRIS
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Properante ad exitum saeculo, quod annuente Deo Nos ipsi prope totum emensi vivendo sumus, animum volentes induximus rem ex instituto maiorum decernere, quae saluti populo christiano sit, ac simul curarum Nostrarum, qualescumque in gerendo Pontificatu maximo fuerint, extremum velut vestigium ostendat. IVBILAEVM MAGNVM dicimus, iam inde antiquitus in christianos mores inductum, decessorumque Nostrorum providentia sancitum: quem tradita a patribus consuetudo *Annum sanctum* appellat, tum quod solet esse caeremoniis sanctissimis comitatior, tum maxime quod castigandis moribus renovandisque ad sanctitatem animis adiumenta uberiora suppeditat. Testes Ipsi sumus quanto opere is ad salutem valuit qui postremo actus est ritu solemni, Nobis videlicet

adolescentibus, Leone XII pontifice maximo: quo tempore magnum tutissimumque religioni publicae theatrum Roma praebuit. Memoria tenemus ac videre propemodum etiam nunc videmur peregrinorum frequentiam: circumeuntem templa augustissima, disposito agmine, multitudinem: viros apostolicos concionantes in publico: celeberrima Urbis loca divinis laudibus personantia: pietatis caritatisque exempla edentem in oculis omnium, magno Cardinalium comitatu, pontificem. Cuius recordatione memoriae ex temporibus iis ad ea, quae nunc sunt, mens acerbius revocatur. Earum quippe rerum quas diximus, quaecque si in luce civitatis, nulla re impediente, peragantur, mire alere atque incitare pietatem popularem solent, nunc quidem, mutato Urbis statu, aut nulla facultas est, aut in alieno posita arbitrio.

Utcumque sit, fore confidimus ut salubrium consiliorum adiutor Deus voluntati huic Nostrae, quam in eius gratiam gloriamque suscepimus, cursum prosperum ac sine offensione largiatur. Quo enim spectamus, aut quid volumus? Hoc nempe unice, efficere homines, quanto plures nitendo possumus, salutis aeternae compotes, huiusque rei gratiâ morbis animorum ea ipsa, quae Iesus Christus in potestate Nostra esse voluit, adhibere remedia. Atque id a Nobis non modo munus apostolicum, sed ipsa ratio temporis plane videtur postulare. Non quod recte factorum laudumque christianarum sit sterile saeculum: quin imo abundant, adiuvante Deo, exempla optima, nec virtutum genus est ullum tam excelsum tamque arduum, in quo non excellere magnum numerum videamus: vim namque

procreandi alendique virtutes habet christiana religio divinitus insitam, eamque inexhaustam ac perpetuam. Verum si circumspiciendo quis intuetur in partem alteram, quae tenebrae, quantus error, quam ingens multitudo in interitum ruentium sempiternum! Angimur praecipuo quodam dolore, quotiescumque venit in mentem quanta pars christianorum, sentiendi cogitandique licentia deliniti, malarum doctrinarum veneno sitienter hausto, fidei divinae in se ipsi grande munus quotidie corrumpant. Hinc christianae taedium vitae, et late fusa morum labes: hinc illa rerum, quae sensibus percipiantur, acerrima atque inexplebilis appetentia, curaeque et cogitationes omnes aversae a Deo, humi defixae. Ex quo fonte teterrimo dici vix potest quanta iam in ea ipsa, quae sunt civitatum fundamenta, pernicies influxit. Nam contumaces vulgo spiritus, motus turbidi popularium cupiditatum, caeca pericula, tragica scelera, nihil denique sunt aliud, si libet caussam introspicere, nisi quaedam de adipiscendis fruendisque rebus mortalibus exlex atque effrenata decertatio.

Ergo interest privatim et publice, admoneri homines officii sui, excitari consopita veterno pectora, atque ad studium salutis revocari quotquot in singulas prope horas discrimen temere adeunt pereundi, perdendique per socordiam aut superbiam caelestia atque immutabilia bona, ad quae sola nati sumus. Atqui huc omnino pertinet annus sacer: etenim per id tempus totum Ecclesia parens, non nisi lenitatis et misericordiae memor, omni qua potest ope studioque contendit ut in melius humana consilia referantur,

et quod quisque deliquit, luat emendatrix vitae poenitentia. Hoc illa proposito, multiplicata obsecratione auctâque instantia, placare nititur violatum Dei numen, arcessere e caelo munerum divinorum copiam: lateque reclusis gratiae thesauris, qui sibi sunt ad dispensandum commissi, vocat ad spem veniae universitatem christianorum, tota in eo ut reluctantes etiam voluntates abundantia quadam amoris indulgentiaeque pervincat. Quibus ex rebus quid ni expectemus fructus uberes, si Deo placet, ac tempori accommodatos?

Augent opportunitatem rei extraordinaria quaedam sollemnia de quibus iam, opinamur, satis notitia percrebuit: quae quidem solemnia excessum undevicesimi saeculi vicesimique ortum quodam modo consecraverint. Intelligi de honoribus volumus Iesu Christo Servatori medio eo tempore ubique terrarum habendis. Hac de re excogitatum privatorum pietate consilium laudavimus libentes ac probavimus: quid enim fieri sanctius aut salutarius queat? Quae genus humanum appetat, quae diligat, quae speret, ad quae tendat, in unigenito Dei Filio sunt omnia: is enim est *salus*, *vita*, *resurrectio nostra:* quem velle deserere, est velle funditus interire. Quamobrem etsi numquam silet, imo perpetua viget omnibus locis ea, quae Domino nostro Iesu Christo debetur, adoratio, laus, honos, gratiarum actio, tamen nullae gratiae nullique honores possunt esse tanti, quin longe plures ei debeantur longeque maiores. Praeterea num paucos saeculum tulit immemori ingratoque animo, qui divino

servatori suo pro pietate contemptum, pro beneficiis iniurias referre consueverint? Certe ipsa ab eius legibus praeceptisque vita discrepans plurimorum argumento est flagitiosae ingratissimaeque voluntatis. Quid quod de ipsa Iesu divinitate Arianum scelus non semel renovatum nostra vidit aetas? Macti itaque animo, quotquot populari incitamentum pietati consilio isto novo pulcherrimoque praebuistis; quod tamen ita efficere oportet, nihil ut Iubilaei curriculum, nihil statuta solemnia impediat. In proxima ista catholicorum hominum significatione religionis ac fidei id quoque propositum inerit, detestari quaecumque impie dicta patratave memoriâ nostrâ sint, deque iniuriis, augustissimo Iesu Christi numini praesertim publice illatis, publice satisfacere. Nunc autem, si vera quaerimus, genus satisfactionis maxime optabile et solidum et expressum et inustum notis veritatis illud omnino est, deliquisse poenitere, et pace a Deo veniaque implorata, virtutum officia aut impensius colere aut intermissa repetere. Cui quidem rei cum tantas habeat annus sacer opportunitates, quantas initio attigimus, rursus apparet oportere atque opus esse ut populus christianus accingat se plenus animi ac spei.

Quapropter sublatis in caelum oculis, divitem in misericordia Deum enixe adprecati, ut votis inceptisque Nostris benigne annuere, ac virtute sua illustrare hominum mentes itemque permovere animos pro bonitate sua velit; romanorum Pontificum decessorum Nostrorum vestigia sequuti, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E.

Cardinalium assensu, universale maximumque Iubilaeum in hac sacra Urbe a prima vespera Natalis Domini anno millesimo octingentesimo nonagesimo nono inchoandum, et ad primam vesperam Natalis Domini anno millesimo noningentesimo finiendum, auctoritate omnipotentis Dei, beatorum apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, quod gloriae divinae, animarum saluti, Ecclesiae incremento bene vertat, indicimus per has litteras et promulgamus, ac pro indicto promulgatoque haberi volumus.

Quo quidem Iubilaei anno durante, omnibus utriusque sexus Christifidelibus vere poenitentibus et confessis sacraque Communione refectis, qui beatorum Petri et Pauli, item Sancti Ioannis Lateranensis et Sanctae Mariae Maioris de Urbe Basilicas semel saltem in die per viginti continuos aut interpolatos dies sive naturales sive ecclesiasticos, nimirum a primis vesperis unius diei ad integrum subsequentis diei vespertinum crepusculum computandos, si Romae degant cives aut incolae: si vero peregre venerint, per decem saltem eiusmodi dies, devote visitaverint, et pro Ecclesiae exaltatione, haeresum extirpatione, catholicorum Principum concordia, et christiani populi salute pias ad Deum preces effuderint, plenissimam peccatorum suorum indulgentiam, remissionem et veniam misericorditer in Domino concedimus et impertimus.

Quoniamque potest usuvenire nonnullis ut ea, quae supra praescripta sunt, exequi, etsi maxime velint, tamen aut nullo modo aut tantummodo ex parte queant, morbo scilicet aliaque caussa legitima in Urbe aut ipso in itinere

prohibiti; idcirco Nos piae eorum voluntati, quantum in Domino possumus, tribuimus ut vere poenitentes et confessione rite abluti et sacra communione refecti, indulgentiae et remissionis supra dictae participes perinde fiant, ac si Basilicas, quas memoravimus, diebus per Nos definitis reipsa visitassent.

Quotquot igitur ubique estis, dilecti filii, quibus commodum est adesse, ad sinum Roma suum vos amanter invitat. Sed tempore sacro decet catholicum hominem, si consentaneus sibi esse velit, non aliter versari Romae, nisi fide christiana comite. Propterea posthabere nominatim oportet leviorum profanarumve rerum intempestiva spectacula, ad ea converso potius animo quae religionem pietatemque suadeant. Suadet autem imprimis, si alte consideretur, nativum ingenium Urbis, atque eius impressa divinitus effigies, nullo mortalium consilio, nulla vi mutabilis. Unam enim ex omnibus romanam urbem ad munera excelsiora atque altiora humanis delegit, sibique sacravit servator humani generis Iesus Christus. Hic domicilium imperii sui non sine diuturna atque arcana praeparatione constituit: hic sedem Vicarii sui stare iussit in perpetuitate temporum: hic caelestis doctrinae lumen sancte inviolateque custodiri, atque hinc tamquam a capite augustissimoque fonte in omnes late terras propagari voluit, ita quidem ut a Christo ipso dissentiat quicumque a fide romana dissenserit. Augent sanctitudinem avita religionis monumenta, singularis templorum maiestas, principum Apostolorum sepulcra, hypogea martyrum

fortissimorum. Quarum rerum omnium qui probe sciat excipere voces, sentiet profecto non tam peregrinari se in civitate aliena, quam versari in sua, ac melior, adiuvante Deo, discessurus est quam venerit.

Ut autem praesentes Litterae ad omnium fidelium notitiam facilius perveniant, volumus earum exemplis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eamdem prorsus adhiberi fidem, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae indictionis, promulgationis, concessionis et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, Quinto Idus Maii, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A. Card. MACCHI

VISA

De Cvria I. De Aqvila e Vicecomitibvs

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. Cvgnonivs

Anno a Nativitate Domini Millesimo octingentesimo nonagesimo nono, die undecimo Maii, festo Ascensionis Domini nostri

Iesu Christi, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris et Domini nostri Leonis divina providentia Papae XIII anno vicesimo secundo, praesentes litteras apostolicas in atrio sacrosanctae Basilicae Vaticanae de Urbe, adstante populo, legi et solemniter publicavi.

Ego Ioseph De Aquila e Vicecomitibus
Abbreviator de Curia.

LITTERAE ENCYCLICAE

DE HOMINIBVS SACRATISSIMO CORDI IESV DEVOVENDIS

VENERABILIBVS FRATRIBVS
PATRIARCHIS PRIMATIBVS ARCHIEPISCOPIS EPISCOPIS
ALIISQVE LOCORVM ORDINARIIS
PACEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE HABENTIBVS

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Annum Sacrum, more institutoque maiorum in hac alma Urbe proxime celebrandum, per apostolicas Litteras, ut probe nostis, nuperrime indiximus. Hodierno autem die, in spem auspiciumque peragendae sanctius religiosissimae celebritatis, auctores suasoresque sumus praeclarae cuiusdam rei, ex qua quidem, si modo omnes ex animo, si consentientibus libentibusque voluntatibus paruerint, primum quidem nomini christiano, deinde societati hominum universae fructus insignes non sine caussa expectamus eosdemque mansuros.

Probatissimam religionis formam, quae in cultu Sacratissimi Cordis Iesu versatur, sancte tueri ac maiore in

lumine collocare non semel conati sumus, exemplo Decessorum Nostrorum Innocentii XII, Benedicti XIII, Clementis XIII, Pii VI eodemque nomine VII ac IX: idque maxime per Decretum egimus die XXVIII Iunii mensis an. MDCCCLXXXIX datum, quo scilicet Festum eo titulo ad ritum primae classis eveximus. Nunc vero luculentior quaedam obsequii forma obversatur animo, quae scilicet honorum omnium, quotquot Sacratissimo Cordi haberi consueverunt, velut absolutio perfectioque sit: eamque Iesu Christo Redemptori pergratam fore confidimus. Quamquam haec, de qua loquimur, haud sane nunc primum mota res est. Etenim abhinc quinque ferme lustris, cum saecularia solemnia immínerent iterum instauranda postea quam mandatum de cultu divini Cordis propagando beata Margarita Maria de Alacoque divinitus acceperat, libelli supplices non a privatis tantummodo, sed etiam ab Episcopis ad Pium IX in id undique missi complures, ut communitatem generis humani devovere augustissimo Cordi Iesu vellet. Differri placuit rem, quo decerneretur maturius: interim devovendi sese singillatim civitatibus data facultas volentibus, praescriptaque devotionis formula. Novis nunc accedentibus caussis, maturitatem venisse rei perficiendae iudicamus.

Atque amplissimum istud maximumque obsequii et pietatis testimonium omnino convenit Iesu Christo, quia ipse princeps est ac dominus summus. Videlicet imperium eius non est tantummodo in gentes catholici nominis, aut in eos solum, qui sacro baptismate rite abluti, utique ad Ecclesiam, si spectetur ius, pertinent, quamvis

vel error opinionum devios agat, vel dissensio a caritate seiungat: sed complectitur etiam quotquot numerantur christianae fidei expertes, ita ut verissime in potestate Iesu Christi sit universitas generis humani. Nam qui Dei Patris Unigenitus est, eamdemque habet cum ipso substantiam, *splendor gloriae et figura substantiae eius* [1], huic omnia cum Patre communia esse necesse est, proptereaque quoque rerum omnium summum imperium. Ob eam rem Dei Filius de se ipse apud Prophetam, *Ego autem,* effatur, *constitutus sum rex super Sion montem sanctum eius. – Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te. Postula a me, et dabo Tibi gentes hereditatem tuam et possessionem tuam terminos terrae* [2]. Quibus declarat, se potestatem a Deo accepisse cum in omnem Ecclesiam quae per Sion montem intelligitur, tum in reliquum terrarum orbem, qua eius late termini proferuntur. Quo autem summa ista potestas fundamento nitatur, satis illa docent, *Filius meus es tu.* Hoc enim ipso quod omnium Regis est Filius, universae potestatis est heres: ex quo illa, *dabo Tibi gentes hereditatem tuam.* Quorum sunt ea similia, quae habet Paulus apostolus: *Quem constituit heredem universorum* [3].

Illud autem considerandum maxime, quid affirmaverit de imperio suo Iesus Christus non iam per apostolos aut

[1] Hebr. 1, 3.

[2] Ps. 11.

[3] Heb. 1, 2.

prophetas, sed suis ipse verbis. Quaerenti enim romano Praesidi: *ergo rex es tu?* sine ulla dubitatione respondit: *tu dicis quia rex sum ego* [1]. Atque huius magnitudinem potestatis et infinitatem regni illa ad Apostolos apertius confirmant: *Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra* [2]. Si Christo data potestas omnis, necessario consequitur, imperium eius summum esse oportere, absolutum, arbitrio nullius obnoxium, nihil ut ei sit nec par nec simile: cumque data sit in caelo et in terra, debet sibi habere caelum terrasque parentia. Re autem vera ius istud singulare sibique proprium exercuit, iussis nimirum Apostolis evulgare doctrinam suam, congregare homines in unum corpus Ecclesiae per lavacrum salutis, leges denique imponere, quas recusare sine salutis sempiternae discrimine nemo posset.

Neque tamen sunt in hoc omnia. Imperat Christus non iure tantum nativo, quippe Dei Unigenitus, sed etiam quaesito. Ipse enim eripuit nos *de potestate tenebrarum* [3], idemque *dedit redemptionem semetipsum pro omnibus* [4]. Ei ergo facti sunt *populus acquisitionis* [5] non solum et catholici et quotquot christianum baptisma rite accepere, sed homines singuli et universi. Quam in rem

[1] Ioan. XVIII, 37.
[2] Matt. XXVIII, 18.
[3] Coloss. I, 13.
[4] I Tim. II, 6.
[5] I Petr. II, 9.

apte Augustinus: *quaeritis,* inquit, *quid emerit? Videte quid dederit, et invenietis quid emerit. Sanguis Christi pretium est. Tanti quid valet? quid, nisi totus mundus? quid, nisi omnes gentes? Pro toto dedit, quantum dedit* [1].

Cur autem ipsi infideles potestate dominatuque Iesu Christi teneantur, caussam sanctus Thomas rationemque, edisserendo, docet. Cum enim de iudiciali eius potestate quaesisset, num ad homines porrigatur universos, affirmassetque: *iudiciaria potestas consequitur potestatem regiam,* plane concludit: *Christo omnia sunt subiecta quantum ad potestatem, etsi nondum sunt ei subiecta quantum ad executionem potestatis* [2]. Quae Christi potestas et imperium in homines exercetur per veritatem, per iustitiam, maxime per caritatem.

Verum ad istud potestatis dominationisque suae fundamentum duplex benigne ipse sinit ut accedat a nobis, si libet, devotio voluntaria. Porro Iesus Christus, Deus idem ac Redemptor, omnium est rerum cumulata perfectaque possessione locuples: nos autem adeo inopes atque egentes ut, quo eum munerari liceat, de nostro quidem suppetat nihil. Sed tamen pro summa bonitate et caritate sua minime recusat quin sibi, quod suum est, perinde demus, addicamus, ac iuris nostri foret: nec solum non recusat, sed expetit ac rogat: *Fili, praebe cor tuum mihi.* Ergo gratificari illi utique possumus

[1] Tract. 120 in Ioan.

[2] 3ª p. q. 59, a. 4.

voluntate atque affectione animi. Nam ipsi devovendo nos, non modo et agnoscimus et accipimus imperium eius aperte ac libenter: sed re ipsa testamur, si nostrum id esset quod dono damus, summa nos voluntate daturos; ac petere ab eo ut id ipsum, etsi plane suum, tamen accipere a nobis ne gravetur. Haec vis rei est, de qua agimus, haec Nostris subiecta verbis sententia. — Quoniamque inest in Sacro Corde symbolum atque expressa imago infinitae Iesu Christi caritatis, quae movet ipsa nos ad amandum mutuo, ideo consentaneum est dicare se Cordi eius augustissimo: quod tamen nihil est aliud quam dedere atque obligare se Iesu Christo, quia quidquid honoris, obsequii, pietatis divino Cordi tribuitur, vere et proprie Christo tribuitur ipsi.

Itaque ad istiusmodi devotionem voluntate suscipiendam excitamus cohortamurque quotquot divinissimum Cor et noscant et diligant: ac valde velimus, eodem id singulos die efficere, ut tot millium idem voventium animorum significationes uno omnes tempore ad caeli templa pervehantur. — Verum numne elabi animo patiemur innumerabiles alios, quibus christiana veritas nondum affulsit? Atqui eius persona geritur a Nobis, qui venit salvum facere quod perierat, quique totius humani generis saluti addixit sanguinem suum. Propterea eos ipsos qui in umbra mortis sedent, quemadmodum excitare ad eam, quae vere vita est, assidue studemus, Christi nuntiis in omnes partes ad erudiendum dimissis, ita nunc, eorum miserati vicem, Sacratissimo Cordi Iesu

commendamus maiorem in modum et, quantum in Nobis est, dedicamus. — Qua ratione haec, quam cunctis suademus, cunctis est profutura devotio. Hoc enim facto, in quibus est Iesu Christi cognitio et amor, ii facile sentient sibi fidem amoremque crescere. Qui, Christo cognito, praecepta tamen eius legemque negligunt, iis fas erit e Sacro Corde flammam caritatis arripere. Iis demum longe miseris, qui caeca superstitione conflictantur, caeleste auxilium uno omnes animo flagitabimus, ut eos Iesus Christus, sicut iam sibi habet subiectos *secundum potestatem*, subiiciat aliquando *secundum executionem potestatis*, neque solum *in futuro saeculo, quando de omnibus voluntatem suam implebit, quosdam quidem salvando, quosdam puniendo* [1], sed in hac etiam vita mortali, fidem scilicet ac sanctitatem impertiendo; quibus illi virtutibus colere Deum queant, uti par est, et ad sempiternam in caelo felicitatem contendere.

Cuiusmodi dedicatio spem quoque civitatibus affert rerum meliorum, cum vincula instaurare aut firmius possit adstringere, quae res publicas naturâ iungunt Deo. — Novissimis hisce temporibus id maxime actum, ut Ecclesiam inter ac rem civilem quasi murus intersit. In constitutione atque administratione civitatum pro nihilo habetur sacri divinique iuris auctoritas, eo proposito ut communis vitae consuetudinem nulla vis religionis attingat. Quod huc ferme recidit, Christi fidem de medio tollere, ipsumque, si fieri posset, terris exigere Deum. Tanta insolentia elatis

[1] S. Thom. l. c.

animis, quid mirum quod humana gens pleraque in eam inciderit rerum perturbationem iisque iactetur fluctibus, qui metu et periculo vacuum sinant esse neminem? Certissima incolumitatis publicae firmamenta dilabi necesse est, religione posthabita. Poenas autem Deus de perduellibus iustas meritasque sumpturus, tradidit eos suae ipsorum libidini, ut serviant cupiditatibus ac sese ipsi nimia libertate conficiant.

Hinc vis illa malorum quae iamdiu insident, quaeque vehementer postulant, ut unius auxilium exquiratur, cuius virtute depellantur. Quisnam autem ille sit, praeter Iesum Christum Unigenitum Dei? *Neque enim aliud nomen est sub caelo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri* [1]. Ad illum ergo confugiendum, qui est *via, veritas et vita*. Erratum est; redeundum in viam: obductae mentibus tenebrae; discutienda caligo luce veritatis: mors occupavit; apprehendenda vita. Tum denique licebit sanari tot vulnera, tum ius omne in pristinae auctoritatis spem revirescet, et restituentur ornamenta pacis, atque excident gladii fluentque arma de manibus, cum Christi imperium omnes accipient libentes eique parebunt, *atque omnis lingua* confitebitur *quia Dominus Iesus Christus in gloria est Dei Patris* [2].

Cum Ecclesia per proxima originibus tempora caesareo iugo premeretur, conspecta sublime adolescenti imperatori

[1] Act. IV, 12.

[2] Phil. II, 11.

crux, amplissimae victoriae, quae mox est consecuta, auspex simul atque effectrix. En alterum hodie oblatum oculis auspicatissimum divinissimumque signum: videlicet Cor Iesu sacratissimum, superimposita cruce, splendidissimo candore inter flammas elucens. In eo omnes collocandae spes: ex eo hominum petenda atque expectanda salus.

Denique, id quod praeterire silentio nolumus, illa quoque caussa, privatim quidem Nostra, sed satis iusta et gravis, ad rem suscipiendam impulit, quod bonorum omnium auctor Deus Nos haud ita pridem, periculoso depulso morbo, conservavit. Cuius tanti beneficii, auctis nunc per Nos Sacratissimo Cordi honoribus, et memoriam publice extare volumus et gratiam.

Itaque edicimus ut diebus nono, decimo, undecimo proximi mensis Iunii, in suo cuiusque urbis atque oppidi templo principe statae supplicationes fiant, perque singulos eos dies ad ceteras preces Litaniae Sanctissimi Cordis adiiciantur auctoritate Nostra probatae: postremo autem die formula Consecrationis recitetur: quam vobis formulam, Venerabiles Fratres, una cum his litteris mittimus.

Divinorum munerum auspicem benevolentiaeque Nostrae testem vobis et clero populoque, cui praeestis, Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Maii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

AD SACRATISSIMVM COR IESV

FORMVLA CONSECRATIONIS RECITANDA

Iesu dulcissime, Redemptor humani generis, respice nos ad altare tuum humillime provolutos. Tui sumus, tui esse volumus; quo autem Tibi coniuncti firmius esse possimus, en hodie Sacratissimo Cordi tuo se quisque nostrum sponte dedicat. — Te quidem multi novere numquam: Te, spretis mandatis tuis, multi repudiarunt. Miserere utrorumque, benignissime Iesu: atque ad sanctum Cor tuum rape universos. Rex esto, Domine, nec fidelium tantum qui nullo tempore discessere a te, sed etiam prodigorum filiorum qui Te reliquerunt: fac hos, ut domum paternam cito repetant, ne miseria et fame pereant. Rex esto eorum, quos aut opinionum error deceptos habet, aut discordia separatos, eosque ad portum veritatis atque ad unitatem fidei revoca, ut brevi fiat unum ovile et unus pastor. Rex esto denique eorum omnium, qui in vetere gentium superstitione versantur, eosque e tenebris vindicare ne renuas in Dei lumen et regnum. Largire, Domine, Ecclesiae tuae securam cum incolumitate libertatem; largire cunctis gentibus tranquillitatem ordinis: perfice, ut ab utroque terrae vertice una resonet vox: Sit laus divino Cordi, per quod nobis parta salus: ipsi gloria et honor in saecula: amen.

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

PETRO

ARCHIEPISCOPO BITVRICENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Haud levi sane moerore cognovimus, e quibusdam actis ab Apostolica Sede nuperrime evulgatis nonnullos occasionem perperam omnino nancisci publice edicendi : mutasse Nos consilia circa illam de re vel politica vel sociali rationem agendi catholicorum in Galliis, quam et Ipsi primum indicavimus et pro opportunitate deinceps inculcare nunquam destitimus. Eo autem magis hoc indoluimus, Venerabilis Frater, quod et animos dubio percellere a rectoque itinere obturbatos possit revocare, ac notam iis vestratum inurat, qui hortationibus Nostris sese praecipue audientes exhibere, et, vitâ ad earumdem hortationum normam exactâ, pro religione et patria agere passim contendunt. — At enim quae a Nobis documenta

recenter prodiere, ea quidem qua dogma qua christianam disciplinam unice respiciunt, nulloque aliquando pacto praescriptiones attingunt, quae, uti diximus, de ratione, apud vos, agendi catholicorum sunt, inque Epistolâ, Februario mense MDCCCXCII, ad Gallos datâ, et in Encyclicis Litteris « Rerum novarum » dilucide continentur. De quibus, nihil prorsus immutatum esse, cunctaque satius integro robore vigere, pronum est intelligere. — Non enim deceret Apostolicae Sedis sapientiam a consiliis decedere, quae omni ita maturitate cepit et continenti studio inculcavit, ut ei, si quis aliter sentiret, iniuriam haud exiguam temere irrogare existimaretur. — Haec, Venerabilis Frater, ex caritate, qua gentem vestram complectimur, rursus significanda censuimus, atque iterum Galliarum catholicos hortamur summopere, ut quae ad communem utilitatem consilia ac monita et saepius dedimus et nunc instaurare vel maxime optamus, ea faciant oppido, eisque, animo et factis in unum concordes, libenter regi, moveri et inter se coalescere, nullo non tempore, adlaborent. — Quod ut e votis cedat, benevolentiae Nostrae testem et munerum divinorum auspicem, Apostolicam benedictionem tibi ac Dioecesi tuae peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Maii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

A SA MAJESTÉ
LA REINE GUILLELMINE DE HOLLANDE

Majesté

Nous ne pouvons qu'avoir pour agréable la lettre par laquelle Votre Majesté Nous faisant part de la réunion, dans la Capitale de son royaume, de la Conférence pour la paix, a eu l'attention de solliciter pour cette assemblée Notre appui moral.

Nous Nous empressons d'exprimer Nos vives sympathies, soit pour l'Auguste initiateur de la Conférence et pour Votre Majesté, qui s'est empressée de donner à celle-ci une onorable hospitalité, soit pour le but eminemment moral et bienfaisant auquel tendent les travaux qui déja y sont inaugurés.

Pour de telles entreprises Nous estimons qu'il entre tout spécialement dans Notre rôle, non seulement de prêter un appui moral, mais d'y coopérer effectivement, car il s'agit d'un objet souverainement noble de sa nature, et intimement lié avec Notre Auguste ministère, lequel, de par le divin Fondateur de l'Eglise, et en vertu de traditions bien des fois séculaires, possède une sorte de

haute investiture comme médiateur de la paix. En effet, l'autorité du Pontificat suprême dépasse les frontières des nations, elle embrasse tous les peuples, afin de les confédérer dans la vraie paix de l'Evangile; son action pour promouvoir le bien général de l'humanité s'élève au dessus des intérêts particuliers qu'ont en vue les divers chefs d'états, et mieux que personne elle sait incliner à la concorde tant de peuples au génie si divers.

L'histoire à son tour vient témoigner de tout ce qu'ont fait Nos Prédécesseurs pour adoucir par leur influence les lois malheureusement inévitables de la guerre, arrêter même, quand surgissaient des conflits entre peuples ou entre princes, tout combat sanguinaire, terminer à l'amiable les controverses les plus aigües entre nations, soutenir courageusement le droit des faibles contre les prétentions des forts. Et Nous aussi, malgré l'anormale condition où Nous sommes réduits pour l'heure, il Nous a été donné de mettre fin à de graves différends entre des nations illustres, comme la Germanie et l'Espagne; et aujourdhui même Nous avons la confiance de pouvoir bientôt rétablir l'harmonie entre deux nations de l'Amérique du sud qui ont soumis à Notre arbitrage leur contestation.

Malgré les obstacles qui puissent surgir, Nous continuerons, puisque le devoir Nous en incombe, à remplir cette traditionnelle mission, sans aspirer à d'autre but que le bien public, sans convoiter d'autre gloire que celle de servir la cause sacrée de la civilisation chrétienne.

Nous prions Votre Majesté de vouloir bien agréer les sentiments de Notre particulière estime et l'expression sincère des vœux que Nous formons pour Sa prospérité et celle de Son royaume.

Du Vatican, le 29 Mai 1899.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
DONATO ARCHIEPISCOPO BENEVENTANO
CETERISQVE EPISCOPIS BENEVENTANAE REGIONIS

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quae pro vobis, primum congressuris ad rem catholicam in ecclesiis vestris promovendam, vota suscepimus, ea feliciter fuisse impleta laeto libenti animo ex vestris litteris cognovimus. Vobis igitur primum gratulamur; gratulamur etiam fidelibus cuique vestrum creditis, quibus ex iis, quae unanimis sententiis decrevistis, nova virtus novumque robur accedet ad convenienter christiano nomini cogitandum atque agendum. Probe tamen fatemini, coetum, quem modo celebravistis, vobis non finem sed initium operandi esse; vestrum enim officium est ut, quae sapienter sunt constituta, ea, prudenti quidem studio sed efficaci, ad effectum deducantur. Quo in negotio, laboris forte ac difficultatis haudquaquam experti, optime sane in sanctissimam Dei Matrem convertitis oculos, qua auspice

convenistis, et in Christi Vicarium, quo bene precante consilia vestra agitastis. Dabit Deipara benignissima, ut quae sunt impedimento fortiter superetis; dabit Apostolica Sedes ut opportunis incitamentis ne careatis. — Quae Nobis, saeculo exeunte, solatia ominamini ea Deus faxit pro communi omnium iucunditate. Nos vero faustitatem vobis vicissim adprecati, eius auspicem ac testem benevolentiae Nostrae, Apostolicam benedictionem vobis vestrisque gregibus amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XXXI Maii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

ALLOCVTIO

HABITA IN CONSISTORIO

DIE XIX IVNII ANNO MDCCCXCIX

—

VENERABILES FRATRES

Alloquendi initium a negotiis orientalibus hodie sumimus, idque eo magis libentes, quia res agitur duarum Ecclesiarum, quas gloriosae origines atque illustrium fama meritorum consecravere. Antiochenam dicimus atque Alexandrinam: quarum altera Patriarcham Maronitarum, altera Coptorum desiderat.

Cum in pace Christi quievisset superiore mense Decembri Venerabilis Frater Ioannes Petrus Hagg, qui Patriarchatum Antiochenum Maronitarum annos plus octo gesserat, Episcopi maronitico ritu, in Synodo legitima, consentientibus omnium suffragiis, in demortui locum sublegerunt Venerabilem Fratrem Eliam Huayek, Archiepiscopum titularem Arcae, qui Elias Petrus sibi nomen imposuit. Subinde cum Episcopi qui ad suffragia coiverant, tum is qui renuntiatus Patriarcha est, dedere ad Nos litteras, quae rem gestam exponerent, unâque peterent, ut auctoritate apostolica electionem confirmare,

sacrumque Pallium electo tribuere vellemus. Totius cognitionem negotii permisimus, uti mos est, Venerabilibus Fratribus S. R. E. Cardinalibus e sacro Consilio fidei christianae propagandae negotiis orientalis ritus praeposito: qui, deliberatione diligenter habita, supplicandum Nobis censuerunt ut, sanato si quid forte actum vitio, Episcoporum supra dictorum precibus annuere vellemus. Omnino Nobis inclinavere animum cognitae viri virtutes, quae efficiunt ut optime in eo patriarchalis locata dignitas videatur, neque dubitari sinunt fore ut res Maroniticae gentis catholica magis in dies, eo rectore, floreat. Quapropter eius electionem seu postulationem ad Patriarchatum Antiochenum Maronitarum probandam ratamque habendam existimavimus, eumdemque Venerabilem Fratrem sacro Pallio de corpore beati Petri sumpto ornandum iudicavimus.

Quid vobis videtur?

Auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Nostra, electionem seu postulationem a Venerabilibus Fratribus Episcopis Maronitis factam de persona Venerabilis Fratris Eliae Petri Kuayek, sanatis, quatenus opus sit, quibusve vitiis quae electioni ipsi potuerint officere, probatam ratamque habemus: eumque ab Archiepiscopatu titulari Arcae ad Patriarchalem Antiochenam Ecclesiam Maronitarum cum omnibus privilegiis, quibus decessores eius ab hac Apostolica Sede ornari

consueverunt, evehimus et promovemus, et Patriarcham ac Pastorem Maronitarum fidelium, ut in decreto et schedula consistorialibus significabitur, constituimus et declaramus, contrariis quibuscumque non obstantibus.

In Nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Quod autem ad Coptos pertinet, non estis nescii, Venerabiles Fratres, quartum ante annum per Litteras Nostras Apostolicas *Christi Domini* constitutum ac rite fundatum Coptis esse Patriarchatum Alexandrinum, Episcopis suffraganeis assignatis duobus, adiectaque lege ut primum ab instituto Patriarcham non nisi ab Apostolica Sede designari crearique ius esset. Interea aucto catholicorum e gente Coptica numero, futurorumque incrementorum excitata expectatione, Episcopi et primores e Clero, decus insimul ac firmamentum Ecclesiae suae expetentes, rogare atque orare ut Patriarcha sibi suus Sedis Apostolicae auctoritate detur. — Eos e Venerabilibus Fratribus S. R. E. Cardinalibus, qui dissidentium cum Ecclesia reconciliandorum negotio praesunt, quid ea de re censerent, rogavimus. Faciendum censuere: de persona autem videri, Patriarchali praeficiendum officio et muneri, cum usu sacri Pallii, Venerabilem Fratrem Cyrillum Macaire, Episcopum titularem Caesareae Paneadis, qui eumdem Patriarchatum vicaria potestate apostolica administrat. Probavimus quidem non modo de re, sed etiam de persona sententiam. Nam Venerabilis Frater Cyrillus floret dignis

Episcopo virtutibus, doctrina praesertim, pietate, rerum quoque agendarum prudentia, quam Nosmetipsi experiendo cognovimus. Eum igitur dignitate Patriarchali, quam supra memoravimus, augendum censemus.

Quid vobis videtur?

Auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Nostra, Venerabilem Fratrem Cyrillum Macaire ab episcopatu titulari Ecclesiae Caesariensis Paneadis ad Patriarchatum Alexandrinum Coptorum, cum omnibus privilegiis, quibus Patriarchae ceteri utuntur fruuntur, nominatimque cum usu sacri Pallii, evehimus et promovemus, et Patriarcham ac Pastorem Coptorum fidelium constituimus et declaramus, uti in decreto et schedula consistorialibus significabitur, contrariis quibuscumque non obstantibus.

In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Ad amplissimum Ordinem vestrum, Venerabiles Fratres, cogitatione curaque conversa, consilium cepimus sacrae honore Purpurae honestare lectos viros undecim, sua quemque virtute praeditos: quippe qui vel doctrinae fructu, vel episcopalium sedulitate officiorum, vel aliter deditâ Ecclesiae operâ laudem meritorum non vulgarium sibi singuli peperere. Hi sunt:

Ioannes Baptista Casali Del Drago, Patriarcha Constantinopolitanus:

Franciscvs De Pavla Cassetta, Patriarcha Antiochenus, vice sacra Antistes alter Urbis:

Ianvarivs Portanova, Archiepiscopus Rheginensis:

Iosephvs Francica Nava Di Bontifè, Archiepiscopus Cataniensis, Noster in Hispania Nuntius Apostolicus:

Avgvstinvs Ciasca, Sodalis Augustinianus, Archiepiscopus titularis Larissensis, Adiutor sacri Consilii christiano nomini propagando:

Franciscvs Desideratvs Mathieu, Archiepiscopus Tolosanus:

Petrvs Respighi, Archiepiscopus Ferrariensis:

Avgvstinvs Richelmy, Archiepiscopus Taurinensis:

Iacobvs Missia, Archiepiscopus Goritiensis:

Aloisivs Trombetta, Adiutor sacri Consilii Episcoporum atque Ordinum Religiosorum negotiis praepositi:

Iosephvs Calasantivs Vives, Sodalis Franciscalis capulatus.

Praeter hos, qui nominati sunt, adlegere in Collegium vestrum decrevimus praestantes alios viros duos: quos tamen in pectore reservamus.

Quid vobis videtur?

Itaque auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra creamus et declaramus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales

Ex Ordine Presbyterorum

Ioannem Baptistam Casali Del Drago,

Franciscvm De Pavla Cassetta,

Ianvarivm Portanova,

Iosephvm Francica Nava Di Bontifè,

Avgvstinvm Ciasca,

Franciscvm Desideratvm Mathieu,

Petrvm Respighi,

Avgvstinvm Richelmy,

Iacobvm Missia.

Ex Ordine Diaconorum

Aloisivm Trombetta,

Iosephvm Calasantivm Vives.

Item duos alios, ut supra diximus, Cardinales creamus, et in pectore reservamus, quandocumque arbitrio Nostro renuntiandos.

Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In Nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Sequitur, ut Venerabilium Fratrum Episcoporum Ordinem suppleamus.

DECRETVM

DE TITVLARI PRAESTITE AC PATRONO CAELESTI DIOECESIS SANCTAE FIDEI IN REPVBLICA ARGENTINA

—

Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII obsequiose exposuit R. P. D. Ioannes Boneo Episcopus Cathedralis Ecclesiae Sanctae Fidei in Republica Argentina, suae dioecesi ab R. P. D. Wlatislao Castellano Bonaerensi Archiepiscopo, executore Litterarum Apostolicarum, quarum initium « In Petri Cathedra » Romae die xv Februarii MDCCCXCVII datarum, quibus eadem dioecesis Sanctae Fidei erecta fuit, in praestitem titularem adsignatum fuisse sanctum Gregorium VII ac sanctum Hieronymum in Patronum declaratum fuisse, cuius dies festus in civitate Sanctae Fidei inter feriales recensetur. Cum vero Clerus et populus universus dioecesis magna veneratione Deiparam Virginem sub titulo de Guadalupe, et sanctum Iosephum solemnitate recurrente patrocinii eius impense prosequantur, praedictus R. P. D. Episcopus Cathedralis Ecclesiae Sanctae Fidei Ioannes Boneo Sanctitati Suae humiliter supplicavit ut, attentis expositis, opportunas et necessarias sibi facultates dignetur tribuere novum Titularem et novum Patronum assignandi dioecesi

suae, scilicet Deiparam Virginem sub titulo de Guadalupe et sanctum Iosephum sub invocatione Patrocinii eius in perpetuum constituendi assignandi et declarandi. Sanctitas Sua, me referente infrascripto Sacrae Congregationis rebus Consistorialibus praepositae Secretario, omnibus mature perpensis, precibus R. P. D. Ioannis Boneo dioecesis Sanctae Fidei Praesulis annuendum censuit, ac derogatione facta decreto executionis, de quo supra in ea parte quae Titularem et Patronum novae dioecesis respicit, petitam facultatem Episcopo oratori ex apostolica benignitate libenter attribuit et impertivit, ita ut deinceps Clerus et Populus universae dioecesis Sanctae Fidei Deiparam Virginem de Guadalupe in Titularem, et sanctum Iosephum sub invocatione patrocinii eius in Patronum in perpetuum habeant colant et venerentur. Hac vero super re eadem Sanctitas Sua mandavit hoc fieri Consistoriale decretum, cuius executionem committi voluit memorato Episcopo R. P. D. Ioanni Boneo, idemque decretum referri iussit inter acta Sacrae Congregationis Consistorialis.

Datum Romae, hac die XXI mensis Iunii, anno Domini MDCCCXCIX.

† Carolvs Patriarcha Antiochenvs
S. C. C. *Secretarius.*

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS AMERICAE LATINAE
QVI ROMAE IN CONCILIO PLENARIO ADSVNT

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Concilium plenarium vestrum, dudum exoptatum diutinisque curis dispositum, coactum demum esse et vos iure laetamini et Nos cummaxime gratulamur. Eadem autem Nobis vobisque laetitiae capiundae ratio: de coetu enim vestro spem optimam portendimus universi, quod uberrimas utilitates Americae latinae populis sit pariturus. Qua quidem spe eo Nos firmius tenemur quod et alacritatem perspeximus, qua, licet tam longe dissiti, Romam quisque vestrum libens convenit, et concordiam summam mirati sumus, qua, diversitate gentium posthabita, operam laboremque Concilii tractationibus unanimes impenditis. Accedit porro ad fiduciam Nostram firmandam studium et obsequium in Apostolicam Sedem, quae in ipso Concilii exordio testari placuit, datis ad Nos litteris, officii

observantiaeque plenis. Ex qua profecto coniunctione vestra cum Cathedra beati Petri amplissima divinae gratiae subsidia coetui vestro demeretis, ut quae secundis adeo auspiciis sunt coepta, secundissimis etiam eventibus absolvantur. De benevolentia autem Nostra, Venerabiles Fratres, nihil plane est quod dubitetis: eam praestitimus, quum, magna animi iucunditate, singulos alloquuti sumus; praestitimus etiam, quum, ad augendam conventui vestro dignitatem, aliquot e Cardinalium Collegio in publicis comitiis praeesse ad honorem permisimus. Eius praeterea testem, Apostolicam benedictionem esse volumus, quam, munerum caelestium auspicem, vobis universis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIII Iunii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
CAMILLO ARCHIEPISCOPO COSENTINO
CETERISQVE ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS CALABRIAE

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quod collata nuper uni vestrum dignitas communem omnibus attulit laetitiae fructum, gratum est: quia istiusmodi animorum affectio declarat et in conspicuo ponit mutuam caritatem vestram, coniunctionemque et necessitudinem prope fraternam, qualem esse Episcoporum inter se et oportet et est vehementer utile. Certe in augendo ornandoque Archiepiscopo Rheginensi, secundum viri virtutes spectavimus vos, Venerabiles Fratres, atque Ordinem vestrum: imo etiam provinciam Bruttiorum totam non paucis insignem nominibus, in qua regenda excolendaque episcopalis vestra elaborat industria. Quod autem adscribitis, ex tali voluntatis Nostrae testimonio aliquid posse incitamenti accedere cum virtuti Clericorum, tum religioni publicae in universum, id si reapse usuvenerit, Nos

quidem maximum votorum videbimur consecuti. Utcumque erit, vestram in omni re salutari curam, vigilantiam, contentionem nullo tempore desideratum iri certo scimus. Caelestium munerum auspicem, benevolentiaeque Nostrae testem, vobis populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Iunii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS NOSTRIS
SEBASTIANO CARDINALI GALEATI
ARCHIEPISCOPO RAVENNATVM
ET DOMINICO CARDINALI SVAMPA ARCHIEPISCOPO BONONIENSIVM
AC VENERABILIBVS FRATRIBVS EPISCOPIS
REGIONIS AEMILIANAE

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII NOSTRI AC VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Aemilianae regionis Episcopos convenisse iterum ad religionis negotia apud suos tuenda laetamur admodum; probe enim novimus hosce semper conventus vestros non sine magno fidelium emolumento fuisse habitos. Optamus igitur et adprecamur ut ex coetu etiam nuper acto in clerum populosque vestros fructus uberes deriventur. Iure autem spem bonam concipitis ex duplici mandato Nostro, altero de hominibus sanctissimo Cordi Iesu dicandis, altero de Anno sacro proxime celebrando. Quorum primum in singulis dioecesibus vestris singulari ardore et pietate peractum esse gavisi sumus; secundum, Episcopis auspicibus, non minore studio peragendum pro certo habemus.

Quod Nobis de depulso valetudinis periculo gratulamini, caritati vestrae tribuimus et habemus gratias. Vobis autem felicia quaeque adprecati, Apostolicam benedictionem, testem benevolentiae Nostrae et auspicem divinorum munerum, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVIII Iunii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

CONSTITVTIO APOSTOLICA

DE LEGIBVS CONGREGATIONIS ANGLO-BENEDICTINAE NOVANDIS

—

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Diu quidem est, cum Sodales Anglo-Benedictini studia Nostra primum excitavere: ex eoque tempore, quid apud ipsos disciplinae vitaeque communi in praesens prodesse usquequaque posset, respicere et cogitare amanter perreximus. In quo non propensionem modo quamdam animi sequimur, verum etiam vim officii. Etenim Ordinum religiosorum in Apostolicae Sedis tutela conquiescit universum genus: proptereaque Nobis potissimum illorum est omnium custodienda salus, augenda virtus. Id profecto, ne repetamus vetustiora, spectavimus, id voluimus cum de variis membris Ordinis Minorum legem haud ita pridem fecimus ut una coirent, restitutâque ad morem priscum communione viverent: quod sane fructuosum ac salutare Ordini universo futurum, iam res et eventa confirmant. Eadem Nos caussa impulit ut partem curarum Nostrarum non postremam in iis magni Benedicti alumnis, quos diximus, collocaremus: quamquam de istis

valde quoque permovit Nos rerum praeteritarum fama, gloria, memoria. Attigimus alio loco sane perbreviter, sed animo libenti, quam egregie apud Anglos de nomine catholico, de humanitate christiana mereri, nec brevi annorum, sed longo saeculorum spatio consueverint. Atqui vis illa in Sodalitio insita, diligentissime a maioribus conservata, privatarum parens virtutum, eademque salutis hominum sempiternae potens pollensque adiutrix, nequaquam certe diuturnitate consenuit: dubitari tamen non potest, longe maiores edituram fructus, si disciplina vitae accesserit ea, quam et conditio temporum et nativa Ordinis instituta magnopere desiderant.

Quae Nos omnia diligenti consideratione complexi, nullaque ex iis rebus praetermissa quae ad recte iudicandum sapienterque providendum prudentia praescribat, explorate cognovimus, omnino Congregationem Anglo-Benedictinam eo, quo nunc est, statu diutius manere non oportere. Quamobrem per Litteras Apostolicas *Religiosus Ordo* Constitutioni Urbanianae *Plantata* derogavimus in ea parte quae regimen Congregationis attingeret: sublatoque officio ac munere Praepositorum duorum provincialium, binisque extinctis missionalibus Provinciis, ius novum in forma ac ratione regiminis introduximus: atque huius consilii caussas abunde eo ipso loco explicavimus.

Nec mora ulla fuit, quin Sodales decreta ac iussa Nostra perficere ingrederentur, atque id quidem tanta cum alacritate parendi, quantam expectari par erat a viris religiosis, quibus nihil sit prius officio, nec quidquam romani

Pontificis voluntate sanctius. Una in re sola expectationem fefellit exitus. Nimirum refigere veteres vivendi leges magnam partem necesse erat, novasque inducere praescriptis mandatisque Nostris consentaneas. Huius rei gratiâ, cum placuisset Nobis, quod olim Paulo V decessori Nostro idem placuerat in caussa non multum dissimili, ut novum Constitutionum codicem designati quidam ex ipsa Congregatione viri meditarentur suaque ipsi manu describerent, id quidem minus cessit e sententia. Infecta quippe ad hanc diem res est: quamquam non ob eam caussam quod quempiam e Sodalibus sincera fides aut voluntas honesta deficiat, sed quia mentem Nostram alii aliter interpretantur, ita ut quas leges condere oporteat novas, quas retinere iam conditas, non modo non convenerit inter eos, sed nec verisimile sit, facile conventurum. Ex quo illud consequitur primum, ut quod earum Nostrarum litterarum caput est, quodque ad Congregationem ordinandam convenienter tempori moribusque maiorum maxime pertinet, id plane careat effectu. Secundo loco periculum est ne eiusmodi sententiarum discrepantia, si longius insederit, detrimentum afferat caritati mutuae, quod in omni societate virorum religiosorum princeps atque optimum est vinculum incolumitatis.

His igitur incommodis occurrendum rati, rem totam ad auctoritatem Nostram revocavimus: volumusque et praecipimus, ut in Constitutionibus ad usum Congregationis Anglo-Benedictinae conficiendis haec legum capita, quae infra scripta sunt, inscribantur perpetuo inviolateque servanda.

I.

Monasteriorum duo genera sunto: unum, Abbatiae: alterum, Prioratus.

Abbatiae monachos minimum viginti singulae numeranto: ex eisque saltem duodecim intra septa monasterii degant.

Abbatiam is regat Abbas potestate perpetua, quem monachi delegerint. Deligendi hae leges sunto, quae sequuntur.

Coenobio cum orbitas accidit, Praeses Congregationis electores certum in locum ad suffragia vocet intra mensem.

Electores in coetu adesse omnes, lex esto. Si qui impediatur, excuset caussam scripto: simulque aut abstinere se suffragio testetur, aut procuratorem sibi adsciscat, qui mandatum ad legum praescripta exequatur.

Is Abbas esto, qui punctorum partes duas e tribus tulit. Si nemo tulerit, tum inita sextum suffragatione, is Abbas esto qui mediam partem tulit plus uno.

Si nec ita convenerit, rursus ineunto sextum suffragationem: si nondum convenerit, Abbatem Praeses eligito.

Praeesse coetui suffragiis ferendis Praesidem, ius esto. Sin impediatur, vices suas supplere priorem Assistentem iubeat. Suffragium ne ferat. Abbatem electum Sedis apostolicae nomine confirmet, atque ut is semestri spatio Episcopo loci, vel, eo impedito, Episcopo alteri se sistat auctoritate apostolica benedicendus, provideto.

Prioratus singuli monachos saltem sex numeranto. Prioratum regat Prior ab Abbate fundatore ad nutum institutus.

Utroque in genere monasteriorum vitam communem ad iussa legum degunto: monasticum psalmodiae institutum religiose servanto.

II.

Concilium Praepositis conventualibus duplex esto: unum maximum, id est ex universa familia monastica: alterum minus, id est e Senioribus.

Concilium ex familia universa saltem quotannis Abbas cogat. Monachos interesse omnes, ius esto. Si qui impediatur, sese scripto excuset. In deliberationem adducantur quaecumque e re communi videantur esse, ut admissio iuvenum initialium ad vota simplicia: opus perenne a monachis suscipiendum: alienatio fundorum aut redituum: pecunia mutuo danda: si quod coenobium aperiendum novum: cooptatio Seniorum, et qui ad Capitulum generale delegandi.

Concilium Seniorum partem dimidiam antistes coenobii, dimidiam reliqui legant.

Seniores duo sunto, ubi monachi decem: quatuor, ubi monachi sexdecim, aut ne plures quam viginti. Ubi plures quam viginti, ad singulas decades singuli addantur Seniores. Senarius monachorum numerus pro decade habeatur.

Ubi Seniorum numerus impar, supra numerum parem Abbas Seniorem eligito. In Senioribus deligendis eorum praecipue monachorum habeatur ratio, qui sint in Missionum muneribus exercitati.

Praepositus monasterii singulis saltem mensibus Concilium Seniorum cogat: quibus de negotiis, cautum esto in Constitutionibus. Iudicium Seniorum, tametsi is eo non adstringitur, nihilominus ne temere negligat, maxime ubi omnium consenserint sententiae: omninoque ei iudicio pareat cum de sumptibus agitur extraordinariis, qui aureorum Britannicorum centum et viginti summam exsuperent.

III.

Praeses Congregationis ex eorum numero legatur, qui monasteria regant, vel, quousque Congregatio quinque saltem Abbatiis coaluerit, ex eorum qui rexerint.

Ad suffragia coire ius esto omnes Abbates *regiminis,* Priorem Cathedralis Ecclesiae Neoportensis, Delegatos a singulis familiis monasticis, Procuratorem in Curia.

Praeses potestatem quadriennio gerat: monasteria pro potestate obeat altero quoque anno: missiones, quotiescumque censuerit oportere: Capitulo generali, Abbatum creationi praeesto: appellationes accipiat, lites componat, negotia de quibus cautum in Litteris apostolicis *Religiosus Ordo,* aliaque per Constitutiones definienda, expediat.

Idem Congregationem universam nulla temporis intermissione gubernet: ita tamen ut Abbatum potestas in monasterium proprium ne minuatur. Principem locum ubivis obtineat.

IV.

Ad Capitulum generale convenire ius esto

I. Praesidem Congregationis.
II. Abbates *regiminis*.
III. Priorem Ecclesiae Cathedralis Neoportensis.
IV. Delegatos a singulis familiis.
V. Procuratorem in Curia.
VI. Magistrum Scholarum.
VII. Assessorem in rebus iudiciariis.
VIII. Inspectorem rei familiaris.

Quaecumque de ratione studiorum rite iussum decretumque sit, ea Magister Scholarum religiose exequatur. Idem scholas circumeat frequenter: ingenia, doctrinam alumnorum coram periclitetur; at si quid emendandum novandumque sit, Coenobii Praepositum aut Praesidem Congregationis moneat: nihil ipse auctoritate ordiatur sua.

Assessor in caussis legitimis ac iudiciariis adstet Praesidi a latere.

Inspector rei familiaris de re familiari convenienter legibus quaerat: a monasteriis singulis singulisque Missionibus tabulas expensi et accepti sibi iubeat exhiberi.

Praeses designet generalium conventuum habendorum tempus, locum: negotia ab iis, qui convenerint, ita

pertractentur ut in caussis definiendis aequa sit omnibus suffragii ferendi facultas.

Transactis negotiis, alio secedant Magister Scholarum, Assessor, Inspector rei familiaris quippe quos omnes suffragia ferre in muneribus mandandis non est ius. Tum eligatur Magister Scholarum, item Assessor itemque Inspector rei familiaris. Dein creetur Praeses: mox e Praefectis monasteriorum assumantur Assistentes. Horum alter eligatur a Praeside, huiusque vices, ubi fuerit opus, gerito: alter a Capitulo generali per suffragia, isque, quando vita aut gradu cesserit Praeses, in locum Praesidis succedat, potestatemque ad Capitulum generale proximum administret.

Sub extrema Capituli eligatur e tribus, quos Praeses designarit, Procurator in Curia. Sin Praeses abfuerit, tum, dimisso coetu, Praesidem per litteras docere liceat, quem quisque maxime idoneum iudicat.

V.

A Concilio Praesidis unice sunto Assistentes, Procurator in Curia, Magister Scholarum, Assessor, Inspector rei familiaris.

Praesidem Assistentes consilio operaque iuvanto in Congregatione universa administranda: reliqui iis in rebus, quae ipsorum cuiusque officii ac muneris sint.

Quibus in caussis exquirere Praesidem a Consultoribus sententiam necesse sit, Constitutionibus statuatur.

VI.

Si qui sedem suam Abbas honestâ caussâ reliquerit, is Abbatiae alicuius veteris titulum assumat. Idem ius esto, si Praeses eligatur ex iis qui monasterio cum potestate praefuerint, nec sit Abbas.

VII.

De unica tirocinii domo quod iam sancitum est, id iussum ratumque esto ad octennium.

VIII.

Sublato iureiurando de missione suscipienda, in formula professionis post verba « secundum regulam sancti « Patris Benedicti » addantur ista « et Constitutiones « Congregationis Anglicae. Itidem promitto, annuente « Sede apostolica, me a Superiore iussum pastorale mini- « sterium suscepturum, vel dimissurum sub Rmo Domino « N. N. etc. ».

IX.

Qui vota simplicia recens professi sint, ii in monasterio sancti Michaelis apud Belmont philologiam, philosophiam aptasque ad theologiam disciplinas addiscant. Exin in monasterio proprio Theologiae dogmaticae, moralis et pastoralis, item iuris pontificii, sacrarum Litterarum studiis triennio

operentur. Sacrae theologiae alumnos erudiendis ephebis destinari, nisi necessitas coegerit, ne liceat: ad horas plus quam octo in hebdomada destinari numquam liceat. Monachos adolescentes ingenio bono Romam Praepositi ad Collegium Anselmianum mittendos curent.

X.

Missionariorum annuus, potioris pietatis caussâ, secessus, quem extrahi ad mensem Litterae apostolicae *Religiosus Ordo* iusserant, diebus quindecim finiatur.

Ubi Missionarii plures una considunt, ibi commune aerarium esto, unde quantum cuique necesse est, singuli sumant.

XI.

Praepositus Coenobii semel in hebdomada de adipiscenda perfectione virtutum ad suos concionetur: idque nî per se ipse fecerit, per alium faciat. Idem diligenter provideat, ne desit qui semel in hebdomada sacras Litteras scientiamque morum christianam ad fratres exponat.

Semel in hebdomada habeatur Capitulum, quod vocant *culparum*.

Quibus ita constitutis, volumus ac praecipimus ut dilecti filii Franciscus Aidanus Gasquet, Edmundus Ford Prior Sancti Gregorii apud Downside, Oswaldus Smith Prior Sancti Laurentii apud Ampleforth, Oswaldus O'Neill Prior Sancti Edmundi Duacensis, Wilfridus Raynal Prior Ecclesiae Cathedralis Neoportensis, Benedictus Mackey Procurator in

Curia, collatis inter se consiliis, Constitutionum codicem conficiendum curent, et quaecumque a Nobis sive per praesentes sive per superiores Litteras apostolicas statuta decretaque sunt, omnia in eum coniiciant, partesque eius reliquas ad praescripta Nostra accommodent, ita sane ut declaratio quaedam sanctae Regulae esse videantur.

Priusquam tamen admoveatur operi manus, iubemus ad Capitulum generale vocari Praesidem Congregationis, Priores qui nunc sunt, Procuratorem in Curia, delegatos a singulis familiis. Cuiusmodi Capituli hoc propositum atque hae partes sunto, Congregationis negotia expedire, deque rebus in Constitutiones introducendis verba facere, ita tamen ut quaestiones dirimere, remque totam mandare litteris, eorum sit unice, quos antea nominavimus.

Constitutionum novum codicem ad Nos mitti iubemus ut cognoscere ac probare, si visum fuerit, possimus.

Demum, quo magis appareat voluntas ac benevolentia Nostra prope singularis erga Congregationem tanta meritorum praestantia ac tot virtutibus nobilitatam, monasteriis Sancti Gregorii de Downside, Sancti Laurentii de Ampleforth, Sancti Edmundi Duacensis auctoritate Nostra apostolica Abbatialis dignitatis titulum assignamus, attribuimus, ita ut iuribus ac privilegiis utantur, fruantur, quae lex ei titulo aut consuetudo coniunxit: nominatim ut Abbates in posterum rectores habeant, quos monachi sui, ut supra constitutum est, elegerint. Verumtamen, cum primum electuri sunt, scilicet probatis Constitutionibus novis, ultro sinimus ut eligant ad octennium.

Igitur quaecumque his litteris decreta, declarata, ac sancita sunt, ab omnibus ad quos pertinet servari volumus ac mandamus, nec ea notari, infringi et in controversiam vocari posse ex quavis, licet privilegiata, caussa, colore et nomine: sed plenarios et integros effectus suos habere, non obstantibus praemissis et, quatenus opus sit, Nostris et Cancellariae apostolicae regulis, Urbani VIII aliisque apostolicis, etiam in provincialibus ac generalibus Conciliis editis Constitutionibus, nec non quibusvis etiam confirmatione apostolica vel quavis alia firmitate roboratis statutis, consuetudinibus ac praescriptionibus: quibus omnibus ad praemissorum effectum specialiter et expresse derogamus et derogatum esse volumus, ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, tertio Calendas Iulii, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A. Card. MACCHI

VISA

De Cvria I. De Aqvila e Vicecomitibvs

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. Cvgnonivs

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
IOANNI LVDOVICO EPISCOPO MASSILIENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Vix quicquam Nobis afferri potuit optabilius, quam quod attulere proximae litterae tuae de publica Massiliensium tuorum erga sacrosanctum Cor Iesu religione: quam quidem, aliis antea testatam significationibus, superiore mense scribis toto illo triduo apparuisse mirifice. Periucunda Nobis ea res ad cognoscendum fuit, quia nihil sanctius fieri, nihil magis consentaneum saluti potest. Ceterum, si res et facta spectentur, non inepte dixeris, videri provisum divinitus ut necessitudine quadam singulari cum Sacratissimo Corde coniuncta Gallia teneatur. Vestra enim civis est femina sanctissima, cuius potissimum praedicatione atque opera propagari latius cultum Cordis sui Iesus Christus voluit. Atque is postea cultus florere praecipuoque in honore apud vos esse numquam desiit, ita sane ut tum quoque, cum ad contradicendum vis inimica surrexit,

consentiens populi pietas magnifice triumpharit. Quid de aede, quam non multos ante annos Sanctissimo Cordi in rebus trepidis Gallia voverat? Susceptum suadente fide votum, pietate exsolvistis munificentiaque mirabili. Istas gentis vestrae verissimas laudes eo commemoramus libentius, quia et praesentium rerum solatium quoddam continent et spem laetam futurarum. Anceps est temporum iter: sed cernimus animo, quam diu civitas religionem augustissimi Cordis Iesu retinuerit, retinebit autem, si Deo placet, perpetuo, magnum hoc ipso velut pignus salutis habituram. Caelestium munerum auspicem, benevolentiaeque Nostrae testem, tibi, Venerabilis Frater, Clero populoque tuo universo Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VI Iulii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
SEBASTIANO GEORGIO SCHAEFFER
CANONICO COLONIENSI
PRAESIDI CONSOCIATIONIS IVVENVM OPIFICVM
COLONIAM AGRIPPINAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Benigno Dei numine factum putamus ut, quum, studiis commutationum ubique excitatis, tempora conditioni artificum periculosa esse inciperent, Adolfus Kolping, rerum impendentium prudens, condendae iuvenum opificum consociationis consilium iniverit ad se mutuo iuvandum et avitam religionem erecto animo profitendam. Quod vix dum sacerdos egregius perficere est aggressus, mirus ubique ardor excitatus; institutum porro, continenti experientia magnisque utilitatibus probatum, adeo increvit ut et in Germania qui nomen darent ad multa millia censerentur, et ad finitimas quoque gentes propagatum egregie floreret. Quae vero nuper, natalem quinquagesimum

Kolpingiani operis celebrantes, communibus datis litteris enarrastis, hanc quidem laudem amplissime confirmabant, animumque Nostrum iucunditate maxima perfuderunt. Nos enim, qui in iuvanda opificum conditione plurimum elaboravimus, laetari profecto decet quod, quae docuimus et inculcavimus, tanta animorum alacritate apud vos perficiantur. Consociationi igitur vestrae uberius usque obsecundet Deus, ut quae hactenus incrementa cepit ampliores cumulentur. Nos autem, ut stimulos volentibus adiiciamus, Apostolicam benedictionem, paternae Nostrae benevolentiae testem, iuvenibus singulis, qui in consociationem sunt cooptati, tibique, qui universis cum laude praees, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VII Iulii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
EMMANVELI WARMBRUNN EQVITI PIANO
NISSAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quae tu ceterique viri, qui XLVI catholicorum coetui parando praesunt, ad Nos scripsistis, magna animi iucunditate perlegimus; inde siquidem, quod multis praeclarisque argumentis perspectum habebamus, iterum confirmatur, religionis videlicet ac Sedis Apostolicae amorem catholicorum Germaniae pectoribus inhaerere penitus. Nos etiam quam gentem vestram adamemus patriaeque vestrae utilitati studeamus, assidue in Pontificatu Nostro ostendimus. Quum vero ex coetibus illis, qui a vobis sapienti constantique consilio quotannis celebrantur, emolumenta oriri maxima compertum est; placuit eos semper prosequi laude et felicem eisdem exitum hortatione Nostra conciliare. Id etiam praestamus libenter pro comitiis Nissae proxime ineundis, de quibus spem optimam inchoamus

tum ex voluntate eorum qui convenient, tum ex urbe ipsa in quam convenient, cuius in Cathedram beati Petri fides et observantia sunt cognitae. Apostolicam igitur benedictionem habetote faustitatis auspicem; quam testem etiam benevolentiae Nostrae vobis et universis qui in coetu aderunt amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XX Iulii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

LITTERAE

DE CVLTV SACRATISSIMI CORDIS IESV AMPLIFICANDO

Reverendissime Domine

Etsi gratum semper mihi fuit officium communicandi cum Ecclesiae Praesulibus ea, quae supremus eiusdem Pastor illis significanda prascripserit; gratissimum modo accidit patefacere singulis Sacrorum Antistibus suavissimam animi voluptatem, quam Ssmus D. N. Leo PP. XIII percepit ex promulgatione novissimae suae Epistolae Encyclicae, qua universum humanum genus Sacratissimo Cordi D. N. Iesu Christi solemni ritu devovendi auctor fuit. Novit enim quanta animi propensione, quo consensu voluntatum fuerint eae litterae ab omnibus tum pastoribus tum fidelium gregibus receptae, et quam prompte ac studiose fuerit illis ubique obsecundatum.

Ipsemet sane Summus Pontifex cunctis exemplo praeivit; et ad suas Vaticanas Aedes, in sacello, cui a Paulo V nomen est, institutâ per Ipsum supplicatione, universum terrarum orbem divino Iesu Cordi obtulit et devovit. Cuius exemplum secutus romanus populus, magna frequentiâ convenit in Patriarchales et minores Basilicas, in templa quaelibet curialia, in aedes sacras prope singulas;

ibique solemnem consecrationis formulam iteravit, unoque veluti ore confirmavit.

Protinus allatae sunt undique litterae, et quotidie afferuntur, nuntiantes, eumdem consecrationis ritum, pari studio ac pietate, peractum fuisse in unaquaque dioecesi, imo in singulis ferme ecclesiis; neque Italiae solum et Europae, sed et regionum maxime dissitarum. Cuius universi catholici populi consensus in obsecundando votis et voluntati supremi omnium Patris, profecto laus maxime debetur sacris Praesulibus qui suis gregibus eiusmodi in re auctores fuerunt ac duces. Quapropter, Summi Pontificis obsequens desiderio, Tibi et singulis, qui tuae subiacent potestati, animarum regimen gerentibus, Eius nomine, magnopere gratulor et gratias ago.

Siquidem, ut in iisdem encyclicis litteris Beatissimus Pater edicit, uberes iucundissimosque fructus, nedum in singulos christifideles, verum et in universam christianam familiam, imo et in omne genus hominum, ex hac solemni oblatione derivaturos confidit, et nos cum eo confidimus. Omnes enim intime persentiunt quam necessarium sit, ut languescens nimium fides vividius excitetur; ut sincerae caritatis ardor ignescat; ut exsultantibus nimium cupiditatibus frena iniiciantur, moribusque in dies contabescentibus medicaminis nonnihil afferatur. Omnium in votis esse debet, ut humana societas suavissimo Christi imperio subiiciatur, eiusque regium ius, divinitus ei in omnes gentes collatum, civiles etiam potestates cognoscant et revereantur; quo fiat ut Ecclesia Christi, quae regnum Ipsius est,

magis magisque amplificetur et ea perfruatur libertate et quiete, quae ad novos usque triumphos comparandos prorsus est ei necessaria. Ad hoc denique ab omnibus enitendum est, ut innumeras gravissimasque iniurias, quae quotidie, in universo orbe, divinae maiestati ab ingratissimis hominibus inferuntur, compensare piis operibus ac reparare studeamus.

Verum ut concepta spes novas in dies vires acquirat, ac bonum eiusmodi semen affluenter germinet, uberioremque afferat messem, necesse est ut iam excitata pietas erga sacratissimum divini Redemptoris Cor stabilis perseveret, imo alatur indesinenter. Constans enim perseverantia in precibus quamdam, ut sic loquar, vim afferet dulcissimo Iesu Cordi, ut earum recludat fontes gratiarum, quas ipsemet cupidissime elargiri desiderat, quemadmodum beatae Margaritae Alacoque, amantissimae suae, significavit non semel.

Quamobrem Summus Pontifex, me usus suae voluntatis interprete, Amplitudinem Tuam et universi catholici orbis sacrorum Antistites vehementer hortatur, ut, coeptis alacres insistentes, ea excogitent et constituant, quae, pro varia locorum ac temporum conditione, ad optatum finem assequendum magis conducibilia videantur.

Ipse vero Beatissimus Pater commendat quam maxime eum morem, qui iam in pluribus ecclesiis obtinuit, ut per integrum mensem Iunium varia pietatis obsequia divino Cordi publice praestentur: quod ut lubentius perficiatur, thesauros Ecclesiae reserans, tercentorum dierum

indulgentiam christifidelibus impertit, toties lucrandam quoties sacris eiusmodi exercitiis interfuerint; plenariam vero iis qui saltem decem in mense vicibus idipsum praestiterint.

Magnopere etiam in votis habet Sanctissimus Dominus, ut praxis, alte commendata, ac pluribus iam in locis usurpata, qua, prima qualibet sexta feria cuiusvis mensis nonnulla obsequia peraguntur in honorem sanctissimi Cordis, largius assidue propagetur: recitatis publice Litaniis, quas nuper ipse probavit, et iterata consecrationis formula a se proposita. Quae praxis si in christiano populo augescat, et quasi in morem transeat, iugis erit et frequens affirmatio divini illius et regii iuris, quod Christus in omne humanum genus a Patre accepit, et effuso sanguine acquisivit. Quibus obsequiis ipse lenitus, utpote qui dives est in misericordia, mireque propensus ad homines beneficiis cumulandos, et eorum nequitiae obliviscetur et ipsos nedum ut fideles subditos, verum ut amicos et filios carissimos amplectetur.

Praeterea Beatissimus Pater vehementer exoptat ut adolescentes, ii maxime qui litteris scientiisque dant operam, in eas societates congregentur, quae pii *coetus* vel *sodalitia a Sacro Iesu Corde* nuncupantur. Constant nimirum ex illo delectorum adolescentium agmine, qui, dato sponte nomine, statutâ per hebdomadam die et hora, in aediculas aut templa, aut ipsorum litterariorum ludorum sacella conveniunt, ibique, alicuius sacerdotis ductu, pia quaedam in honorem sacri Cordis Iesu exercitia devote

peragunt. Si gratum acceptumque divino Redemptori pium quodvis accidit obsequium, quod ipsi a suis fidelibus exhibeatur, iucundissimum profecto illud est, quod e iuvenili pectore elicitur. Nec vero sermone assequi possumus quantopere id ipsum iuvenili eidem aetati sit profuturum. Assidua enim divini Cordis contemplatio, et penitior virtutum eius et ineffabilis amoris cognitio nequit fervescentes iuvenum cupiditates non frangere, et virtuti sectandae stimulos non adiicere. — Qui pariter coetus iniri ac frequentari poterunt inter adultos, in iis quae, varii generis, *Societates catholicae* nuncupantur.

Ceterum piae eiusmodi exercitationes, quas memoravimus, nullimode a Sanctissimo Patre indicuntur; sed omnia ipse episcoporum prudentiae et sagacitati permittit, in quorum studiosa propensissimaque voluntate plane confidit; illud unice exoptans, ut in populis christianis pietas erga sacratissimum Cor Domini Iesu indesinenter floreat et virescat.

Interim Amplitudini Tuae diuturnam ex animo felicitatem adprecor.

Amplitudinis Tuae uti Frater

Romae, ex Secretaria SS. Rituum Congregationis die XXI Iulii, anno MDCCCXCIX.

C. Episcopvs Praenestinvs Card. MAZZELLA
S. R. C. Praefectus.

D. Panici *S. R. C. Secretarius.*

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

CARMELO EPISCOPO ANGLONENSI-TVRSIENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Gratae vehementer, Venerabilis Frater, tuae Litterae, titulo « Mali e Rimedi », ad istum clerum et populum elapso mense martio datae, Nobis fuerunt, quibus pastorali sollicitudine paternoque affectu inveteratum lamentaris abusum sancti Baptismatis in hebdomadas, in menses, imo et in annos, pueris differendi, atque ad eum ab ista tibi concredita dioecesi exterminandum totus incumbis. Nil sane hac mala consuetudine iniquius, nil ecclesiasticis sanctionibus magis contrarium: utpote quae non solum tot animarum aeternam salutem, inexcusabili temeritate, in manifestum periculum infert; sed eas insuper intra id temporis certo fraudat ineffabilibus gratiae sanctificantis charismatibus, quae per regenerationis lavacrum infunduntur; resque aliquoties eo usque deducere potest ut, quod

proprio tempore omissum fuit, nunquam amplius in posterum sit faciendum. Dum igitur tibi, Venerabilis Frater, ut incoeptum opus strenue perficias, ultro vires addimus; non possumus quin tam detestabilem usum, in Deum simul impium ac in homines, ubicumque infeliciter invaluerit, ex animo improbemus et exsecremur.

Atque ut, Deo adiuvante, prospere tibi res cedant, tibimet, Venerabilis Frater, tibique subdito gregi Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXII Iulii MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

DE ELECTIONE

DELEGATI APOSTOLICI PRO ECCLESIIS CANADENSIBVS

VENERABILI FRATRI

DIOMEDI FALCONIO ARCHIEPISCOPO ACHERVNTINO

ET MATHERANENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Antiquissimi moris in Ecclesia est, ut Romani Pontifices, quo recte fungantur commisso sibi supremi Apostolatus officio, habeant in dissitis locis longo terrarum marisque tractu a Romana Cathedra seiunctis sub variis nominibus ecclesiasticos viros aut ex provinciae Episcopis selectos aut ab hac Alma Urbe missos, qui ea qua par est iurisdictione muniti suas illic vices obeant, et fidei incremento, morum puritati, Canonum observantiae, Cleri populique disciplinae solerter advigilent. Itaque cum res ecclesiasticae in Canadae regionibus eo in statu versentur, ut peculiarem Sanctae huius Sedis sollicitudinem omnino

expostulent, Nos cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis communicata re seduloque perpensa, in eam sententiam devenimus, ut Delegatum Apostolicum in eas regiones mittamus, qui earum statum cognoscere accurate valeat, controversias et quaestiones sua prudentia et arbitrio componere satagat; quae vero graviora videantur, et medica Sanctae huius Sedis manu omnino egeant, ad Nos diligenter referre maturet. Quae cum ita sint, a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et poenis, si quas forte incurreris, huius tantum rei gratia te absolventes et absolutum fore censentes, te, Venerabilis Frater, qui religionis dilatandae studio, pietate, doctrina, et in gerendis rebus prudentia egregie praeter ceteros commendaris, de Venerabilium, quos memoravimus, Fratrum Nostrorum consilio, Auctoritate Nostra Apostolica, tenore praesentium Delegati Apostolici pro regione Canadensi ad Nostrum et Sanctae huius Sedis beneplacitum titulo, iuribus, honoribus, ac privilegiis augemus et decoramus, itemque singulas atque universas tibi facultates necessarias et opportunas tribuimus atque impertimus, quibus praeditus, Ecclesiarum Canadae quas descripsimus necessitatibus ac bono consulere possis et valeas. Verumtamen volumus, ut officium tuum exerceas iuxta mandata, quae eorumdem Venerabilium Fratrum Nostrorum Congregatio tibi dederit, ac non modo dioecesibus Inferioris et Superioris Canadae, sed etiam totius Dominationis Canadae, Nostro et Sanctae huius Sedis nomine atque auctoritate

praesis. Ceterum non dubitamus quin Venerabiles Fratres Archiepiscopi atque Episcopi, item Clerus populusque earum regionum te Nostrum et Sanctae huius Sedis Delegatum debita reverentia et obsequio sint prosequuturi; atque in Delegato Delegantis auctoritatem respicientes, illius consiliis, monitis, mandatis prompta animi voluntate obtemperaturi. Haec volumus, mandamus, praecipimus, decernentes praesentes Littteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Benedicti XIV Praedecessoris Nostri r. m. supra Divisione Materiarum, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die III Augusti MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

A. Card. MACCHI

EPISTOLA

DILECTO FILIO
ANTONIO HAINE ANTISTITI VRBANO
LOVANIVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Nullum est disciplinae genus, cuius maior extet usus, adeoque sit apte solideque tradendum, quam illud quod in temperandis moribus moderandisque versatur. In hac te doctrina iam multos annos in Lyceo Magno Lovaniensi occupatum novimus. Qua vero eruditionis copia ingeniique laude id praestiteris et praestes, testantur volumina quae, quartis curis nunc edita, Nobis offerenda nuper misisti. In quibus Theologiae moralis elementis, ut vocas, illud placuit in primis quod, cum probatorum doctorum auctoritate et sententiis utaris, Thomam Aquinatem, quem sequi auctorem laus est, magistrum prae omnibus ducemque elegeris. Quod plane dum facis, duplex, utrumque egregium, habes emolumentum; alterum quod morum doctrinae securitati prospicis, alterum quod

alumnos sacri cleri ad volumina Aquinatis versanda atque adamanda incitas. Quibus pro meritis dum tibi commendationis testimonium tribuimus, benevolentiae etiam Nostrae pignus ac munerum divinorum auspicium, Apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VIII Augusti MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS
PRAESIDIBVS CATHOLICARVM CONSOCIATIONVM
FLORENTIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Grato in Nos obsequentique animo permoti, quod, erepto vivis Augustino Bausa egregiae recordationis Antistite, alium nuper, doctrinae aeque ac virtutis laude conspicuum, in Florentinum Archiepiscopatum Praesulem suffecerimus, eas plane dare litteras voluistis, quae Nostrum animum iucunditate impleverunt. Praeter enim observantiae officia luculenter exhibita, id in unum insuper pollicemini, omni, quo licet, conatu atque industriâ collaturos operam, ut religio, qua maiores vestri totaque res Florentinorum publica sibi utiliter, ceteris in exemplum, plerisque retro aetatibus valuerant, vigere adhuc in vobis, lateque in pristinum decus adseri conspiciatur. Quo nihil Nobis sane optatius. Nunquam enim passi sumus argumenta desiderari, quibus studium in Etruriam Nostrum

pernosceretis. Sed quo eam satius adamamus, eo ipsam magis de re catholicâ, prouti tempus ex opportunitate postulat, non secus atque ceterae Italiae gentes optime mereri omnino discupimus. Quapropter libet cum maxime coetuum vestrorum propositum confirmare, ut inter vestrates ad tutandam religionem et pietatem fovendam vires sedulo adiiciatis. Alterum porro accedit, quod, ad votum hortationemque Nostram, spondetis: obedientiam videlicet, eamque amoris plenam, Antistiti sancte adhibituros, quem Nos Florentinae Ecclesiae moderandae praefecimus, quemque vobis magistrum religionis praeesse, atque agendi et depugnandi ducem probe nec semel agnoscitis. Ut quod igitur proposuistis, dilecti filii, hoc strenue constanterque peragatis, Apostolicam benedictionem, Nostrae benevolentiae testem ac divinorum munerum auspicem, vobis atque universis, qui in coetibus vestris censentur, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIV Augusti MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

DECRETVM

QVO

NOVA DIOECESIS « DE AGVAS CALIENTES »

IN REGIONE MEXICANA ERIGITVR

—

Apostolica Sedes, ubi opus fuit, in populosis et late patentibus regionibus sedulam operam dedit omni tempore novis episcopalibus sedibus constituendis, ut fideles in iis regionibus degentes uberiora possent et promptiora subsidia ad spiritualem eorumdem utilitatem percipere. Iamvero existit in Mexicana regione Archiepiscopalis Sedes Guadalaxarensis latissime patens, quae amplissimum territorium vulgo *Aguas Calientes* nuncupatum, quod statum seu provinciam civilem regionis Mexicanae constituit, in sua extensione complectitur. Expositum autem fuit Sanctissimo Domino Leoni PP. XIII utile admodum et opportunum fore ad salutarem et commodiorem rei sacrae in dicto civili statu procurationem, et ad fidelium spirituale bonum, si ampla pars illa dominici gregis Archiepiscopali Sedi Guadalaxarensi in spiritualibus subdita, Archiepiscopali Sede modo vacante, ab ea eximeretur, et proprii Episcopi, qui illic resideat, vigilantiae et auctoritati committeretur. Sanctitas Sua, omnibus mature perpensis, habita ratione

spiritualis utilitatis, quae ex novi Episcopatus in dicto territorio erectione obventura est, Apostolica auctoritate decrevit status civilis *Aguas Calientes* nuncupati territorium a spirituali iurisdictione Archiepiscopi Guadalaxarensis divellendum, et in separatam suique iuris dioecesim erigendum, et hanc erectionem exequendam in eum qui sequitur modum:

I.

Primum itaque Sanctitas Sua de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto quatenus opus sit omnium quorumcumque interesse habentium, vel quomodolibet habere praesumentium consensu, totum statum civilem, cui in Mexicana regione nomen est *Aguas Calientes*, qui actu ad vacantem Archiepiscopatum de Guadalaxara pertinet, ab Archidioecesi Guadalaxarensi cum omnibus paroeciis, quibus constat, divisit, separavit, seiunxit in novam et distinctam suique iuris Dioecesim erigendam, atque hac divisione et separatione facta totum praedictum statum civilem, pro dioecesi novi Episcopatus ab civitate episcopali *de Aguas Calientes* appellandi, ubi novus Episcopus eiusque in episcopatu legitimi successores semper residere debebunt, perpetuo assignavit, constituit, omnes habitatores et incolas eius status ab ordinaria iurisdictione et superioritate Archiepiscopi de Quadalaxara, et Canonicorum Cathedralis Ecclesiae exemit, et futuro Praesuli novae Dioecesis pro suis Civitate, Clero et populo perpetuo supposuit et subiecit.

II.

Fines et limites novae Dioecesis iidem omnino erunt ac fines, qui iuxta civilem circumscriptionem legemque civilem, totum Statum seu territorium *de Aguas Calientes* constituunt.

III.

Mandavit autem Sanctitas Sua, ut civitas omonima *de Aguas Calientes* in civitatem et sedem episcopalem erigatur, a qua nova dioecesis nuncupabitur, cum suis iuribus, honoribus et praerogativis, quibus aliae in Mexicana regione existentes civitates, pontificali Sede insignitae, et eorum cives utuntur et gaudent.

IV.

Placuit autem Sanctitati Suae Ecclesiam paroecialem ea in civitate existentem honori Beatae Mariae Syderibus receptae sacram, in cathedralem Ecclesiam sub eodem titulo nominandam constituere, et in ea Sedem et dignitatem episcopalem pro uno deinceps Episcopo *de Aguas Calientes* appellando, qui eidem Ecclesiae eidemque civitati et dioecesi, ut infra constituendae, praesit, Synodum convocet, et omnia iura et officia et munia episcopalia habeat et exerceat, cum suis mensa episcopali, Capitulo,

ceterisque cathedralibus et pontificalibus insignibus, iuribus, iurisdictionibus, honoribus, gratiis et indultis realibus, personalibus et mixtis, quibus aliae in Mexicana regione existentes cathedrales Ecclesiae, eorumque Praesules, non tamen titulo oneroso aut ex indulto peculiari, gaudent et gaudere poterunt, de Apostolicae potestatis plenitudine erigere et constituere.

V.

Cum autem omnino necessarium sit ut congruis, proventibus et reditibus episcopali mensae, Capitulo, Seminario clericorum, dioecesanis operibus ac divino cultui in hac nova dioecesi, ut par est, consulatur, Sanctitas Sua constituit, ut ad temporalem dotationem novae dioecesis decimarum perceptio inserviat, quae a paroeciis quae in dicto statu *de Aguas Calientes* existunt, de more conferuntur, ac fideles impense hortatur, ut ipsi, quorum utilitati nova haec Sedes erigitur, suis oblationibus et decimarum solutionibus opportuna subsidia in praedictas necessitates impertiant, ad honorandum de sua substantia Dominum, apud quem magnam sibi gratiam et copiosam mercedem comparabunt.

VI.

Cum autem apta et conveniens domus ad episcopalem residentiam in nova dioecesi necessario haberi debeat,

statuit Sanctitas Sua ut amplum domicilium iuris ecclesiastici, quod in civitate episcopali iam existit, ad futuri Episcopi habitationem addicatur.

VII.

Mandat praeterea Sanctitas Sua novi Episcopi sollicitudini, ut Cathedralis Ecclesiae Capitulum iuxta canonicas regulas, cum primum fieri poterit, erigendum curet, servato Canonicorum numero, servatis iisdem dignitatibus aliarum Ecclesiarum quae in Mexicana regione existunt. Interea donec praedictum Capitulum constitutum fuerit, Episcopus consilium sibi ex probatis et prudentibus viris assumet, ut eorum prudentiae adiumento in maioribus suae dioecesis negotiis utatur.

VIII.

Ubi autem Cathedralis Ecclesiae Capitulum, cum fieri poterit, canonice fuerit constitutum, facultatem ipsi Sanctitas Sua benigne impertit statuta, ordinationes et decreta, iuxta Sacrorum Canonum et praecipue Tridentini Concilii praescriptiones conficiendi, quae tamen Ordinarii Antistitis cognitioni et approbationi subiicienda erunt, nec non facultatem tribuit gaudendi privilegiis omnibus instar aliarum Cathedralium in Mexicana regione existentium, non tamen titulo oneroso acquisitis.

IX.

Quod autem pertinet ad sacri Seminarii in nova dioecesi erectionem, iuxta id quod Concilii Tridentini praescripta praecipiunt, decrevit Sanctitas Sua ut clericalis disciplinae institutum, quod in civitate episcopali iam existit, ad formam et usum dioecesani Seminarii componatur et addicatur, ubi iuvenes Clerici in bonum spirituale novae Dioecesis excolantur, et ad pietatem et ad sacram doctrinam apte et diligenter iuxta normas ab Apostolica Sede traditas informentur.

X.

Praecepit etiam Sanctitas Sua, ut omnia et singula documenta respicientia paroecias et loca, quae novae dioecesi *de Aguas Calientes* iuxta hoc Consistoriale Decretum addicta et attributa fuere, quaeque actu reperiuntur in Cancellaria Archiepiscopali de Guadalaxara, ab ea extrahantur, et Cancellariae novi Episcopatus *de Aguas Calientes* tradantur, atque in ipsa perpetuo asserventur.

XI.

Novam hanc dioecesim *de Aguas Calientes* noviter, ut supra, erectam Sanctitas Sua suffraganeam Archiepiscopi de Guadalaxara declaravit, atque eiusdem Archiepiscopi metropolitico iuri subiecit.

XII.

In hac nova dioecesi erigenda, et finibus supra constitutis ac descriptis eidem attribuendis, expresse sibi et Apostolicae Sanctitas Sua Sedi reservavit facultatem novam ipsius Dioecesis dismembrationem seu circumscriptionem libere faciendi, quandocumque id expedire in Domino visum fuerit, quin ullum in id Antistitis et Capituli Cathedralis assensum exquiri, aut territorialem ullam compensationem assignari aut attribui opus sit.

XIII.

Ea autem omnia, quae res, iura et personas ecclesiasticas respiciant, quorum expressa mentio in hoc consistoriali decreto facta non est, praecipit Sanctitas Sua firma et rata iuxta canonicas regulas et catholicae Ecclesiae disciplinam manere debere; si qua tamen difficultas aut controversia quoad praemissa in nova erecta dioecesi oritura sit, ad Apostolicam Sedem deferenda erit, quae, rebus accurate perpensis, prout de iure decernet.

XIV.

Statuit autem Sanctitas Sua cathedralem Ecclesiam *de Aguas Calientes,* habita ratione conditionis temporum, in florenos auri de Camera triginta tres, cum tertia

floreni parte taxari, et huiusmodi taxam in libris Camerae Apostolicae de more describi debere.

XV.

In executorem huius consistorialis Decreti tum dismembrationis ab Archidioecesi de Guadalaxara perficiendae, tum erectionis in Episcopatum totius status *de Aguas Calientes*, Ssm̃us Dominus Noster deputavit R. P. D. Nicolaum Averardi, Archiepiscopum Tarsensem et Visitatorem Apostolicum in Mexicana regione, cum facultatibus necessariis et opportunis etiam subdelegandi aliam personam in ecclesiastica dignitate constitutam ad effectum, de quo agitur, nec non cum facultate eidem R. P. D. sive eius subdelegando, etiam definitive pronunciandi super quacumque oppositione adversus praemissa quomodolibet oritura, adiuncta obligatione ad Sanctam Apostolicam Sedem mittendi intra sex menses exempla authentica actorum omnium, quae ad executionem commissam explendam emittenda erunt. Voluit demum Sanctitas Sua quoad omnia praemissa hoc Consistoriale decretum edi, perinde valiturum, ac si litterae Apostolicae in forma Brevis aut sub plumbo confectae et expeditae fuissent, et decretum ipsum referri inter acta Sacrae Congregationis Consistorialis.

Datum Romae hac die XXVII Aug. an. Domini MDCCCXCIX.

† Carolvs Patriarcha Antiochenvs
S. C. C. *Secretarius.*

LITTERAE

DE

INDICE INDVLGENTIARVM

CONFRATERNITATIS SANCTISSIMI ROSARII

—

Reverendissime Domine

In ea, quam Summus Pontifex Leo PP. XIII de *Rosarii Marialis* sodalitatibus anno superiore Constitutionem edidit, haec, praeter cetera, edicebantur: « Magistri Generalis « Ordinis Praedicatorum cura et studio, absolutus atque « accuratus, quamprimum fieri potest, conficiatur index « indulgentiarum omnium, quibus Romani Pontifices Soda- « litatem Sacratissimi Rosarii ceterosque fideles illud pie « recitantes cumularunt, a Sacra Congregatione Indul- « gentiis et SS. Reliquiis praeposita expendendus et « Apostolica auctoritate confirmandus ». — Quod igitur imperatum erat, iam demum exequutioni mandatum est; mihique, grato quidem officio, a Beatissimo Patre commissum, ut praedictum Indicem, diligentissimis curis confectum, supremaque Sua auctoritate approbatum, Episcopis universis, ceterisque, quorum interest, mitterem.

Hanc vero Sanctissimi Domini voluntatem dum obsequens facio, nil sane dubito, quin Amplitudo tua constans

illud studium mirabitur nec sine Dei instinctu esse aestimabit, quo Summus Pontifex, multos iam annos, ad augustam Dei Matrem confugere Sanctissimi Rosarii ritu fideles omnes hortatur.

Kalendis primum Septembribus anni MDCCCLXXXIII, Litteris Encyclicis *Supremi Apostolatus,* beneficia per Marialis Rosarii preces in christianum nomen collata recolens, in spem certam se adduci professus est, hanc eamdem precandi rationem, hisce etiam difficillimis Ecclesiae temporibus, contra errorum vim late serpentium exundantemque morum corruptionem ac potentium adversariorum impetum profuturam. Quamobrem, additis Indulgentiarum praemiis, edixit ut a catholicis ubique terrarum magna Dei Mater, Rosarii ritu, toto Octobri mense coleretur.

Ex illo Beatissimus Pater, quotannis fere, hortari populos christianos haud destitit, ut Rosarii consuetudine validum Deiparae patrocinium demereri Ecclesiae perseverarent. Ad studium vero fidelium augendum quidquid Marialis Rosarii dignitatem commendaret, datis a se litteris, sapientissime illustravit; seu naturam precationis eius rimando, seu vim extollendo qua pollet ad christianas virtutes fovendas, seu demum maternam ad opitulandum Virginis miserationem scite amanterque explicando.

Quem modo sacrarum Indulgentiarum Indicem ad te mitto, is veluti constantis operis fastigium est; hoc etenim Beatissimus Pater et fidem promissi praestat, et quae huc usque egit ad promovendam Rosarii religionem luculenter confirmat.

Bifariam Index dispescitur: pars altera Indulgentias exhibet, quae unis Sodaliciis a Mariali Rosario conceduntur; altera, quae fidelibus universis communes sunt.

Haec Apostolicae largitatis munera ut commissus tibi populus norit proque merito aestimet Amplitudo tua curabit. Qua occasione Beatissimus Pater sollicite te usurum confidit ad fideles ipsos efficacius incitandos, ut reflorentem Rosarii consuetudinem studiose pieque servent, tum nomen Sodaliciis dantes, tum Octobrem mensem Reginae a Rosario dicantes, tum etiam in sua quisque domo et familia pium Rosarii officium quotidie peragentes.

Assidua hac imploratione mota, miseros Hevae filios Regina caelestis gloriosissima audiet clemens et exaudiet; quamque opem afflictis Ecclesiae rebus efflagitamus uberrime sine dubio impertiet.

Amplitudini Tuae diuturnam ex animo felicitatem adprecor.

Romae, die xxx Augusti an. MDCCCXCIX.

Amplitudinis Tuae uti Frater addictissimus

L. ✠ S.

Fr. H. M.ª Card. GOTTI

S. C. Indulgentiis et SS. Reliquiis praepositae
Praefectus.

† A. Sabatvcci *Archiep. Antinoensis,* Secretarius.

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

NOVA DIOECESIS KVMBAKONAMENSIS

ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

In sublimi Principis Apostolorum Cathedra nullis quidem meritis Nostris divinitus collocati, in omnes catholici orbis partes oculos mentis Nostrae convertimus longo licet terrarum marisque tractu seiunctas, et quae christiani nominis incremento facere possint, aeternaeque fidelium saluti bene, prospere, feliciterque eveniant, interposita Nostra auctoritate, impenso studio ac paterna sollicitudine procurare satagimus. Haec animo repetentes, cum Venerabilis Frater Ioseph Gandy, Archidioecesis Pondicheriensis in Indiis Orientalibus Praesul, Nos instanter postulaverit, ut ob nimiam vastitatem in duas partes divideretur iurisdictionis suae territorium, novaque proinde erigeretur dioecesis; Nos, ut in illis partibus facilior Pastoralis regiminis exercitationi muniatur via, votis huiusmodi annuendum existimavimus. Quare, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae

Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, praesentium vi, ab Archidioecesi Pondicheriensi territorium seiungimus, quod ad Septentrionem limitatur a flumine Vellar, ad Occidentem et Meridiem a flumine Cavery, per quod a dioecesibus Coimbaturensi et Madurensi dividitur, denique ad Orientem a sinu Bengalensi atque a territorio gallico, quod a civitate Karikal nomen sumit. Insuper statuimus, ut dictum territorium sic a Pondicheriensi dioecesi seiunctum novam efficiat dioecesim, cuius Sedem Episcopalem constituimus in civitate *Kumbakonam* in civili districtu de Tanjore sita, eique novae dioecesi nomen Kumbakonamensis facimus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus Apostolicis, ceterisque speciali licet et individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die I Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

MICHAËLI EPISCOPO PASSAVIENSI

PASSAVIAM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Delectati admodum sumus litteris a te nuper datis, quibus consilium a te initum manifestabas et a ceteris Bavariae Episcopis commendatum pia in dioecesi tua sodalicia instituendi ad ebriositatis vitium in istis regionibus evellendum. Iure quidem dolebas id vitii genus istic invalescere; quum non modo qui eo inficiuntur regnum Dei minime assequuturi in Scripturis dicantur; verum etiam, ratione experientiaque magistra, exploratum sit nihil esse animis aeque ac corporibus domesticaeque fortunae ac paci perniciosius. Quamobrem consilium tuum probamus omnino, utpote efficacissimum sive ad corrigendos qui hoc intemperantiae genere peccent, sive ad reliquos in officio retinendos. Curiones omnes ceterumque clerum tibi in perutili opere strenue adlaborare exoptamus. Nos vero, quo fideles istos

incitemus ut in instituenda sodalicia alacri voluntate cooptari curent, tributas eiusmodi sodalitatibus indulgentias libentes concedimus. Accedit autem Apostolica benedictio, quam tibi, Venerabilis Frater, universis qui praedictis sodaliciis accensebuntur, totique dioecesi tuae amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die II Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
GEORGIO TIT. S. AGNETIS EXTRA MVROS
S. R. E. CARDINALI KOPP
ET VENERABILIBVS FRATRIBVS
EPISCOPIS BORVSSIAE VNIVERSIS

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER ET VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Coetum, quem laudabili perutilique consilio ad Martyris Bonaficii exuvias quotannis celebratis, non eo solum pergratum habemus, quod fructus inde egregii religioni ac pietati percipiuntur, sed etiam quod Nobis iucunditatem gignit non modicam ex litteris quas Nobis, eo dimisso, pro more datis. — Quas nuper exacto coetu communiter scripsistis, laetitia quadam perlegimus solito vividiore, tum quod constans actuosumque vestrum in animorum salutem studium confirmabant, tum quod vestram in Nos caritatem suavissime testabantur. Nos quidem, si Germaniae catholicos, ob addictam religiosae rei voluntatem suspicimus et adamamus, suspicimus imprimis et adamamus

Germaniae Episcopos, quibus fidelium constantia atque ardor sunt maxime tribuenda. Gratulationes igitur et laudem habetote a Nobis; Nos autem pro Ecclesiarum vestrarum utilitatibus assidue atque amanter vigilaturos ne dubitetis. Providentiae autem benevolentiaeque Nostrae pignus Apostolica sit benedictio, quam, auspicem divinorum munerum, vobis et gregibus cuique creditis, peculiari affectu impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die IV Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

DECRETVM

QVO

PAROECIA PILCAYA NVNCVPATA

CATHEDRALI ECCLESIAE DE CHILAPA

ADDICITVR

—

Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII obsequiose exposuit R. P. D. Prosper Iosephus Maria Alarcon, Metropolitanae Ecclesiae Mexicanae Archiepiscopus, intra fines suae Archidioecesis, suae iurisdictioni subiectam existere paroeciam de Pilcaya vulgo dictam, quae extra fines status civilis Mexicani sita, ad statum civilem vulgo *de Guerrero* nuncupatum pertinet, et insuper adeo a civitate Archiepiscopali est dissita, ut Archiepiscopi ad eam accedere impediantur, ac spiritualibus negotiis fidelium in ea degentium difficulter providere possint. Hinc idem Antistes, perspecta tum paroeciae ab Archiepiscopali civitate distantia, tum quod in diverso territorio et statu Mexici et *de Guerrero* leges civiles dissimiles vigent, utile et opportunum fore censuit, si paroecia supra dicta a territorio suae Archidioecesis distraheretur, et territorio dioecesis finitimae de Chilapa adnecteretur; ideoque humiles preces ad Sanctitatem Suam porrexit, ut paroeciam de

Pilcaya a iurisdictione Archiepiscopatus Mexicani seiungeret et segregaret, ac iurisdictioni finitimae dioecesis de Chilapa subiicere Apostolica auctoritate dignaretur.

Sanctitas Sua, ad mei infrascripti Sacrae Congregationis rebus consistorialibus praepositae Secretarii relationem, omnibus mature perpensis, rei sacrae procurationi et spirituali animarum saluti meliori quo fieri potest modo in dicto territorio prospicere cupiens, attentis precibus R. P. D. Prosperi Alarcon, Archiepiscopi Mexicani, nec non attento consensu libenter et libere praestito a R. P. D. Iosepho Raimundo Maria Salome Ibarra dioecesis de Chilapa Antistite, in propositam separationem et unionem assentiri et annuere dignata est. Apostolica itaque auctoritate eadem Sanctitas Sua paroeciam de Pilcaya nuncupatam cum omnibus et singulis in ea existentibus et commorantibus, ab iurisdictione Metropolitanae Ecclesiae Mexicanae disiunxit et separavit, et eamdem pariter cum omnibus et singulis, ut supra, iurisdictioni Episcopatus de Chilapa in perpetuum attribuit et addixit, ita ut memorata paroecia eiusque incolae iurisdictioni Episcopi dioecesis de Chilapa in perpetuum ita sint subiecti, prout hactenus auctoritati et iurisdictioni Archiepiscopi Mexicani subiecti fuerunt, mandavitque praesens edi Consistoriale decretum perinde valiturum ac si Litterae Apostolicae in forma Brevis desuper expeditae fuissent, eiusque executionem committi R. P. D. Prospero Iosepho Mariae Alarcon, Archiepiscopo Mexicano, cum facultatibus opportunis et necessariis, et cum obligatione, exemplar executionis

peractae, authentica forma exaratum; ad hanc Sacram Congregationem intra sex menses mittendi, ac decretum ipsum referri inter acta Sacrae Congregationis Consistorialis.

Datum Romae hac die IV Sept. an. Domini MDCCCXCIX.

† CAROLVS PATRIARCHA ANTIOCHENVS
S. C. C. *Secretarius.*

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
BENEDICTO MARIAE TIT. S. IOANNIS ANTE PORTAM LATINAM
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI LANGÉNIEUX
ARCHIEPISCOPO RHEMENSI

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Misisti ad Nos litteras, quas de exitu Lourdensis coetus Eucharistici Episcopus Leodiensium dabat. Gratae eae quidem fuerunt; gratiores vero quod testimonio tuo confirmabantur. Coetum quidem feliciter processurum sine ulla dubitatione expectabamus; spem optimam iniiciebat quum studium Episcoporum ceterorumque fidelium qui aderant, tum Virginis sanctissimae praesidium, qua auspice coetus ipse celebrabatur. Quod fides in Sacramentum augustum praeclaris adeo argumentis sese manifestaverit, nimium quantum Nostrum animum laetitia obfudit! Faxit benignissima Christi Mater, cuius implorationi id acceptum referimus, ut quod tam iucundis initiis est coeptum, iucundiore processu augescat. Quo enim magis Eucharistiae

religio atque amor pervadet animos, eo caritate fervebunt acrius, factisque abundabunt nomine christiano dignis. — De coetu igitur secunde acto gratulamur libentes. Benevolentiae vero Nostrae testem Apostolicam benedictionem, munerum divinorum auspicem, tibi, Episcopo Leodiensi, ceterisque, qui in coetu adfuerunt, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VI Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

LETTRE ENCYCLIQUE

AUX ARCHEVÊQUES, EVÊQUES ET AU CLERGÉ
DE FRANCE

VÉNÉRABLES FRÈRES
TRES CHERS FILS

Depuis le jour où Nous avons été élevé à la Chaire pontificale, la France a été constamment l'objet de Notre sollicitude et de Notre affection toute particulière. C'est chez elle, en effet que, dans le cours des siècles, mu par les insondables desseins de sa miséricorde sur le monde, Dieu a choisi de préférence les hommes apostoliques destinés à prêcher la vraie foi jusqu'aux confins du globe, et à porter la lumière de l'Evangile aux nations encore plongées dans les ténèbres du paganisme. Il l'a prédestinée à être le défenseur de son Eglise et l'instrument de ses grandes œuvres: *Gesta Dei per Francos.*

A une si haute mission correspondent évidemment de nombreux et graves devoirs. Désireux, comme Nos prédécesseurs, de voir la France accomplir fidèlement le glorieux mandat dont elle a été chargée, Nous lui avons

plusieurs fois déjà, durant Notre long Pontificat, adressé Nos conseils, Nos encouragements, Nos exhortations. Nous l'avons fait tout spécialement dans Notre Lettre Encyclique du 8 Février 1884, *Nobilissima Gallorum gens,* et dans Notre Lettre du 16 Février 1892, publiée dans l'idiôme de la France et qui commence par ces mots: *Au milieu des sollicitudes.* Nos paroles ne sont pas demeurées infructueuses, et Nous savons par vous, Vénérables Frères, qu'une grande partie du peuple français tient toujours en honneur la foi de ses ancêtres et remplit avec fidélité les devoirs qu'elle impose. D'autre part, Nous ne saurions ignorer que les ennemis de cette foi sainte ne sont pas demeurés inactifs, et qu'ils sont parvenus à bannir tout principe de religion d'un grand nombre de familles, qui, par suite, vivent dans une lamentable ignorance de la vérité révélée, et dans une complète indifférence pour tout ce qui touche à leurs intérêts spirituels et au salut de leurs âmes.

Si donc, et à bon droit, Nous félicitons la France d'être pour les nations infidèles un foyer d'apostolat, Nous devons encourager aussi les efforts de ceux de ses fils qui, enrôlés dans le sacerdoce de Jésus-Christ, travaillent à évangéliser leurs compatriotes, à les prémunir contre l'envahissement du naturalisme et de l'incrédulité, avec leurs funestes et inévitables conséquences. Appelés par la volonté de Dieu à être les sauveurs du monde, les prêtres doivent toujours, et avant tout, se rappeler qu'ils sont, de par l'institution même de Jésus-Christ, « le

« sel de la terre » [1], d'où S. Paul, écrivant à son disciple Timothée, conclut avec raison « qu'ils doivent être « l'exemple des fidèles dans leurs paroles et dans leurs « rapports avec le prochain, par leur charité, leur foi et « leur pureté » [2].

Qu'il en soit ainsi du Clergé de France, pris dans son ensemble, ce Nous est toujours, Vénérables Frères, une grande consolation de l'apprendre, soit par les relations quadriennales que vous Nous envoyez sur l'état de vos diocèses, conformément à la Constitution de Sixte-Quint; soit par les communications orales que Nous recevons de vous, lorsque Nous avons la joie de Nous entretenir avec vous et de recevoir vos confidences. Oui, la dignité de la vie, l'ardeur de la foi, l'esprit de dévouement et de sacrifice, l'élan et la générosité du zèle, la charité inépuisable envers le prochain, l'énergie dans toutes les nobles et fécondes entreprises qui ont pour but la gloire de Dieu, le salut des âmes, le bonheur de la patrie: telles sont les traditionnelles et précieuses qualités du clergé français, auxquelles Nous sommes heureux de pouvoir rendre ici un public et paternel témoignage.

Toutefois, en raison même de la tendre et profonde affection que Nous lui portons; tout à la fois pour satisfaire au devoir de Notre ministère apostolique, et pour répondre à Notre vif désir de le voir demeurer toujours

[1] Matth. v, 13.

[2] I Tim. iv. 12.

à la hauteur de sa grande mission, Nous avons résolu, Vénérables Frères, de traiter dans la présente Lettre quelques points que les circonstances actuelles recommandent de la façon la plus instante à la consciencieuse attention des premiers Pasteurs de l'Eglise de France, et des prêtres qui travaillent sous leur autorité.

C'est d'abord chose évidente que, plus un office est relevé, complexe, difficile, plus longue et plus soignée doit être la préparation de ceux qui sont appelés à le remplir. Or, existe-t-il sur la terre une dignité plus haute que celle du sacerdoce, et un ministère imposant une plus lourde responsabilité, que celui qui a pour objet la sanctification de tous les actes libres de l'homme ? N'est-ce pas du gouvernement des âmes que les Pères ont dit avec raison, que c'est « l'art des arts », c'est-à-dire le plus important et le plus délicat de tous les labeurs auxquels un homme puisse être appliqué au profit de ses semblables « ars artium regimen animarum » ? [1] Rien donc ne devra être négligé pour préparer à remplir dignement et fructueusement une telle mission, ceux qu'une vocation divine y appelle.

Avant toute chose, il convient de discerner, parmi les jeunes enfants, ceux en qui le Très-Haut a déposé le germe d'une semblable vocation. Nous savons que, dans un certain nombre de diocèses de France, grâce à vos

[1] S. Greg. M. Lib. Regulae Past. P. I, c. 1.

sages recommandations, les prêtres des paroisses, surtout dans les campagnes, s'appliquent avec un zèle et une abnégation que Nous ne saurions trop louer, à commencer eux-mêmes les études élémentaires des enfants dans lesquels ils ont remarqué des dispositions sérieuses à la piété et des aptitudes au travail intellectuel. Les Ecoles presbytérales sont ainsi comme le premier degré de cette échelle ascendante qui, d'abord par les petits, puis par les grands Séminaires, fera monter jusqu'au sacerdoce les jeunes gens auxquels le Sauveur a répété l'appel adressé à Pierre et à André, à Jean et à Jacques: Laissez vos filets; « suivez-moi; je veux faire de vous des pêcheurs « d'hommes » [1].

Quant aux petits Séminaires, cette très-salutaire institution a été souvent et justement comparée à ces pépinières, où sont mises à part les plantes qui réclament des soins plus spéciaux et plus assidus, moyennant lesquels seuls elles peuvent porter des fruits et dédommager de leurs peines ceux qui s'appliquent à les cultiver. Nous renouvelons à cet égard la recommandation que, dans son Encyclique du 8 Décembre 1849, notre prédécesseur Pie IX adressait aux Evêques. Elle se référait elle-même à une des plus importantes décisions des Pères du S. Concile de Trente. C'est la gloire de l'Eglise de France, dans le siècle présent d'en avoir tenu le plus grand compte, puisqu'il n'est pas un seul des 94 diocèses

[1] Matth. IV, 19.

dont elle se compose, qui ne soit doté d'un ou de plusieurs petits Séminaires.

Nous savons, Vénérables Frères, de quelles sollicitudes vous entourez ces institutions si justement chères à votre zèle pastoral, et Nous vous en félicitons. Les prêtres qui, sous votre haute direction, travaillent à la formation de la jeunesse appelée à s'enrôler plus tard dans les rangs de la milice sacerdotale, ne sauraient trop souvent méditer devant Dieu l'importance exceptionnelle de la mission que vous leur confiez. Il ne s'agit pas pour eux, comme pour le commun des maîtres, d'enseigner simplement à ces enfants les éléments des lettres et des sciences humaines. Ce n'est là que la moindre partie de leur tâche. Il faut que leur attention, leur zèle, leur dévouement soient sans cesse en éveil et en action, d'une part pour étudier continuellement sous le regard et dans la lumière de Dieu, les âmes des enfants et les indices significatifs de leur vocation au service des autels; de l'autre, pour aider l'inexpérience et la faiblesse de leurs jeunes disciples, à protéger la grâce si précieuse de l'appel divin contre toutes les influences funestes soit du dehors, soit du dedans. Ils ont donc à remplir un ministère humble, laborieux, délicat, qui exige une constante abnégation. Afin de soutenir leur courage dans l'accomplissement de leurs devoirs, ils auront soin de le retremper aux sources les plus pures de l'esprit de foi. Ils ne perdront jamais de vue, qu'ils n'ont point à préparer pour des fonctions terrestres, si légitimes et honorables soient-elles, les enfants

dont ils forment l'intelligence, le cœur, le caractère. L'Eglise les leur confie pour qu'ils deviennent capables un jour d'être des prêtres, c'est-à-dire des missionnaires de l'Evangile, des continuateurs de l'œuvre de Jésus-Christ, des distributeurs de sa grâce et de ses sacrements. Que cette considération toute surnaturelle se mêle incessamment à leur double action de professeurs et d'éducateurs, et soit comme ce levain qu'il faut mélanger au meilleur froment, suivant la parabole évangélique, pour le transformer en un pain savoureux et substantiel [1].

Si la préoccupation constante d'une première et indispensable formation à l'esprit et aux vertus du sacerdoce doit inspirer les maîtres de vos petits Séminaires dans leurs relations avec leurs élèves, c'est à cette même idée principale et directrice que se rapporteront le plan des études, et toute l'économie de la discipline. Nous n'ignorons pas, Vénérables Frères, que, dans une certaine mesure, vous êtes obligés de compter avec les programmes de l'Etat et les conditions mises par lui à l'obtention des grades universitaires, puisque, dans un certain nombre de cas, ces grades sont exigés des prêtres employés soit à la direction des collèges libres, placés sous la tutelle des Evêques ou des Congrégations religieuses, soit à l'enseignement supérieur dans les Facultés catholiques que vous avez si louablement fondées. Il est d'ailleurs d'un intérêt souverain, pour maintenir l'influence

[1] Matth. XIII, 33.

du clergé sur la société, qu'il compte dans ses rangs un assez grand nombre de prêtres ne le cédant en rien pour la science, dont les grades sont la constatation officielle, aux maîtres que l'Etat forme pour ses lycées et ses Universités.

Toutefois, et après avoir fait à cette exigence des programmes la part qu'imposent les circonstances, il faut que les études des aspirants au sacerdoce demeurent fidèles aux méthodes traditionnelles des siècles passés. Ce sont elles qui ont formé les hommes éminents dont l'Eglise de France est fière à si juste titre, les Pétau, les Thomassin, les Mabillon et tant d'autres, sans parler de votre Bossuet, appelé l'aigle de Meaux, parce que, soit par l'élévation des pensées, soit par la noblesse du langage, son génie plane dans les plus sublimes régions de la science et de l'éloquence chrétienne. Or, c'est l'étude des belles lettres qui a puissamment aidé ces hommes à devenir de très-vaillants et utiles ouvriers au service de l'Eglise, et les a rendus capables de composer des ouvrages vraiment dignes de passer à la postérité et qui contribuent encore de nos jours à la défense et à la diffusion de la vérité révélée. En effet, c'est le propre des belles lettres, quand elles sont enseignées par des maîtres chrétiens et habiles, de développer rapidement dans l'âme des jeunes gens tous les germes de vie intellectuelle et morale, en même temps qu'elles contribuent à donner au jugement, de la rectitude et de l'ampleur, et au langage, de l'élégance et de la distinction.

Cette considération acquiert une importance spéciale quand il s'agit des littératures grecque et latine, dépositaires des chefs-d'œuvre de science sacrée que l'Eglise compte à bon droit parmi ses plus précieux trésors. Il y a un demi-siècle, pendant cette période trop courte de véritable liberté, durant laquelle les Evêques de France pouvaient se réunir et concerter les mesures qu'ils estimaient les plus propres à favoriser les progrès de la religion et, du même coup, les plus profitables à la paix publique, plusieurs de vos Conciles provinciaux, Vénérables Frères, recommandèrent de la façon la plus expresse la culture de la langue et de la littérature latines. Vos collègues d'alors déploraient déja que, dans votre pays, la connaissance du latin tendît à décroître [1].

Si, depuis plusieurs années, les méthodes pédagogiques en vigueur dans les établissements de l'Etat réduisent progressivement l'étude de la langue latine, et suppriment des exercices de prose et de poésie que nos devanciers estimaient à bon droit devoir tenir une grande place dans les classes des collèges, les petits Séminaires se mettront en garde contre ces innovations inspirées par des préoccupations utilitaires, et qui tournent au détriment de la solide formation de l'esprit. A ces anciennes méthodes,

[1] Porro linguam latinam apud nos obsolescere nec quisquam est qui nesciat, et viri prudentes conqueruntur. Discitur tardissime, celerrime didiscitur (Litt. Synod. Patrum Conc. Paris. ad clericos et fideles, an. 1849. in *Collectio Lacensis* Tom. IV, Col. 86).

tant de fois justifiées par leurs résultats, Nous appliquerions volontiers le mot de S. Paul à son disciple Timothée, et avec l'Apôtre, Nous vous dirions, Vénérables Frères, « Gardez en le dépôt » [1], avec un soin jaloux. Si un jour, ce qu'à Dieu ne plaise, elles devaient disparaître complètement des autres écoles publiques, que vos petits Séminaires et collèges libres les gardent avec une intelligente et patriotique sollicitude. Vous imiterez ainsi les prêtres de Jérusalem qui, voulant soustraire à de barbares envahisseurs le feu sacré du Temple, le cachèrent de manière à pouvoir le retrouver et à lui rendre toute sa splendeur, quand les mauvais jours seraient passés [2].

Une fois en possession de la langue latine, qui est comme la clef de la science sacrée, et les facultés de l'esprit suffisamment développées par l'étude des belles lettres, les jeunes gens qui se destinent au sacerdoce passent du petit au grand Séminaire. Ils s'y prépareront, par la piété et l'exercice des vertus cléricales, à la réception des saints Ordres, en même temps qu'ils s'y livreront à l'étude de la Philosophie et de la Théologie.

Nous le disions dans Notre Encyclique *Aeterni Patris,* dont Nous recommandons de nouveau la lecture attentive à vos séminaristes et à leurs maîtres, et Nous le disions en Nous appuyant sur l'autorité de S. Paul: c'est par les

[1] I Tim. VI, 20.

[2] II Mach. I, 19–22.

vaines subtilités de la mauvaise philosophie, « *per philosophiam et inanem fallaciam* » [1], que l'esprit des fidèles se laisse le plus souvent tromper, et que la pureté de la foi se corrompt parmi les hommes. Nous ajoutions, et les évènements accomplis depuis vingt ans ont bien tristement confirmé les réflexions et les appréhensions que Nous exprimions alors: « Si l'on fait attention aux con-
« ditions critiques du temps où nous vivons, si l'on
« embrasse par la pensée l'état des affaires tant publiques
« que privées, on découvrira sans peine que la cause des
« maux qui nous oppriment, comme de ceux qui nous
« menacent, consiste en ceci que des opinions erronées
« sur toutes choses, divines et humaines, des écoles des
« philosophes se sont peu à peu glissées dans tous les
« rangs de la société et sont arrivées à se faire accepter
« d'un grand nombre d'esprits » [2].

Nous réprouvons de nouveau ces doctrines qui n'ont de la vraie philosophie que le nom, et qui, ébranlant la base même du savoir humain, conduisent logiquement au scepticisme universel et à l'irréligion. Ce nous est une profonde douleur d'apprendre que, depuis quelques années, des catholiques ont cru pouvoir se mettre à la remorque d'une philosophie qui, sous le spécieux prétexte d'affranchir la raison humaine de toute idée préconçue et de toute illusion, lui dénie le droit de rien affirmer

[1] Col. II, 8.

[2] Encyclique : *Aeterni Patris.*

au-delà de ses propres opérations, sacrifiant ainsi à un subjectivisme radical toutes les certitudes que la métaphysique traditionnelle, consacrée par l'autorité des plus vigoureux esprits, donnait comme nécessaires et inébranlables fondements à la démonstration de l'existence de Dieu, de la spiritualité et de l'immortalité de l'âme, et de la réalité objective du monde extérieur. Il est profondément regrettable que ce scepticisme doctrinal, d'importation étrangère et d'origine protestante, ait pu être accueilli avec tant de faveur dans un pays justement célèbre par son amour pour la clarté des idées et pour celle du langage. Nous savons, Vénérables Frères, à quel point vous partagez là-dessus Nos justes préoccupations, et Nous comptons que vous redoublerez de sollicitude et de vigilance pour écarter de l'enseignement de vos Séminaires cette fallacieuse et dangereuse philosophie, mettant plus que jamais en honneur les méthodes que Nous recommandions dans Notre Encyclique précitée du 4 Août 1879.

Moins que jamais à notre époque, les élèves de vos petits et de vos grands Séminaires ne sauraient demeurer étrangers à l'étude des sciences physiques et naturelles. Ils convient donc qu'ils y soient appliqués, mais avec mesure et dans de sages proportions. Il n'est donc nullement nécessaire que, dans les cours de sciences, annexés à l'étude de la philosophie, les professeurs se croient obligés d'exposer en détail les applications presque innombrables des sciences physiques et naturelles aux diverses

branches de l'industrie humaine. Il suffit que leurs élèves en connaissent avec précision les grands principes et les conclusions sommaires, afin d'être en état de résoudre les objections que les incrédules tirent de ces sciences contre les enseignements de la Révélation.

Par dessus tout, il importe que, durant deux ans au moins, les élèves de vos grands Séminaires étudient avec un soin assidu la philosophie *rationnelle,* laquelle, disait un savant bénédictin, l'honneur de son ordre et de la France, D. Mabillon, leur sera d'un si grand secours, non seulement pour leur apprendre à bien raisonner et à porter de justes jugements, mais pour les mettre à même de défendre la foi orthodoxe contre les arguments captieux et souvent sophistiques des adversaires [1].

Viennent ensuite les sciences sacrées proprement dites, à savoir la Théologie dogmatique et la Théologie morale, l'Ecriture Sainte, l'Histoire ecclésiastique et le Droit Canon. Ce sont là les sciences propres au prêtre. Il en reçoit une première initiation pendant son séjour au grand Séminaire; il devra en poursuivre l'étude tout le reste de sa vie.

La Théologie, c'est la science des choses de la foi. Elle s'alimente, nous dit le Pape Sixte-Quint, à ces sources toujours jaillissantes qui sont les Saintes Ecritures, les décisions des Papes, les décrets des Conciles [2].

[1] De Studiis Monasticis Part. II, c. 9.

[2] Const. Apost. « Triumphantis Ierusalem ».

Appelée positive et spéculative, ou scolastique, suivant la méthode qu'on emploie pour l'étudier, la Théologie ne se borne pas à proposer les vérités à croire; elle en scrute le fond intime, elle en montre les rapports avec la raison humaine, et à l'aide des ressources que lui fournit la vraie philosophie, elle les explique, les développe, et les adapte exactement à tous les besoins de la défense et de la propagation de la foi. A l'instar de Béléséel, à qui le Seigneur avait donné son esprit de sagesse, d'intelligence et de science, en lui confiant la mission de bâtir son Temple, le théologien « taille les pierres pré- « cieuses des divins dogmes, les assortit avec art, et par « l'encadrement dans lequel il les place, en fait ressortir « l'éclat, le charme et la beauté » [1].

C'est donc avec raison que le même Sixte-Quint appelle cette théologie (et il parle spécialement ici de la théologie scolastique) un don du ciel et demande qu'elle soit maintenue dans les écoles et cultivée avec une grande ardeur, comme étant ce qu'il y a de plus fructueux pour l'Eglise [2].

Est-il besoin d'ajouter que le livre par excellence où les élèves pourront étudier avec plus de profit la théologie scolastique, est la somme théologique de St. Thomas

[1] Pretiosas divini dogmatis gemmas insculpe, fideliter coapta, adorna sapienter; adiice splendorem, gratiam, venustatem. (S. Vinc. Lir. Commonit. c. 2).

[2] Même Constitution.

d'Aquin? Nous voulons donc que les professeurs aient soin d'en expliquer à tous leurs élèves la méthode, ainsi que les principaux articles relatifs à la foi catholique.

Nous recommandons également que tous les Séminaristes aient entre les mains et relisent souvent le livre d'or, connu sous le nom de Catéchisme du St. Concile de Trente ou Catéchisme romain, dédié à tous les prêtres investis de la charge pastorale (Catechismus ad parochos). Remarquable à la fois par la richesse et l'exactitude de la doctrine et par l'élégance du style, ce catéchisme est un précieux abrégé de toute la théologie dogmatique et morale. Qui le posséderait à fond, aurait toujours à sa disposition les ressources à l'aide desquelles un prêtre peut prêcher avec fruit, s'acquitter dignement de l'important ministère de la confession et de la direction des âmes, et être en état de réfuter victorieusement les objections des incrédules.

Au sujet de l'étude des Saintes Ecritures, Nous appelons de nouveau votre attention, Vénérables Frères, sur les enseignements que Nous avons donnés dans Notre Encyclique *Providentissimus Deus* [1], dont Nous désirons que les Professeurs donnent connaissance à leurs disciples, en y ajoutant les explications nécessaires. Ils les mettront spécialement en garde contre des tendances inquiétantes qui cherchent à s'introduire dans l'interprétation de la Bible, et qui, si elles venaient à prévaloir, ne tarderaient

[1] 18 Nov. 1893.

pas à en ruiner l'inspiration et le caractère surnaturel. Sous le spécieux prétexte d'enlever aux adversaires de la parole révélée l'usage d'arguments qui semblaient irréfutables contre l'authenticité et la véracité des Livres Saints, des écrivains catholiques ont cru très-habile de prendre ces arguments à leur compte. En vertu de cette étrange et périlleuse tactique, ils ont travaillé, de leurs propres mains, à faire des brèches dans les murailles de la cité qu'ils avaient mission de défendre. Dans Notre Encyclique précitée, ainsi que dans un autre document [1], Nous avons fait justice de ces dangereuses témérités. Tout en encourageant nos exégètes à se tenir au courant des progrès de la critique, Nous avons fermement maintenu les principes sanctionnés en cette matière par l'autorité traditionnelle des Pères et des Conciles, et renouvelés de nos jours par le Concile du Vatican.

L'histoire de l'Eglise est comme un miroir où resplendit la vie de l'Eglise à travers les siècles. Bien plus encore que l'histoire civile et profane, elle démontre la souveraine liberté de Dieu et son action providentielle sur la marche des évènements. Ceux qui l'étudient ne doivent jamais perdre de vue qu'elle renferme un ensemble de faits dogmatiques, qui s'imposent à la foi et qu'il n'est permis à personne de révoquer en doute. Cette idée directrice et surnaturelle qui préside aux destinées de

[1] « Genus interpretandi audax atque immodice liberum » (Lettre au Ministre Général des Frères Mineurs, 25 Nov. 1898).

l'Eglise est en même temps le flambeau dont la lumière éclaire son histoire. Toutefois, et parce que l'Eglise, qui continue parmi les hommes la vie du Verbe incarné, se compose d'un élément divin et d'un élément humain, ce dernier doit être exposé par les maîtres et étudié par les élèves avec une grande probité. Comme il est dit au livre de Job, « Dieu n'a pas besoin de nos mensonges » [1].

L'historien de l'Eglise sera d'autant plus fort pour faire ressortir son origine divine, supérieure à tout concept d'ordre purement terrestre et naturel, qu'il aura été plus loyal à ne rien dissimuler des épreuves que les fautes de ses enfants, et parfois même de ses ministres, ont fait subir à cette Epouse du Christ dans le cours des siècles. Etudiée de cette façon, l'histoire de l'Eglise, à elle toute seule, constitue une magnifique et concluante démonstration de la vérité et de la divinité du Christianisme.

Enfin, pour achever le cycle des études par lesquelles les candidats au sacerdoce doivent se préparer à leur futur ministère, il faut mentionner le Droit canonique, ou science des lois et de la jurisprudence de l'Eglise. Cette science se rattache par des liens très-intimes et très-logiques à celle de la Théologie, dont elle montre les applications pratiques à tout ce qui concerne le gouvernement de l'Eglise, la dispensation des choses saintes, les droits et les devoirs de ses ministres, l'usage des biens

[1] *Nunquid Deus indiget vestro mendacio?* (Iob. XIII, 77).

temporels, dont elle a besoin pour l'accomplissement de sa mission. « Sans la connaissance du Droit canonique « (disaient fort bien les Pères d'un de vos conciles pro- « vinciaux) la théologie est imparfaite, incomplète, sem- « blable à un homme qui serait privé d'un bras. C'est « l'ignorance du droit canon qui a favorisé la naissance « et la diffusion de nombreuses erreurs sur les droits « des Pontifes Romains, sur ceux des évêques, et sur la « puissance que l'Eglise tient de sa propre constitution, « dont elle proportionne l'exercice aux circonstances » [1].

Nous résumerons tout ce que Nous venons de dire sur vos petits et vos grands Séminaires par cette parole de S. Paul, que Nous recommandons à la fréquente méditation des maîtres et des élèves de vos athénées ecclésiastiques: « O Timothée, gardez avec soin le dépôt qui « vous a été confié. Fuyez les profanes nouveautés de « paroles et les objections qui se couvrent du faux nom « de science; car tous ceux qui en ont fait profession, « ont erré au sujet de la foi » [2].

[1] Theologicarum doctrinarum solidae scientiae coniungi debet Sacrorum Canonum cognitio,... sine qua theologia erit imperfecta et quasi manca, nec non multi errores de Romani Pontificis, episcoporum iuribus ac praesertim de potestate quam Ecclesia iure proprio exercuit, pro varietate temporum, forsitan serpent et paulatim invalescent (Conc. prov. Bitur. a. 1868).

[2] *O Timothee, depositum custodi, devitans profanas vocum novitates, et oppositiones falsi nominis scientiae, quam quidam promittentes, circa fidem exciderunt* (I Tim. VI, 20-21.).

C'est à vous maintenant, très-chers Fils, qui, ordonnés prêtres, êtes devenus les coopérateurs de vos Evêques, c'est à vous que Nous voulons adresser la parole. Nous connaissons, et le monde entier connaît comme Nous, les qualités qui vous distinguent. Pas une bonne œuvre dont vous ne soyez ou les inspirateurs ou les apôtres. Dociles aux conseils que Nous avons donnés dans Notre Encyclique *Rerum Novarum,* vous allez au peuple, aux ouvriers, aux pauvres. Vous cherchez par tous les moyens à leur venir en aide, à les moraliser et à rendre leur sort moins dur. Dans ce but, vous provoquez des réunions et des congrès; vous fondez des patronages, des cercles, des caisses rurales, des bureaux d'assistance et de placement pour les travailleurs. Vous vous ingéniez à introduire des réformes dans l'ordre économique et social, et pour un si difficile labeur vous n'hésitez pas à faire de notables sacrifices de temps et d'argent. C'est encore pour cela que vous écrivez des livres ou des articles dans les journaux et les revues périodiques. Toutes ces choses, en elles-mêmes, sont très-louables et vous y donnez des preuves non équivoques de bon vouloir, d'intelligent et généreux dévouement aux besoins les plus pressants de la société contemporaine et des âmes.

Toutefois, très-chers Fils, Nous croyons devoir appeler paternellement votre attention sur quelques principes fondamentaux, auxquels vous ne manquerez pas de vous conformer, si vous voulez que votre action soit réellement fructueuse et féconde.

Souvenez-vous avant toute chose que, pour être profitable au bien et digne d'être loué, le zèle doit être « accompagné de discrétion, de rectitude et de pureté ». Ainsi s'exprime le grave et judicieux Thomas a Kempis [1]. Avant lui, S. Bernard, la gloire de votre pays au douzième siècle, cet apôtre infatigable de toutes les grandes causes qui touchaient à l'honneur de Dieu, aux droits de l'Eglise, au bien des âmes, n'avait pas craint de dire que « séparé de la science, et de l'esprit de discer-« nement ou de discrétion, le zèle est insupportable:... « que plus le zèle est ardent, plus il est nécessaire qu'il « soit accompagné de cette discrétion qui met l'ordre « dans l'exercice de la charité et sans laquelle la vertu « elle-même peut devenir un défaut et un principe de « désordre » [2].

Mais la discrétion dans les œuvres et dans le choix des moyens pour les faire réussir est d'autant plus indispensable que les temps présents sont plus troublés et hérissés de difficultés plus nombreuses. Tel acte, telle

[1] Zelus animarum laudandus est, si sit discretus, rectus et purus.

[2] Importabilis siquidem absque scientia est zelus.... Quo igitur zelus fervidior ac vehementior spiritus, profusiorque charitas, eo vigilantiori opus scientia est quae zelum supprimat, spiritum temperet, ordinet charitatem .... Tolle hanc (discretionem) et virtus vitium erit, ipsaque affectio naturalis in perturbationem magis convertetur exterminiumque naturae (S. Bern. Serm. XLIX in Cant., n. 5).

mesure, telle pratique de zèle pourront être excellents en eux-mêmes, lesquels, vu les circonstances, ne produiront que des résultats fâcheux. Les prêtres éviteront cet inconvénient et ce malheur si, avant d'agir et dans l'action, ils ont soin de se conformer à l'ordre établi et aux règles de la discipline. Or, la discipline ecclésiastique exige l'union entre les divers membres de la hiérarchie, le respect et l'obéissance des inférieurs à l'égard des supérieurs. Nous le disions naguères dans Nos lettres à l'Archevêque de Tours. « L'édifice de l'Eglise, dont Dieu « lui-même est l'architecte, repose sur un très-visible « fondement, d'abord sur l'autorité de Pierre et de ses « Successeurs, mais aussi sur les Apôtres, et les Suc- « cesseurs des Apôtres, qui sont les Evêques; de telle « sorte que, écouter leur voix ou la mépriser, équivaut « à écouter ou à mépriser Jésus-Christ lui-même » [1].

Ecoutez donc les paroles adressées par le grand martyr d'Antioche, St. Ignace, au clergé de l'église primitive: « Que tous obéissent à leur Evêque, comme Jésus-Christ « à obéi à son Père. Ne faites en dehors de votre Evêque « rien de ce qui touche au service de l'Eglise, et de « même que Notre Seigneur n'a rien fait que dans une

[1] Divinum quippe aedificium, quod est Ecclesia, verissime nititur in fundamento conspicuo, primum quidem in Petro et Successoribus eius, proxime in Apostolis et Successoribus eorum, Episcopis, quos, qui audit vel spernit, is perinde facit ac si audiat vel spernat Christum Dominum (Epist. ad Arch. Turon.).

« étroite union avec son Père, vous, prêtres, ne faites « rien sans votre Evêque. Que tous les membres du corps « presbytéral lui soient unis, de même que sont unies à « la harpe toutes les cordes de l'instrument » [1].

Si, au contraire, vous agissiez, comme prêtres, en dehors de cette soumission et de cette union à vos Evêques, Nous vous répèterions ce que disait Notre prédécesseur Grégoire XVI, à savoir que, « autant qu'il dépend « de votre pouvoir, vous détruisez de fond en comble « l'ordre établi avec une si sage prévoyance par Dieu, « auteur de l'Eglise » [2].

Souvenez-vous encore, Nos chers fils, que l'Eglise est avec raison comparée à une armée rangée en bataille, *sicut castrorum acies ordinata* [3], parce qu'elle a pour mission de combattre les ennemis visibles et invisibles de Dieu et des âmes. Voilà pourquoi S. Paul recommandait à Timothée de se comporter « comme un bon soldat du

[1] Omnes episcopum sequimini ut Christus Iesus Patrem.... Sine episcopo nemo quidquam faciat eorum quae ad Ecclesiam spectant (S. Ign. Ant. Ep. ad Smyrn. 8). Quemadmodum itaque Dominus sine Patre nihil fecit,... sic et vos sine episcopo (idem ad Magn. VII). Vestrum presbyterium ita coaptatum sit Episcopo ut chordae citharae (idem ad Ephes. IV).

[2] Quantum in vobis est, ordinem ab auctore Ecclesiae Deo providentissime constitutum, funditus evertitis (Greg. XVI, Epist. Encycl. 15 Aug. 1832).

[3] Cant. VI, 3.

Christ Jésus » [1]. Or, ce qui fait la force d'une armée et contribue le plus à la victoire, c'est la discipline, c'est l'obéissance exacte et rigoureuse de tous, à ceux qui ont la charge de commander.

C'est bien ici que le zèle intempestif et sans discrétion peut aisément devenir la cause de véritables désastres. Rappelez-vous un des faits les plus mémorables de l'histoire sainte. Assurément, ils ne manquaient ni de courage, ni de bon vouloir, ni de dévouement à la cause sacrée de la religion, ces prêtres qui s'étaient groupés autour de Judas Machabée pour combattre avec lui les ennemis du vrai Dieu, les profanateurs du temple, les oppresseurs de leur nation. Toutefois, ayant voulu s'affranchir des règles de la discipline, ils s'engagèrent témérairement dans un combat où ils furent vaincus. L'Esprit-Saint nous dit d'eux « qu'ils n'étaient pas de la race de ceux qui « pouvaient sauver Israël ». — Pourquoi? parce qu'ils avaient voulu n'obéir qu'à leurs propres inspirations et s'étaient jetés en avant sans attendre les ordres de leurs chefs. *In die illa ceciderunt sacerdotes in bello, dum volunt fortiter facere, dum sine consilio exeunt in praelium. Ipsi autem non erant de semine virorum illorum, per quos salus facta est in Israel* [2].

A cet égard, nos ennemis peuvent nous servir d'exemple. Ils savent très-bien que l'union fait la force, « vis

[1] II Tim. II, 3.

[2] I Mach. V, 67, 62.

unita fortior »; aussi, ne manquent-ils pas de s'unir étroitement, dès qu'il s'agit de combattre la sainte Eglise de Jésus-Christ.

Si donc, Nos chers Fils, comme tel est certainement votre cas, vous désirez que, dans la lutte formidable engagée contre l'Eglise par les sectes antichrétiennes et par la cité du démon, la victoire reste à Dieu et à son Eglise, il est d'une absolue nécessité que vous combattiez tous ensemble, en grand ordre et en exacte discipline, sous le commandement de vos chefs hiérarchiques. N'écoutez pas ces hommes néfastes qui, tout en se disant chrétiens et catholiques, jettent la zizanie dans le champ du Seigneur et sèment la division dans son Eglise en attaquant, et souvent même, en calomniant les Evêques, « établis par « l'Esprit saint pour régir l'Eglise de Dieu » [1]. Ne lisez ni leurs brochures, ni leurs journaux. Un bon prêtre ne doit autoriser en aucune manière ni leurs idées, ni la licence de leur langage. Pourrait-il jamais oublier que, le jour de son ordination, il a solennellement promis à son Evêque, en face des saints autels, « obedientiam et « reverentiam »?

Par dessus tout, Nos chers Fils, rappelez-vous que la condition indispensable du vrai zèle sacerdotal et le meilleur gage de succès dans les œuvres auxquelles l'obéissance hiérarchique vous consacre, c'est la pureté et la sainteté de la vie. « Jésus a commencé par faire,

[1] Act. xx, 28.

« avant d'enseigner » [1]. Comme lui, c'est par la prédication de l'exemple que le prêtre doit préluder à la prédication de la parole. « Séparés du siècle et de ses affaires, « (disent les Pères du S. Concile de Trente) les clercs « ont été placés à une hauteur qui les met en évidence, « et les fidèles regardent dans leur vie comme dans un « miroir pour savoir ce qu'ils doivent imiter. C'est pour- « quoi les clercs, et tous ceux que Dieu a spécialement « appelés à son service, doivent si bien régler leurs « actions et leurs mœurs que dans leur manière d'être, « leurs mouvements, leurs démarches, leurs paroles et « tous les autres détails de leur vie, il n'y ait rien qui « ne soit grave, modeste, profondément empreint de reli- « gion. Ils éviteront avec soin les fautes qui, légères « chez les autres, seraient très-graves pour eux, afin « qu'il n'y ait pas un seul de leurs actes qui n'inspire « à tous le respect » [2].

A ces recommandations du saint Concile, que Nous

[1] Act. I, 1.

[2] Cum enim a rebus saeculi in altiorem sublati locum conspiciantur, in eos tanquam in speculum reliqui oculos coniiciunt ex iisque sumunt quod imitentur. Quapropter sic decet omnino clericos, in sortem Domini vocatos, vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nil nisi grave, moderatum, ac religione plenum prae se ferant; levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem (S. Conc. Trid. Sess. XXII de Reform. c. 1).

voudrions, Nos chers Fils, graver dans tous vos cœurs, manqueraient assurément les prêtres qui adopteraient dans leurs prédications un langage peu en harmonie avec la dignité de leur sacerdoce et la sainteté de la parole de Dieu; qui assisteraient à des réunions populaires où leur présence ne servirait qu'à exciter les passions des impies et des ennemis de l'Eglise, et les exposerait eux-mêmes aux plus grossières injures, sans profit pour personne et au grand étonnement, sinon au scandale, des pieux fidèles; qui prendraient les habitudes, les manières d'être et d'agir, et l'esprit des séculiers. Assurément, le sel a besoin d'être mélangé à la masse qu'il doit préserver de la corruption, en même temps que lui-même se défend contre elle, sous peine de perdre toute saveur et de n'être plus bon à rien qu'à être jeté dehors et foulé aux pieds [1].

De même, le prêtre, sel de la terre, dans son contact obligé avec la société qui l'entoure, doit-il conserver la modestie, la gravité, la sainteté dans son maintien, ses actes, ses paroles, et ne pas se laisser envahir par la légèreté, la dissipation, la vanité des gens du monde. Il faut, au contraire, qu'au milieu des hommes il conserve son âme si unie à Dieu, qu'il n'y perde rien de l'esprit de son saint état et ne soit pas contraint de faire devant Dieu et devant sa conscience ce triste et

[1] Matth. v. 13.

humiliant aveu: « toutes les fois que j'ai été parmi les « laïques, j'en suis revenu moins prêtre ».

Ne serait-ce pas pour avoir, par un zèle présomptueux, mis de côté ces règles traditionnelles de la discrétion, de la modestie, de la prudence sacerdotales, que certains prêtres traitent de surannés, d'incompatibles avec les besoins du ministère dans le temps où nous vivons, les principes de discipline et de conduite qu'ils ont reçus de leurs maîtres du grand séminaire? On les voit aller, comme d'instinct, au devant des innovations les plus périlleuses de langage, d'allures, de relations. Plusieurs hélas! engagés témérairement sur des pentes glissantes où, par eux-mêmes ils n'avaient pas la force de se retenir, méprisant les avertissements charitables de leurs supérieurs ou de leurs confrères plus anciens et plus expérimentés, ont abouti à des apostasies qui ont réjoui les adversaires de l'Eglise et fait verser des larmes bien amères à leurs Evêques, à leurs frères dans le sacerdoce et aux pieux fidèles. S. Augustin nous le dit: « Plus on marche « avec force et rapidité, quand on est en dehors du bon « chemin, et plus on s'égare » [1].

Assurément, il y a des nouveautés avantageuses, propres à faire avancer le royaume de Dieu dans les âmes et dans la société. Mais, nous dit le saint Evangile [2], c'est au *Père de famille,* et non aux enfants, ou aux serviteurs,

[1] Enarr. in Ps. xxxi, n. 4.

[2] Matth. xiii, 52.

qu'il appartient de les examiner et, s'il le juge à propos, de leur donner droit de cité, à côté des usages anciens et vénérables qui composent l'autre partie de son trésor.

Lorsque naguères Nous remplissions le devoir apostolique de mettre les catholiques de l'Amérique du Nord en garde contre des innovations tendant, entre autres choses, à substituer aux principes de perfection consacrés par l'enseignement des docteurs et par la pratique des saints, des maximes ou des règles de vie morale plus ou moins imprégnées de ce naturalisme qui, de nos jours, tend à pénétrer partout, Nous avons hautement proclamé que, loin de répudier et de rejeter en bloc les progrès accomplis dans les temps présents, Nous voulions accueillir très-volontiers tout ce qui peut augmenter le patrimoine de la science ou généraliser davantage les conditions de la prospérité publique. Mais Nous avions soin d'ajouter que ces progrès ne pouvaient servir efficacement la cause du bien, si l'on mettait de côté la sage autorité de l'Eglise [1].

En terminant ces lettres, il Nous plait d'appliquer

[1] Abest profecto a Nobis ut quaecumque horum temporum ingenium parit, omnia repudiemus. Quin potius quidquid indagando veri aut enitendo boni attingitur, ad patrimonium doctrinae augendum publicaeque prosperitatis fines proferendos, libentibus sane Nobis accedit. Id tamen omne, ne solidae utilitatis sit expers, esse ac vigere nequaquam debet Ecclesiae auctoritate sapientiaque posthabita (Epist. ad S. R. E. Presbyt. Card. Gibbons Archiep. Baltimor., die 22 Ian. 1899).

au clergé de France ce que Nous écrivions jadis aux prêtres de Notre diocèse de Pérouse. Nous reproduisons ici une partie de la Lettre pastorale que Nous leur adressions le 19 Juillet 1866.

« Nous demandons aux ecclésiastiques de notre dio-
« cèse de réfléchir sérieusement sur leurs sublimes obli-
« gations, sur les circonstances difficiles que nous tra-
« versons, et de faire en sorte que leur conduite soit en
« harmonie avec leurs devoirs et toujours conforme aux
« règles d'un zèle éclairé et prudent. Ainsi ceux-là même
« qui sont nos ennemis chercheront en vain des motifs
« de reproche et de blâme »: *qui ex adverso est, vereatur, nihil habens malum dicere de nobis* [1].

« Bien que les difficultés et les périls se multiplient
« de jour en jour, le prêtre pieux et fervent ne doit pas
« pour cela se décourager, il ne doit pas abandonner
« ses devoirs, ni même s'arrêter dans l'accomplissement
« de la mission spirituelle qu'il a reçue pour le bien,
« pour le salut de l'humanité et pour le maintien de
« cette auguste religion dont il est le héraut et le
« ministre. Car c'est surtout dans les difficultés, dans les
« épreuves que sa vertu s'affirme et se fortifie: c'est
« dans les plus grands malheurs, au milieu des trans-
« formations politiques et des bouleversements sociaux,
« que l'action bienfaisante et civilisatrice de son mini-
« stère se manifeste avec plus d'éclat.

[1] Tit. II, 8.

« ..... Pour en venir à la pratique, nous trou-
« vons un enseignement parfaitement adapté aux circons-
« tances dans les quatre maximes que le grand apôtre
« S. Paul donnait à son disciple Tite. En toutes cho-
« ses, donnez le bon exemple par vos œuvres, par votre
« doctrine, par l'intégrité de votre vie, par la gravité de
« votre conduite, en ne faisant usage que de paroles sain-
« tes et irrépréhensibles [1]. Nous voudrions que chacun
« des membres de notre clergé méditât ces maximes et
« y conformât sa conduite.

« *In omnibus teipsum praebe exemplum bonorum operum.*
« En toutes choses donnez l'exemple des bonnes œuvres,
« c'est-à-dire d'une vie exemplaire et active, animée d'un
« véritable esprit de charité et guidée par les maximes de
« la prudence évangélique; d'une vie de sacrifice et de
« travail, consacrée à faire du bien au prochain, non pas
« dans des vues terrestres et pour une récompense péris-
« sable, mais dans un but surnaturel. Donnez l'exemple de
« ce langage à la fois simple, noble et élevé, de cette
« parole saine et irrépréhensible, qui confond toute opposi-
« tion humaine, apaise l'antique haine que nous a vouée
« le monde, et nous concilie le respect, l'estime même
« des ennemis de la religion. Quiconque s'est voué au

[1] *In omnibus teipsum praebe exemplum bonorum operum, in doctrina, in integritate, in gravitate, verbum sanum, irreprehensibile* (Tit. II, 7-8).

« service du sanctuaire a été obligé en tout temps de se « montrer un vivant modèle, un exemplaire parfait de « toutes les vertus; mais cette obligation est beaucoup « plus grande lorsque, par suite des bouleversements « sociaux, on marche sur un terrain difficile et incertain « où l'on peut trouver à chaque pas des embûches et des « prétextes d'attaque....

« .... *In doctrina.* En présence des efforts combinés de « l'incrédulité et de l'hérésie pour consommer la ruine de « la foi catholique, ce serait un vrai crime pour le clergé « de rester hésitant et inactif. Au milieu d'un si grand « débordement d'erreurs, d'un tel conflit d'opinions, il ne « peut faillir à sa mission qui est de défendre le dogme « attaqué, la morale travestie et la justice si souvent « méconnue. C'est à lui qu'il appartient de s'opposer comme « une barrière à l'erreur evahissante et l'hérésie qui se « dissimule; à lui de surveiller les agissements des fau- « teurs d'impiété qui s'attaquent à la foi et à l'honneur « de cette contrée catholique; à lui de démasquer leurs « ruses et de signaler leurs embûches: à lui de prémunir « les simples, de fortifier les timides, d'ouvrir les yeux « aux aveugles. Une érudition superficielle, une science « vulgaire ne suffisent point pour cela: il faut des études « solides, approfondies et continuelles, en un mot, un « ensemble de connaissances doctrinales capables de lutter « avec la subtilité et la singulière astuce de nos modernes « contradicteurs....

« .... *In integritate.* Rien ne prouve tant l'importance

« de ce conseil, que la triste expérience de ce qui se « passe autour de nous. Ne voyons-nous pas en effet que « la vie relâchée de certains ecclésiastiques discrédite et « fait mépriser leur ministère et occasionne des scandales? « Si des hommes, doués d'un esprit aussi brillant que « remarquable, désertent parfois les rangs de la sainte « milice et se mettent en révolte contre l'Eglise, cette « mère qui, dans son affectueuse tendresse, les avait pré- « posés au gouvernement et au salut des âmes, leur défec- « tion et leurs égarements n'ont le plus souvent pour « origine que leur indiscipline, ou leurs mauvaises mœurs....

« .... *In gravitate.* Par gravité, il faut entendre cette « conduite sérieuse, pleine de jugement et de tact qui « doit être propre au ministre fidèle et prudent que Dieu « a choisi pour le gouvernement de sa famille. Celui-ci, « en effet, tout en remerciant Dieu d'avoir daigné l'élever « à cet honneur, doit se montrer fidèle à toutes ses obli- « gations, en même temps que mesuré et prudent dans « tous ses actes; il ne doit point se laisser dominer par « de viles passions, ni emporter en paroles violentes et « excessives; il doit compatir avec bonté aux malheurs « et aux faiblesses d'autrui, faire à chacun tout le bien « qu'il peut, d'une manière désintéressée, sans ostentation, « en maintenant toujours intact l'honneur de son caractère « et de sa sublime dignité »....

Nous revenons maintenant à vous, Nos chers fils du clergé français, et Nous avons la ferme confiance que Nos

prescriptions et Nos conseils, uniquement inspirés par Notre affection paternelle, seront compris et reçus par vous, selon le sens et la portée que Nous avons voulu leur donner en vous adressant ces Lettres.

Nous attendons beaucoup de vous, parce que Dieu vous a richement pourvus de tous les dons et de toutes les qualités nécessaires pour opérer de grandes et saintes choses à l'avantage de l'Eglise et de la société. Nous voudrions que pas un seul d'entre vous ne se laissât entamer par ces imperfections qui diminuent la splendeur du caractère sacerdotal et nuisent à son efficacité.

Les temps actuels sont tristes; l'avenir est encore plus sombre et plus menaçant; il semble annoncer l'approche d'une crise redoutable de bouleversements sociaux. Il faut donc, comme Nous l'avons dit en diverses circonstances, que nous mettions en honneur les principes salutaires de la religion, ainsi que ceux de la justice, de la charité, du respect et du devoir. C'est à nous d'en pénétrer profondément les âmes, particulièrement celles qui sont captives de l'incrédulité ou agitées par de funestes passions, de faire régner la grâce et la paix de notre divin Rédempteur, qui est la Lumière, la Résurrection, la Vie, et de réunir en lui tous les hommes, malgré les inévitables distinctions sociales qui les séparent.

Oui, plus que jamais, les jours où nous sommes, réclament le concours et le dévouement de prêtres exemplaires, pleins de foi, de discrétion, de zèle, qui, s'inspirant de la douceur et de l'énergie de Jésus-Christ dont ils sont les

véritables ambassadeurs, *pro Christo legatione fungimur* [1], annoncent avec une courageuse et indéfectible patience les vérités éternelles, lesquelles sont pour les âmes les semences fécondes des vertus.

Leur ministère sera laborieux; souvent même pénible, spécialement dans les pays où les populations, absorbées par les intérêts terrestres, vivent dans l'oubli de Dieu et de sa sainte religion. Mais l'action éclairée, charitable, infatigable du prêtre, fortifiée par la grâce divine, opérera, comme elle l'a fait en tous les temps, d'incroyables prodiges de résurrection.

Nous saluons de tous Nos vœux et avec une joie ineffable cette consolante perspective, tandis que, dans toute l'affection de Notre cœur, Nous accordons à vous, Vénérables Frères, au Clergé et à tous les catholiques de France, la bénédiction Apostolique.

Donné à Rome, pres Saint Pierre, le 8 Septembre de l'année 1899, de Notre Pontificat la vingt-deuxième.

LEO PP. XIII

[1] II Cor. v, 20.

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
PETRO TIT. TRINITATIS AVGVSTAE IN MONTE PINCIO
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI COULLIÉ
ARCHIEPISCOPO LVGDVNENSI
LVGDVNVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Multis praeclarisque nominibus, inter catholicas urbes, Lugdunensium civitas commendatur. Duas tamen, easque egregias laudes suo veluti sibi iure vindicat; alteram, quae in christianae caritatis ardore est posita; alteram quae in religione erga magnam Dei Matrem. — Nihil nunc dicere de caritate attinet; aliâs extulimus, et exemplum proposuimus, quod fideles ceteri imitentur. — Summo autem in fastigio montis, qui a *Foro vetere* appellatur, nobilissimum extat templum; quod dum maiorum pietatem in Virginem respicientem declarat, testatur etiam quam optime haec eadem pietas, hereditate accepta, floreat in vobis ac vigeat. Illic Virgo augustissima tutela praesens

vestrae urbis sedet; illuc, summis temporibus, perfugium cives ac solatium petunt. Hisce igitur communis voluntatis significationibus, nulla aptior civitas esse possit coetui Mariali cogendo, nulla quae rite splendideque habendi ampliorem spem faciat. Quamobrem consilium tuum, sicut iucunditate maxima agnovimus, ita gratulatione Nostra et hortatione libentissime promovemus. Ut vero Virgo ipsa arrideat coeptis eaque caelestium munerum ubertate fortunet, tibi, dilecte Fili Noster, et universis, qui disponendo coetui adlaborant, Apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XII Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

AD ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS BRASILIAE

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Paternae providaeque Nostrae in gentem vestram sollicitudinis magnopere laetamur haud mediocrem fructum, vestra potissimum industriâ, Venerabiles Fratres, fuisse perceptum. Apostolicis enim Litteris inhaerentes, quas dedimus die II mensis Iulii anno MDCCCXCIV, studio ac labore vestro effecistis ut et excitaretur in populo pietas, et in sacri ordinis viris vetus disciplina reviviscere-ret. Neque vero Nos latet quantum operae contuleritis ad incolumitatem et iura tuenda religiosorum Sodalium, qui ex antiquis Familiis istius regionis superfuerunt, ad eosque in pristinum instituti florem revocandos; quibus utilissime consociantur alii ex Europa Fratres, quorum nobilem impetum non longitudo itineris, non inclementia caeli, non dissimillimi mores retardarunt. Accedunt recentius institutae Congregationes, eaeque complures, concordi studio vestro accitae, sive condendis aut moderandis ephebeis, sive sacris missionibus obeundis, sive aliis

praestandis in sacerdotali munere, ad quae impar numero clerus iste minime sufficeret. Non ultimam denique afferunt solatii causam Seminaria apud vos vel aucta numero vel in melius restituta.

Fausta haec initia et habiti huc usque progressus spem iniiciunt brevi fore, ut amplificatae per Nos istic sacrae Hierarchiae maiora in dies incrementa respondeant. Quod quidem quum probata industria ac perspecta diligentia vestra, Venerabiles Fratres, tum etiam prona ad pietatem et indole et consuetudine Brasilianorum gens satis polliceri videntur.

Sunt quaedam tamen ad rei catholicae profectum ita necessaria, ut ea semel attigisse non satis sit; commemorari saepius et commendari velint. Huc potissimum pertinet cura in Seminariis collocanda, quorum cum statu fortuna Ecclesiae coniungitur maxime. In eorum igitur disciplina instauranda illud in primis cordi est, quod nonnulli sacrorum antistites iam feliciter praestiterunt, ut separatis aedibus, suisque seorsim institutis ac legibus, degant alumni, qui spem afferant sese Deo mancipandi per sacros ordines, eorumque domus retineant Seminarii nomen; aliae, instituendis ad civilia munia adolescentibus, Convictus vel Collegia episcopalia nuncupentur. Quotidiano enim usu constat, mixta Seminaria Ecclesiae consilio ac providentiae minus respondere; ea contubernia cum laicis causam esse quamobrem clerici plerumque a sancto proposito dimoveantur. Hos decet vel a prima aetate iugo Domini assuescere, pietati vacare plurimum, inservire

sacris ministeriis, vitae sacerdotalis exemplo conformari. Arcendi ergo mature a periculis, seiungendi a profanis, instituendi iuxta propositas a sancto Carolo Borromeo leges saluberrimas, quemadmodum in Europae Seminariis praecipuis fieri videmus.

Eadem vitandi periculi ratio suadet ut comparetur alumnis rusticatio ad feriandum, nec arbitrium relinquatur suae cuique ipsorum adeundae familiae. Multa enim pravitatis exempla manent incautos, praesertim in colonicis iis domibus, ubi operariorum familiae glomerantur; quo fit ut, in iuveniles cupiditates proni, aut ab incoepto deterreantur, aut sacerdotes futuri sint offensioni populo. Rem istic iam tentatam feliciter a quibusdam Episcopis maxime commendamus, auctoresque sumus vobis, Venerabiles Fratres, ut facta communiter eiusmodi lege, adolescentis cleri tutelae melius in posterum prospiciatis.

Nec minus in votis est, quod alias significavimus, ut scribendis vulgandisque catholicis diariis naviter aeque ac prudenter impendatur opera. Vix enim, quae nostra aetas est, aliunde haurit vulgus opiniones sibique fingit mores, quam ex quotidianis hisce lectionibus. Interim aegre est iacere arma haec apud bonos, quae impiorum manibus tractata lenocinio callidissimo, miserrimum fidei et moribus exitium parant. Acuendus igitur stilus est excitandaeque litterae, ut veritati vanitas cedat et incorruptae voci rationis atque iustitiae sensim obsequantur praeiudicatae mentes.

Huic utilitati finitima est alia, quae ex accessione

catholicorum hominum ad rempublicam eorumque cooptatione in coetum oratorum legibus ferendis derivatur. Neque enim voce minus quam scripto, neque gratia et auctoritate minus quam litteris optimae quaeque causae iuvari possunt. Adscisci etiam aliquando in eos coetus sacri ordinis viros haud inopportunum videtur; quin etiam iis praesidiis et quasi Religionis excubiis optime licet Ecclesiae iura tueri. Verum illud cavendum maxime, ne ad haec fiat tanta contentio, ut misera ambitione magis aut partium caeco studio, quam rei catholicae curâ impelli videantur. Quid enim indignius, quam digladiari sacros ministros ut ex procuratione reipublicae rem perniciosissimam in civitatem inducant, seditionem atque discordiam? Quid vero si in deteriorum consilia ruentes constitutae auctoritati perpetuo adversentur? Quae omnia mirum quantum offensionis habent in populo et quantum invidiae conflant in clerum. Modeste igitur utendum iure suffragii; vitanda omnis suspicio ambitionis; reipublicae munia capessenda prudenter; a supremae vero auctoritatis obsequio desciscendum nunquam.

Placuit iterum, Venerabiles Fratres, hortatores esse ad eas artes, quibus christianae rei bono apud vos opportune consulatur. Atque utinam egregiae voluntati vestrae non essent impares vires, nec optimis consiliis in usum deducendis impedimento esset angustia pecuniae. Neque enim, ut antea, ex publico aerario suppeditantur sumptus aut Vobis, aut Canonicorum Collegiis, aut Seminariis aut Curionibus, aut aedificationi templorum. Una

paene restat, cui liceat inniti, gratificandi popularis voluntas. Nihilominus hac in re spem affert eximiam Brasilianae gentis consuetudo, ex animi sui nobilitate, in largitiones paratissima, praesertim in iis quae pertinent ad bene de Ecclesia merendum. Atque hanc scilicet ipsorum laudem Litteris Nostris superius memoratis exornavimus, quum de dote constituenda novis dioecesibus, quae opis indigent maxime, nihil habere Nos diximus quod praeciperemus; in Brasiliani populi pietate ac religione satis Nobis esse fiduciae, ipsum episcopis non defuturum. Ac libenter quidem in exemplum proponeremus effusam benignitatem, qua septentrionalis Americae filii suis episcopis, longe numero pluribus, itemque catholicis collegiis, scholis, ceterisque piis institutis certatim occurrunt, nisi vestra natio domesticis exemplis iisque splendidissimis abundaret. Memoria ne excidat quot conspicua templa maiores vestri extruenda curaverint, quot monasteriis dotem constituerint, quam grandia christianae pietatis ac beneficentiae vobis monumenta reliquerint.

Opitulandi autem Ecclesiae necessitatibus modi suppetunt plures. In his perutile ducimus ut sua in quaque dioecesi constituatur arca, quo annuam conferant stipem fideles, ab delectis e coetu nobiliore viris ac feminis colligendam, nutu et ductu Curionum. Decet autem horum primas esse in largiendo partes; quod optime efficient, si ex certis redditibus, quibus ipsi fruuntur saepe lautissimis, aliquid cedant, et super incertos proventus vim

aliquam pecuniae sibi solvendam imponant, instar vectigalis. — Nec minus auxilio esse possunt episcopis inopia laborantibus monasteria illa piaeque sodalitates, quibus amplior est res; rectiusque publico bono fuerit consultum si arcae dioecesanae destinetur haud exigua illa pecuniae summa, quae in profana spectacula solet a quibusdam ex memoratis sodalitatibus coniici. — Si qui denique, fortunae bonis prae ceteris affluentes, maiorum sectari morem laudabilem velint ac testamento cavere sive piis sodalitatibus, sive coetibus aliis exercendae beneficentiae gratiâ, eos vehementer hortamur, ut pecuniae summam aliquam meminerint legare episcopis, qua hi relevati et res Ecclesiae et dignitatem suam tueri valeant.

Vestram egimus causam, Venerabiles Fratres, Nos ipsi, quos temporum iniuria cogit Petri stipem rogare constantius. Ceterum vos primum erigat cogitatio fiduciae in Deo collocandae, *quoniam ipsi cura est de nobis* [1]; animoque subeant Apostoli verba: *qui autem administrat semen seminanti, et panem ad manducandum praestabit, et multiplicabit semen vestrum, et augebit incrementa frugum iustitiae vestrae* [2]. Clerus vero ac populus, quibus regendis Spiritus Sanctus vos posuit episcopos, sibi oculis proponant pristinam illam credentium liberalitatem, quorum multitudinis *erat cor unum et anima una* [3]; qui de sancta

[1] I Petr. v, 7.

[2] II Cor. ix, 10.

[3] Act. iv, 32.

Ecclesiae societate multo magis quam suis de fortunis solliciti, *vendentes afferebant pretia eorum quae vendebant, et ponebant ante pedes Apostolorum* [1]. Meminerint Pauli verba, quibus eos ad ultimum compellamus: *Rogamus autem vos, fratres, ut noveritis eos, qui laborant inter vos, et praesunt vobis in Domino, et monent vos, ut habeatis illos abundantius in caritate propter opus illorum* [2].

Interea, caelestium munerum auspicem ac benevolentiae Nostrae testem, Vobis, Venerabiles Fratres, Clero populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVIII Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

[1] Act. IV, 34-35.

[2] I Thess. V, 12-13.

EPISTOLA

DILECTO FILIO

CALLISTO GRANDI

SACERDOTI

NOVOCOMVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Praeclaros cives, eos in primis qui ingenio utilibusque inventis valuerunt, in memori posteritate vigere, iustitiae est animorumque grate pieque sentientium. Quamobrem nulli non visum est probabile studium, quo civitas Comensium, summa omnium ordinum contentione, memoriam Alexandri Volta, qui princeps fuit electricae pilae inveniendae, laetitiis delatisque publice honoribus, instaurare atque ornare conata est. — Id tamen minime praeteriri oportuit, quod et tempori opportunum et ad infringendam rebellium ingeniorum audaciam efficax, ut videlicet ostenderetur quam coniunctissime in viro illo fides et scientia se haberent, nec christianam pietatem obruisse animum

rimandis naturae viribus addictissimum. — Hoc tu, dilecte fili, sapienti egregiaque opera es prosecutus, edito volumine quod Alexandro Volta inscribitur. Cuius profecto lectione libri id obtines ut quicumque, qui non ad factionis cuiusvis placita sed ad veritatis regulam conscribi historiam desideret, fateri omnino debeat: Volta catholicorum est. Qua ex persuasione, iuvenes praesertim, qui falsis nimium opinionibus contra fidei dignitatem hac aetate imbuuntur, novo argumento pervideant necesse est praepostere iniurioseque edici, fidei simplicitate ingeniorum incidi nervos nec posse animum, qui scientiarum laude feratur, fidei christianae magisterio teneri. — Tibi igitur de conscripto volumine gratulamur, deque Nobis oblato gratias agimus. Nostrae vero benevolentiae testem ac munerum divinorum auspicem, Apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXI Septembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

DE SVSPENSIONE
INDVLGENTIARVM ET FACVLTATVM
VERTENTE ANNO VNIVERSALIS IVBILAEI
MILLESIMO NONINGENTESIMO

—

LEO EPISCOPVS
SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quod Pontificum maximorum sanxit auctoritas, ut anni sacri solemnia Romae potissimum agerentur, id quidem cum provisa divinitus dignitate et grandioribus muneribus almae Urbis est admodum congruens. Haec enim omnium, quotquot ubique sunt, christianorum patria communis: haec sedes sacrae potestatis princeps, eademque traditae a Deo doctrinae custos sempiterna: hinc ut ab unico augustissimoque capite in omnes christianae reipublicae venas perenni communicatione vita propagatur. Nihil ergo tam consentaneum, quam catholicos homines vocatu Sedis Apostolicae huc certa per intervalla temporum convenire, ut scilicet una simul et remedia expiandis animis in Urbe reperiant et romanam auctoritatem

praesentes agnoscant. Quod cum tam salutare ac frugiferum appareat, sane cupimus ut urbs Roma toto anno proximo maiore qua fieri potest frequentia mortalium celebretur: ob eamque rem peregrinationis romanae cupidis velut stimulos addituri, admissorum expiandorum privilegia, quae liberalitate indulgentiaque Ecclesiae passim concessa sunt, intermitti volumus: videlicet, quod plures decessores Nostri in caussis similibus consuevere, Indulgentias usitatas apostolica auctoritate ad totum annum sacrum suspendimus: verumtamen prudenti quadam temperatione modoque adhibito, ut infra scriptum est.

Integras atque immutatas permanere volumus et decernimus

I. Indulgentias *in articulo mortis* concessas:

II. Eam, qua fruuntur ex auctoritate Benedicti XIII decessoris Nostri, quotquot ad sacri aeris pulsum de genu vel stantes *Salutationem angelicam*, aliamve pro temporis ratione precationem recitaverint:

III. Indulgentiam decem annorum totidemque quadragenarum Pii IX auctoritate anno MDCCCLXXVI iis tributam qui pie templa visitent in quibus Sacramentum augustum quadraginta horarum spatio adorandum proponitur:

IV. Illas item Innocentii XI et Innocentii XII decessorum Nostrorum decreto iis constitutas, qui Sacramentum augustum, cum ad aegrotos defertur, comitentur, vel cereum aut facem per alios deferendam ea occasione mittant:

V. Indulgentiam alias concessam adeuntibus pietatis causâ templum sanctae Mariae Angelorum Ordinis Fratrum Minorum extra Assisii moenia a vesperis Calendarum Augusti ad solis occasum diei insequentis:

VI. Indulgentias, quas S. R. E. Cardinales Legati a latere, apostolicae Sedis Nuntii, item Episcopi in usu Pontificalium aut impertienda benedictione aliave forma consueta largiri solent:

VII. Indulgentias Altarium Privilegiatorum pro fidelibus defunctis, aliasque eodem modo pro solis defunctis concessas: item quaecumque vivis quidem concessae sint, sed hac dumtaxat causa ut defunctis per modum suffragii directe applicari valeant. Quas omnes et singulas volumus non prodesse vivis, prodesse defunctis.

De facultatibus vero haec constituimus et sancimus, quae sequuntur.

I. Rata firmaque sit facultas Episcopis aliisque locorum Ordinariis impertiendi indulgentias *in articulo mortis*, eamdemque communicandi secundum Litteras a Benedicto XIV decessore Nostro datas Nonis Apr. an. MDCCXLVII:

II. Item ratae firmaeque sint facultates Tribunalis Officii Inquisitionis adversus haereticam pravitatem, eiusque Officialium: Missionariorum quoque et Ministrorum qui vel ab eodem Tribunali, vel a Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis propagandae Fidei praeposita, vel alias ab apostolica Sede ad id deputati fuerint: nominatim facultas absolvendi ab haeresi eos, qui, eiurato errore, ad fidem redierint:

III. Ratae firmaeque sint facultates, quas Officium Poenitentiariae Nostrae apostolicae Missionariis, in locis Missionum earumque occasione exercendas, concesserit:

IV. Item facultates Episcoporum aliorumque sacrorum Antistitum circa dispensationes et absolutiones suorum subditorum in casibus occultis etiam Sedi apostolicae reservatis, quemadmodum ipsis a sacra Tridentina Synodo, seu alias, etiam in publicis casibus, a iure communi ecclesiastico et ab apostolica Sede pro certis personis et casibus permissae dignoscuntur. Idem statuimus de facultatibus Antistitum Ordinum religiosorum, quaecumque ipsis in Regulares sibi subiectos ab apostolica Sede tributae sint.

Iis exceptis, de quibus supra memoravimus, ceteras omnes et singulas Indulgentias tam plenarias, etiam ad instar Iubilaei concessas, quam non plenarias, suspendimus ac nullas iubemus esse. Similique ratione facultates et indulta absolvendi etiam a casibus Nobis et apostolicae Sedi reservatis, relaxandi censuras, commutandi vota, dispensandi etiam super irregularitatibus et impedimentis cuilibet quoquo modo concessa, suspendimus ac nulli suffragari volumus ac decernimus. Quocirca praesentium auctoritate Litterarum praecipimus ac mandamus, ut, praeter Indulgentias Iubilaei, easque, quas supra nominatim excepimus, nullae praeterea aliae uspiam, sub poena excommunicationis eo ipso incurrendae aliisque poenis arbitrio Ordinariorum infligendis, publicentur, indicantur, vel in usum demandentur.

Quaecumque autem his Litteris decreta continentur,

omnia ea stabilia, rata, valida esse volumus et iubemus, contrariis non obstantibus quibuscumque.

Earum vero exemplis aut transumptis, etiam impressis, Notarii publici manu et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eamdem volumus haberi fidem, quae haberetur praesentibus si essent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae suspensionis, decreti, declarationis, voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contra ire: si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, Pridie Cal. Octobris, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A. Card. MACCHI

VISA

De Cvria I. De Aqvila e Vicecomitibvs

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. Cvgnonivs

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
AVGVSTINO S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI RICHELMY
ARCHIEPISCOPO TAVRINENSI
CETERISQVE EPISCOPIS PEDEMONTANIS

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER ET VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Non abs re iudicastis fore Nobis pergratum vestras habere litteras, quibus de statu catholicorum in regione pedemontana communiter innueretis. Reflorescere in gregibus vestris studia pietatis mirum Nobis non accidit; non enim latet quam acri vos sollertique industria in creditorum fidelium utilitate elaboretis; quod et conventus ipse luculenter confirmat, quem haud ita pridem Pinarolii celebravistis. — Laetitiam tamen vestram de conditione ecclesiarum vestrarum dum ita Nobiscum communicatis, unum pariter doletis esse quosdam, quum e laicis tum e clero ipso, qui, prout scribitis, observantiae parum memores, ab Episcoporum magisterio, re saepius,

nonnunquam etiam verbo, se subducant, vosque, si suis opinionibus favere minus arbitrentur vel praetereant vel interdum reprehendant. — Hac Nos quidem de re quid cogitemus non semel monuimus; novissime autem, conquestiones fere vestras providentes, in Litteris aperuimus, quas ad Galliae Episcopos eorumque clerum dedimus. — Avemus sane ut catholici homines, ad mores fingendos, aeque atque ad afflictae plebis angustias sublevandas, operariorum sequiorisque coetus commodis oppido studeant. Quam ob causam placet affatim publicos celebrari conventus; patronatus, quos vocant, consociationes ad mutuo suppetias ferendas, aliaque id genus instituta provehi; quaeque de sociali ordine sunt quaestiones pertractari; libris denique atque ephemeridibus de civilis consortii animorumque immortalium necessitatibus agi. At vero optamus et volumus, ut studia istiusmodi nec privatis partium rationibus inserviant, nec a iustitia unquam deflectant. Idque ut fiat, necesse omnino est, ut, in memoratis similibusque operibus suscipiendis, debita in ecclesiasticam auctoritatem observantia integra sit atque incolumis. — Episcoporum voluntati obsistere eosque docere potius quam exaudire velle, a laicorum prorsus officio remotum est. Haud tamen propius a clericorum officio dissidet, si hi quidem obedientiae sacramentum meminerint, quod, quum sacerdotio initiarentur, suo quisque Episcopo dixerunt. — Sacerdotibus universis hoc firmum sanctumque esto, nihil in actione omni a disciplinae regula ratoque ordine discedere: postulat porro

ordo, hierarchiae membra ita se inter vinciri, ut qui munere graduque subsunt, eis, qui praesunt, dicto sint audientes ac pareant; sacerdotes videlicet Episcopis. — Haec plane Nobis voluntatum ac virium coniunctio spem et fiduciam victoriae iniicit adversus fidei iustitiaeque osores; quae si aberit, certabimus sed non utiliter. — Clerum igitur vestrum hortamur ut Episcopum quisque suum sequatur *ut Christus Patrem;* eos vero caveant diligentissime, qui, catholici quamvis audiunt, discordiae student, animisque ab officio abducendis verbo scriptove dant operam. Haec, dilecte Fili Noster ac Venerabiles Fratres, ut ad solatium vestrum et religionis bonum eveniant, vobis et cleris populisque vestris Apostolicam benedictionem, munerum divinorum auspicem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XII Octobris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
ALEXANDRO EPISCOPO COLLENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Rite auspicando proximo saeculo habendisque dignius honoribus Iesu Christo Servatori, optima sane sternitur via, ubi vires intendantur, ut intercluso erroribus aditu compositisque dissidiis, in huius Apostolicae Sedis obsequium ac fidem omnium animi tandem aliquando conspirent. Hoc tecum commune cum tuo Clero fuisse consilium, Venerabilis Frater, in conventu apud vos habito de pietatis testimoniis decernendis in proximum annum, satis perspicue docuerunt litterae ad Nos missae XVI Cal. Septembris, a singulis vobis subscriptae. In iis enim, damnata Ianseniani erroris memoria, apud vos pene recenti, reiectisque simul novis opinionum commentis, ex funesto illo semine magna ex parte subortis, egregium concordis vestrae voluntatis in Nos et in venerandam Petri Cathedram

testimonium exhibebatis. Nobilem hanc amoris et observantiae significationem una cum votis, quae pro incolumitate Nostra concepistis, dum libenti gratoque animo excipimus, vehementer cupimus diuturnis precibus fatigare vos Deum, interposito Illius patrocinio, quae *cunctas haereses sola interemit in universo mundo,* ut qui dedit, sub huius exitum saeculi, detrectari rursum a vobis Ianseniana noxam, qua nonnulli quondam apud vestrates inficiebantur, idem, fugatis recentioribus errorum tenebris, afferat nova tempora, Davidicis salutanda verbis: *lux orta est iusto et rectis corde laetitia.* — Quo vero facilius e sententia cedant quae in conventu vestro praestare decrevistis ad Christi Servatoris honorem et pietatis incrementum, Apostolicam benedictionem tibi, Venerabilis Frater, ceterisque e Clero qui eumdem coetum te duce celebrarunt, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XIX Octobris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

POENITENTIARIIS IN BASILICIS ET ECCLESIIS VRBIS

PER CARDINALEM MAIOREM POENITENTIARIVM DEPVTATIS

ET CONFESSARIIS A CARDINALI VRBIS VICARIO DESIGNANDIS

FACVLTATES PRO ANNO IVBILAEI CONCEDVNTVR

—

LEO EPISCOPVS

SERVVS SERVORVM DEI

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quoniam divinae bonitatis munere contigit Nobis Iubilaeum magnum indicere in annum proximum, nihil iam restat quod exoptemus, quodque studeamus vehementius, quam ut successus prosperos habeat ac sperata beneficia, adiuvante Deo, affatim pariat. Nos quidem dabimus diligenter operam, ut civium aeque et peregrinorum saluti commoditatique toto eo tempore serviatur, summa voluntate providendo, ut ex rebus iis quae religioni, virtuti, pietati usui esse queant, nemo ullam in Urbe desideret. Verum ut, qui gravius aegrotant corpore, eorum valetudini assidere studiosius proximi solent eosque nituntur omni ratione adducere ut se sanari patiantur, ita Nos eorum conditione magis movemur qui morbis animorum,

hoc est delictis vitiisque altius impliciti teneantur. Eluere conscientiae labes poenitentia, et redintegrare Dei omnipotentis gratiam redintegratione virtutum, is nimirum fructus est Iubilaei maxime proprius. Huius rei causâ, memores officii et caritatis, admissorum vinclis liberari atque ad sanitatem redire cupientibus Nos quidem, quantum in potestate Nostra est, minuendas difficultates et patens expediendum iter curabimus, videlicet ligandi et solvendi supremo interposito arbitrio.

Hoc consilio, quod decessores Nostri simili in tempore consueverunt, item Nos Confessariorum quum augendum numerum, tum dilatandam muneris potestatem censuimus. Sed quum talem pontificalis officii partem recte prudenterque administrari oporteat, omninoque de limitibus usuque facultatum praesto esse quod liqueat, idcirco Constitutioni inhaerentes f. r. Benedicti XIV – *Convocatis* –, in qua hoc de genere toto ea quae necessaria sunt perspicue absoluteque praecipiuntur, Nostro motu proprio certaque scientia ac de apostolicae potestatis plenitudine rem universam ad eum modum, quem his Litteris praescribimus, ordinandam ac dirigendam iubemus.

I. Venerabili Fratri Nostro Cardinali Maiori Poenitentiario per praesentes committimus ac demandamus, ut iuxta memorati Benedicti XIV Constitutionem, cuius initium – *In Apostolicae Poenitentiariae officio* – praeter consuetos trium Basilicarum S. Ioannis Lateranensis,

S. Petri in Vaticano et S. Mariae Maioris Poenitentiarios minores, pro Basilica etiam S. Pauli via Ostiensi, toto Anno Sancto, similes Poenitentiarios designet, praetereaque alios, a se iam electos vel eligendos, tam in memoratis quatuor Basilicis, quam in reliquis quoque sive Saecularium, sive Regularium, ac praesertim, quoad fieri poterit, in variarum nationum Urbis ecclesiis, novos similiter Poenitentiarios deputet, et extra ordinem abunde multiplicet.

II. Porro hisce Poenitentiariis sive in quatuor Basilicis, sive in aliis Urbis Ecclesiis per Cardinalem Maiorem Poenitentiarium, ut praefertur, deputatis, vel per Anni Sancti cursum deputandis, subsequentes facultates, hoc dumtaxat Anno Sancto duraturas, de Apostolicae potestatis plenitudine concedimus et largimur; videlicet:

III. Absolvere possint per se ipsos tantum, et in foro dumtaxat conscientiae, quascumque personas sibi confitentes, etiam religiosas et regulares cuiuscumque sint Ordinis, Congregationis, et Instituti (etiamsi ex praescripto Superiorum, vel suarum Constitutionum etiam a Sede Apostolica approbatarum, vel alias ex indulto, decreto, aut praecepto Apostolico extra propriam Religionem peccata sua confiteri prohibeantur) a quibuscumque sententiis excommunicationis, aliisque ecclesiasticis censuris, etiam Summo Pontifici et Sedi Apostolicae quomodolibet, etiam speciali modo, in Constitutione – *Apostolicae Sedis* – reservatis, nec non ab

omnibus peccatis et excessibus, quantumcumque gravibus et enormibus, etiam Sedi Apostolicae reservatis: iniunctis tamen salutaribus poenitentiis, et aliis de iure iisdem poenitentibus iniungendis. – Excepto tamen crimine absolutionis complicis, quod ter aut amplius admissum fuerit.

IV. Absolvere item possint a supra dictis censuris et peccatis, pro quibus facultas concessa est § III, poenitentes, quamvis censurae, quibus adstricti sunt, publicae sint in locis unde venerunt, et quamvis deductae aut nominatim declaratae, ac denunciatae in iisdem locis sint per Ordinarios, aut alios quoscumque Iudices; praemonitis tamen poenitentibus de libello, ut infra, in his casibus publicis Poenitentiariae Apostolicae omnino submittendo. Post absolutionem nimirum conficiant libellum supplicem, expresso nomine, cognomine, ac Dioecesi poenitentis, et casu huiusmodi censurae publicae subiecto, et subtus scribant testimonium absolutionis ab eadem censura concessae, eumdemque poenitentem dirigant ad Officium Poenitentiariae Apostolicae, ut recipere possit Breve in forma *missi*, vel *remissi* absoluti, iuxta praxim eiusdem Officii Poenitentiariae.

Haereticos vero, qui fuerint publici dogmatizantes, non absolvant, nisi, abiurata haeresi, scandalum, ut par est, reparaverint.

Eos quoque, qui sectis vetitis massonicis aut aliis eiusdem generis nomen dederint, si occulti sint,

absolvere possint, iniunctis de iure iniungendis: si vero occulti non sint, absolvere quidem eodem pacto possint, dummodo tamen iidem scandalum reparaverint.

V. A censura ab homine seu a quocumque iudice de partibus nominatim lata absolvere possint pro foro interno tantum, ita ut pro foro externo ea absolutio nullatenus suffragetur.

VI. Qui bona vel iura ecclesiastica acquisierunt sine venia, non absolvantur, nisi iis restitutis, aut nisi se composuerint, vel sincere promiserint se composituros apud Ordinarium vel apud S. Sedem.

VII. Possint omnia et singula simplicia vota, etiam Sedi Apostolicae reservata, etiam iurata, commutare dispensando in alia pia opera.

VIII. Votum tamen perpetuae castitatis commutare dispensando possint tantum ob periculum incontinentiae ad effectum nubendi, monito poenitente facturum ipsum contra votum, si extra usum matrimonialem delinquat; remansurum proinde eodem prorsus ac antea voto castitatis obstrictum, si coniugi supervixerit. — Si autem votum istud emissum fuerit ante exactum annum sextum et decimum, nec postea tamquam novum ratum habitum, possint illud absolute dispensare commutando, iusta existente causa; qua in re confessarii conscientia oneratur.

IX. Votum etiam ingrediendae aut profitendae religionis commutare dispensando possint ad effectum nubendi ob praedictum periculum incontinentiae; ad effectum

vero vitam tantum caelibem in saeculo ducendi, si poenitentes onera Religionis ferre se posse rationabiliter diffidant, vel si dote sufficienti ad ingrediendam Religionem careant.

X. Meminerint vero, sibi abstinendum ab eorum votorum commutatione, in quibus agitur de praeiudicio *tertii*. Quare in eo quod pertinet ad vota, quamvis simplicia, seu perseverantiae, seu alia emitti solita in aliqua Congregatione vel Communitate, ac vota obligatoria a tertio acceptata, non se ingerant. Abstineant pariter a commutatione voti de non ludendo, praesertim quoad personas ecclesiasticas, seu saeculares, seu regulares: quoad alios vero, si forte, attenta personarum conditione et circumstantiis, iusta ratio pro commutatione afferatur, non aliter in casu ipsam concedant, quam excepto ludo alias quomodocumque prohibito, et iis praeterea conditionibus praescriptis unde ludus ex commutatione permissus honeste fiat. Nec dissimiliter se gerant circa vota poenalia, seu praeservativa a peccatis, ne detur ansa peccandi liberius. Quod si fortasse eiusmodi occurrant adiuncta, quae aliquam commutationem merito exposcant, non aliam certe concedant, quam quae non minus a peccato committendo refrenet, quam prior voti materia.

XI. Dispensare possint cum constitutis in sacris super irregularitate ob delictum occultum, excepto homicidio voluntario.

XII. Cum illis qui, scienter vel ignoranter, cum impedimento gradus secundi et tertii, vel tertii solius, aut tertii et quarti, vel quarti solius consanguinitatis, vel affinitatis etiam ex copula licita provenientis, matrimonium iam contraxerunt, dummodo huiusmodi impedimentum occultum remaneat, dispensare pro foro tantum conscientiae possint ad remanendum in matrimonio.

XIII. Similiter, pro foro conscientiae tantum, dispensare valeant super impedimento dirimente occulto tam primi et secundi, quam primi tantum, aut secundi tantum gradus affinitatis ex copula illicita provenientis in matrimonio contracto; atque etiam, dummodo causae graves et quae canonice sufficientes habentur intersint, in contrahendo: ita tamen ut, si huiusmodi affinitas proveniat ex copula cum matre desponsatae, vel desponsandae, huius nativitas copulam antecesserit, et non aliter.

XIV. Dispensare similiter, pro eodem foro, tam de contracto, quam de contrahendo possint super impedimento cognationis spiritualis, itemque super occulto impedimento criminis, neutro tamen machinante, idest quando solum concurrant adulterium et fides data de matrimonio contrahendo post coniugis mortem.

XV. Dispensare ad petendum debitum possint in casu affinitatis incestuosae matrimonio supervenientis.

XVI. Ad petendum pariter debitum, cum illis qui voto simplici castitatis obstricti matrimonium contraxerunt,

dispensare valeant, illos monendo facturos contra id votum, si extra usum matrimonialem delinquant, ac remansuros eodem prorsus ac antea voto obstrictos, si coniugi supervixerint.

XVII. Super visitatione quatuor Basilicarum cum exteris, qui vel ob paupertatem, vel ob gravem aliam causam in Urbe remanere non possunt, dispensare valeant, vel reducendo ad tres saltem dies visitationes earumdem Basilicarum alioquin per decem dies ab iisdem visitandarum, vel visitationes praescriptas in alia pia opera, prudenti suo quisque arbitrio, commutando.

XVIII. Cum civibus autem et incolis romanis, qui morbo, vel aliquo legitimo impedimento detenti, non valeant memoratas Basilicas visitare, possint praescriptas per viginti dies visitationes in alia pia opera, quae ab ipsis adimpleri queant, dispensando commutare: suam tamen conscientiam oneraturi, si super huiusmodi visitationibus inconsulto et sine iusta et rationabili causa sive cum exteris, sive cum romanis civibus aut incolis dispensaverint.

XIX. Ceterum alias facultates praedictis trium Basilicarum Poenitentiariis minoribus pridem concessas, aut forsitan concedendas per Cardinalem Maiorem Poenitentiarium vi generalium facultatum, quibus ex Benedicti XIV Constitutione – *Pastor bonus* – vel alias a Sancta Sede et a Nobis ipsis est instructus, salvas firmas hoc ipso Iubilaei anno esse et fore, atque ab iis hoc etiam anno durante non secus ac

alio quovis tempore erga omnes exerceri, iuxta eiusdem Constitutionis aliarumque respective concessionum tenorem, debere, et licite posse, decernimus et declaramus.

XX. Easdem vero facultates, tam in memorata Benedicti XIV Constitutione – *Pastor bonus* – et alias etiam ab Apostolica Sede vel a Nobis ipsis Cardinali Maiori Poenitentiario tributas, quam in praesentibus Nostris Litteris expressas atque contentas, praedicto Maiori Poenitentiario, et Apostolicae Poenitentiariae Officio confirmamus, et respective, quatenus opus sit, pro hoc Anno Sancto concedimus et impertimur, ad hoc ut ipse Maior Poenitentiarius iis omnibus et singulis tam per se ipsum, quam per alios quoscumque a se eligendos Confessarios in Urbe, uti licite valeat. Si quos autem casus ad ipsum Poenitentiariae Officium, vel ad aliquem ex dictis Poenitentiariis seu Confessariis deferri contingat, de quibus haud fuerit hisce in Litteris Nostris dispositum, vel qui in iisdem excepti sint; officium erit praefati Maioris Poenitentiarii, cui Poenitentiarii minores et Confessarii praedicti varios eiusmodi casus rite patefacient, Apostolatum Nostrum super illis consulere: Nos autem eidem praescribere non omittemus quidquid opportunum in Domino iudicabimus, ut animarum vulneribus sanandis idonea remedia afferantur.

XXI. Quum autem, ad maiora animarum lucra anno isto salutaris expiationis comparanda, multiplicandos adhuc

esse operarios, augescente messis copiâ, probe intelligamus; Praedecessorum Nostrorum vestigiis insistentes, Dilecto Filio Nostro Cardinali in Urbe eiusque Districtu Vicario in spiritualibus Generali, committimus, ut ex Confessariis, tam Saecularibus quam Regularibus, ab se alias ad audiendas confessiones approbatis, seu approbandis, quamplures, vel, si id satius censuerit, omnes etiam designet, qui facultates infra scriptas per Anni Sancti decursum exercere libere possint, ut nempe ipsi in obeundo sanctissimo ministerio utilius adlaborent.

XXII. Quare iidem confessarii absolvere possint per se ipsos tantum et in foro dumtaxat conscientiae personas sibi confitentes, non exceptis religiosis aut regularibus extra suum Ordinem confiteri prohibitis, a quibuscumque ecclesiasticis censuris etiam Summo Pontifici et Sedi Apostolicae, etiam speciali modo, in Constitutione – *Apostolicae Sedis* – reservatis (dummodo tamen huiusmodi censurae non sint publicae) nec non ab omnibus peccatis, excessibus quamtumlibet gravibus, etiam Sedi Apostolicae reservatis; iniunctis tamen salutaribus poenitentiis, et aliis de iure iisdem Poenitentibus iniungendis. – Excepto, eodem modo ac supra § III, crimine absolutionis complicis.

XXIII. Omnia et singula simplicia vota, etiam iurata, etiam Sedi Apostolicae reservata, exceptis castitatis, religionis, aliisque superius § X memoratis votis, dispensare commutando in alia pia opera valeant.

XXIV. Dispensare possint circa visitationes praescriptas quatuor Basilicarum, easque commutare eodem omnino modo ac conceditur Poenitentiariis § XVII et XVIII. Praeter hanc autem facultatem dispensandi circa praedictas visitationes sciant nullam aliam dispensandi cum quoquam facultatem sibi concedi.

XXV. Firmas singulis praeterea remanere volumus facultates, quas forte a S. Sede per S. Poenitentiariam aut alio legitimo modo consecuti sunt vel consequentur.

XXVI. Hisce autem amplioribus facultatibus, per praesentes Litteras ex Apostolicae benignitatis indulgentia attributis, intelligant omnes tam Poenitentiarii minores, quam Confessarii ceteri iisdem respective muniendi, uti se non posse, nisi cum iis poenitentibus, qui praesens Iubilaeum consequi sincere et serio volunt, atque ex hoc animi proposito ipsum lucrandi et reliqua opera ad id lucrandum necessaria adimplendi, ad Confessionem apud ipsos peragendam accedunt: neque item posse iisdem uti cum iis poenitentibus, qui huius Anni Sancti Iubilaeum semel iam lucrati fuissent.

XXVII. Praeterea Religiosorum quoque utilitati uberius consulere, augendoque numero confessariorum, ex Iubilaei consuetudine, prospicere volentes, praemissas nuper facultates, quas confessariis a Cardinale Vicario designandis hoc anno competere statuimus §§ XXII, XXIII, XXIV, easdem omnes et singulas pari modo, pro eodem anno, tribuimus omnibus confessariis regularibus seu religiosis, etiam in Institutis

votorum simplicium ab Apostolica Sede approbatis, qui ad audiendas suorum religiosorum confessiones fuerint rite, iuxta normam cuiusque Ordinis aut Instituti, deputati, ad hunc scilicet effectum, ut iidem confessarii facultates huiusmodi erga solos proprii Ordinis sive Instituti religiosos poenitentes, hoc Iubilaeum lucrari volentes, exercere in suis quisque coenobiis seu domibus libere et licite valeant. Quibus etiam religiosis confessariis facultatem dispensandi cum iisdem religiosis poenitentibus in sacris ordinibus constitutis super irregularitate ob delictum occultum contracta, quemadmodum concessum est § XI, tenore praesentium, sacri eiusdem Iubilaei gratiâ, concedimus et impertimur.

XXVIII. Nostrae itidem caritatis providentiam ad eos convertemus, qui legitima causa praepediuntur quominus decretas quatuor Basilicarum visitationes exequantur, quales sunt praesertim Moniales, aliaeque virgines, seu mulieres in perpetua clausura viventes, vel oblatae, aliaeque in religiosis, aut piis Domibus, seu Conservatoriis degentes, itemque carceribus seu custodiis detenti, et morbis affecti: aliis quippe nostris peculiaribus Litteris statuemus quae in Domino magis expedire videantur, ut et ipsi praemissarum absolutionum ac plenarii Iubilaei participes effici valeant.

XXIX. Quum vero de recto peculiarium huius generis facultatum usu saluberrima *Monita* praelaudatus Praedecessor Noster fel. rec. Benedictus XIV, pro ea

qua praestabat sacrarum rerum peritia, memoratis suis Litterîs, quarum initium – *Convocatis* – proposuerit, ea iterum edi separatim mandavimus, ut qui fidelium animabus per Poenitentiae Sacramentum adiuvandis praeficiuntur, sumant inde regulam, ad quam in perdifficili munere consilia ac iudicia sua religiose componant. Ab omnibus idcirco Confessariis, qui praestitutis facultatibus uti velint, eadem perlegi diligenterque considerari volumus, ne in re gravissima quidpiam a recto alienum ob rerum ignorationem, sibi vel invitis, excidisse, non sine acerbo animi dolore aliquando nanciscantur.

XXX. Cunctos interim sacrorum administros, quibus praestantissimum eiusmodi officium committi contingat, paterno affectu admonemus ut rite ipso, et, quibus par est, religionis, caritatis, prudentiae studiis perfungantur: quumque Ecclesiae filios ingemiscamus ex errorum invalescentium colluvie circumferri omni vento doctrinae, id in primis enitantur, ut cunctos doceant vias Domini, eosque a sapientia propellant, quae secundum Deum non est. Aequo autem animo, atque ad patientiam comparato excipiant universos, exemplo Illius confirmati, cuius personam gerere sibi datum est. Hac ratione fiet, ut poenitentes quum sibi viscera misericordiae caelestesque thesauros undique reserari conspiciant, alacriores convertantur ad Dominum, ac per Poenitentiae Sacramentum sese eidem reconciliare sollicite studeant.

Praesentes vero Litteras, omnesque et singulas concessiones, limitationes, monita, declarationes, ac voluntatis Nostrae significationes in iis contentas de nullo defectu impugnari et redargui posse, sed omnimoda firmitate validas esse, et censeri, et ab iis omnibus, ad quos pertinet, exactissime observari, eisque etiam, quorum favorem respective concernunt, plenissime suffragari volumus atque decernimus. Non obstantibus praemissis Nostris, aliisque Apostolicis, seu in Universalibus, Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis Constitutionibus, et Ordinationibus, nec non quarumcumque personarum, aut Ordinum etiam Mendicantium, Congregationum, Societatum, et Institutorum, etiam specialem et individuam mentionem promerentium, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, legibus, usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, Indultis quoque et Privilegiis sub quibuscumque tenoribus, et formis; et quibusvis etiam suspensionum et derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus clausulis, seu irritantibus Decretis, etiam simili motu, scientia, et potestatis plenitudine, et alias quomodolibet concessis, et iteratis vicibus confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus et singulis, quatenus praesentibus in aliquo adversari dignoscantur, illis alias in suo robore permansuris, pro hac vice dumtaxat amplissime et latissime, ac specialiter et expresse, velut si eorum tenores praesentibus per extensum inserti forent, derogamus, et derogatum censeri volumus et decernimus.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum concessionum, limitationum, monitorum, declarationum, mandatorum, decretorum, et voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, duodecimo Kalendas Novembris, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A. Card. MACCHI

VISA

De Cvria I. De Aqvila e Vicecomitibvs

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. Cvgnonivs

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS
SALERNITANAE ET LVCANAE REGIONIS VNIVERSIS
ET DILECTO FILIO
BENEDICTO ABBATI SANCTISSIMAE TRINITATIS
CAVEN.

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES ET DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quae, datis ad Nos litteris, de annuo conventu ad Alphonsianam domum prope Nuceriam Paganorum a vobis celebrato, nuperrime nuntiabatis, ea plane non vestros modo fidei et obsequii sensus erga Apostolicam Sedem, sed virtutem etiam, qua studiis Nostris temporumque rationi respondere contenditis, apprime ostenderunt. Enimvero vestram non sine oblectatione observantiam respeximus quum in suppetiis, quas angustiis Nostris petriana stipe levandis offerre in unum voluistis, tum in iis, quae de rebus, quibus ubique gentium, ut licet, operam damus, deque cura speciatim, qua eiusmodi salutares Episcoporum coetus quotannis ineundos paterne complectimur,

placuit commemorare. Quapropter de novo dilectionis testimonio gratum vobis animum libentes profitemur. At enim nec facere possumus, quin etiam fateamur, plurimum erigi spem Nostram egregiis utique laboribus, quos in eum finem Nobiscum communicare spondetis, ut, initâ rite societate ad congressus pro ista regione, sacrorum Antistitum ductu, subinde cogendos, catholicorum actio, sumptis ex ipsa difficultate viribus, plenior in dies et spectatior evadat. Accedit, quod, ad renovandas in *praelia Domini* voluntates, arreptâ probe occasione Iubilaei magni a Nobis indicti, e re omnino esse ducitis, illustrioribus vos niti argumentis, ut religionis veritas errantibus tradatur, populo tot malis laboranti aptentur remedia, filiique extorres ad Ecclesiae sinum et pietatem rursum excolendam satius adducantur. Quo profecto ut nihil muneris vestri magis est, sic nihil votis Nostris magis obsecundat, eique Nostrarum sollicitudinum parti, quam vestrates peculiariter sibi vindicant. Hinc fit, ut, consilium sicut vestrum iucunditate haud exiguâ cognovimus, ita commendatione vos debitâ prosequamur; quippe qui opus, optatâ consensione, adiecistis ad rem sane peropportunam. Neminem enim fugit, quanti referat, viros alienae salutis amore, ut decet Episcopos, permotos, curis in communes fructus collatis, in iis impigre sancteque versari, quae vel maxime exposcere temporis locique conditio videtur. Quemadmodum igitur incepti vestri clarior opportunitas cernitur, non aliter promptiorem singuli sumite animi alacritatem, quodque tanti est per se, ut vix indigeat adhortatione Nostra, exitu non

carebit secundo, si, quod minime dubitamus, tantum adhibueritis in perficiendo studii, quantum fuistis in suscipiendo concordes. — Unum restat, ut Deum enixe adprecemur, qui proposito vestro det incrementum. Quo autem uberiore munere communis fiducia et in exemplum fortunetur, Apostolica adsit benedictio, quam caelestium gratiarum auspicem, praecipuaeque caritatis Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres et dilecte Fili, cunctoque clero et fidelibus vigilantiae vestrae concreditis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXXI Octobris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

CONSTITVTIO

QVA
INDVLGENTIAE IVBILAEI ANNI MDCCCC
CONCEDVNTVR
MONIALIBVS, OBLATIS, TERTIARIIS
ALIISQVE SIVE PVELLIS SIVE MVLIERIBVS
IN MONASTERIIS PIISVE COMMVNITATIBVS DEGENTIBVS
EREMITIS, INFIRMIS, CARCERE AVT CAPTIVITATE DETENTIS
CVM OPPORTVNIS FACVLTATIBVS
CIRCA ABSOLVTIONES ET VOTORVM COMMVTATIONES

—

LEO EPISCOPVS
SERVVS SERVORVM DEI

AD FVTVRAM REI MEMORIAM

Aeterni Pastoris infinitam caritatem animo reputantes, qui *proprias oves vocat nominatim* [1], *ut vitam habeant et abundantius habeant* [2], quique ipsarum adventum ad sui gremium non modo expectat, sed ipse saepe praevertit, consilium agitavimus de Apostolicae liberalitatis thesauro recludendo in proximum annum Iubilaei iis etiam, quibus

[1] Io. x, 3.
[2] Ibid. 10.

sua conditio non sinit ut praescriptam peregrinationem ad almam hanc Urbem et ad beatorum Apostolorum limina suscipiant. Placuit igitur fructu vacuam non redire multorum fidem ac pietatem, qui huiusmodi iter summo cum studio essent aggressuri, nisi eos aut septa monasterii, aut ineluctabilis captivitas, aut corporis infirmitas impediret. Quae quidem relaxatio atque benignitas non istorum tantum necessitati aut utilitati prospiciet, sed in communem omnium salutem redundabit. Coniunctis enim tot hominum precibus et lacrimis, quos vel vitae innocentia et religionis ardor, vel poenitentia, vel calamitas segregavit a ceteris, divinae misericordiae placandae spem licebit multo validiorem fovere. Quamobrem vi praesentium litterarum opportunas rationes describere decrevimus, quibus quum viri tum mulieres in eremis, monasteriis et religiosis domibus assidue vitam degentes, vel custodiis et carceribus detenti, vel morbis aut infirmitatibus impediti quominus veneranda Apostolorum sepulcra et Patriarchales Urbis Basilicas adeant, permissarum absolutionum concessique plenarii Iubilaei fieri participes valeant.

Qui autem sub hac providentia comprehenduntur, hi sunt:

I. Moniales omnes, quotquot solemnia vota religionis ediderunt et in monasteriis degunt sub claustri perpetui disciplina; item quae tyrocinium exercent, quaeve in monasteriis, aut educationis aut alia de causa legitima, commorantur. Pariter Monasteriorum huiusmodi Moniales, quae stipis colligendae gratia septa religiosa egrediuntur:

II. Oblatae, vitae societate coniunctae, quarum Instituta fuerint ab Apostolica Sede vel ratione stabili, vel ad experimentum probata, una cum suis novitiis atque educandis puellis aliisque communi cum ipsis contubernio utentibus, quamquam severiori claustri lege non adstringantur:

III. Tertiariae sub uno eodemque tecto communiter viventes cum suis pariter novitiis atque educandis puellis, aliisque cum ipsis una degentibus, etsi severiore claustri lege minime teneantur, earumque Institutum nec unquam ad hunc diem ab Apostolica Sede approbatum fuerit, nec ut approbatum in posterum haberi debeat vi praesentis concessionis:

IV. Puellae ac mulieres in gynaeceis seu Conservatoriis degentes, quamvis nec Moniales, nec Oblatae, nec Tertiariae, nullisque claustri legibus obnoxiae sint. Has omnes, quas diximus, tam in Urbe quam extra, ubique locorum et gentium degentes, praesentis concessionis gratia et privilegio frui posse decernimus ac declaramus.

V. Idem concedimus Anachoretis atque Eremitis, non quidem eis qui nullis clausurae legibus adstricti vel in collegio et societate, vel solitarii sub Ordinariorum regimine certisque legibus aut regulis obtemperantes vivunt: sed eis qui in continua licet non omnimode perpetua clausura et solitudine deditam contemplationi vitam agunt, etiamsi monasticum aut regularem Ordinem profiteantur, ut Cistercienses aliquot, Chartusienses, Monachi et Eremitae sancti Romualdi solent.

VI. Ad utriusque sexus Christifideles eamdem concessionis gratiam extendimus, qui captivi in hostium potestate versantur, ad eosque ubique locorum, qui ex civilibus aut criminalibus causis in carcere detinentur; item qui exilii poenam aut deportationis luunt; qui in triremibus aut alibi ad opus damnati reperiuntur; denique ad religiosos viros qui suis in coenobiis sub custodia retinentur vel qui ex rectorum praecepto certam habent sedem, quasi exilii aut deportationis loco assignatam.

VII. Eamdem concessionem communem esse pariter volumus utriusque sexus infirmis cuiusvis ordinis et conditionis, vel qui iam extra Urbem in morbum aliquem inciderint, cuius causa, intra Iubilaei annum, Urbem adire, medici iudicio, non possint, vel qui, licet convaluerint, non sine tamen gravi incommodo romanum iter aggredi possint, vel qui omnino dare se in iter imbecilla ex habitu valetudine prohibeantur. Horum denique numero senes haberi volumus, qui septuagesimum aetatis suae annum excesserint.

Itaque istos omnes et singulos monemus, hortamur et obsecramus in Domino, ut peccata sua *in amaritudine animae* recolentes eademque intimo animi sensu detestantes, saluberrimo Poenitentiae sacramento et congruis satisfactionibus suam quisque conscientiam expiare curent; tum ad caeleste Convivium ea, qua par est, fide, reverentia, caritate, accedant, Deumque optimum maximum, per Unigenitum Filium eius ac per merita augustissimae Virginis Mariae et beatorum Apostolorum Petri et

Pauli omniumque Sanctorum, iuxta Nostram Ecclesiaeque mentem enixis precibus orent pro sanctae Ecclesiae prosperitate atque incremento, pro extirpandis erroribus, pro catholicorum principum concordia, totiusque christiani populi tranquillitate et salute; in eumque finem visitationi quatuor Urbis Basilicarum, alia religionis, pietatis, caritatis opera devote sufficiant, quum voluntaria, tum praesertim a delectis sacri ordinis viris auctoritate Nostra iniungenda, prout infra edicitur.

Scilicet volumus ac iubemus ut venerabiles fratres Episcopi aliique locorum Ordinarii Monialibus, Oblatis, Tertiariis, aliisque superius memoratis sive puellis, sive mulieribus, Anachoretis, Eremitis, in carcere detentis, aegrotantibus et septuagenario maioribus, statuant ac praescribant sive per se, sive per prudentes Confessarios, congrua religionis ac pietatis opera iuxta singulorum statum, conditionem et valetudinem ac loci et temporis rationes: quorum perfunctionem operum pro visitatione quatuor Urbis Basilicarum valere volumus ac decernimus. Eamdem commutandorum operum facultatem concedimus Praelatis Regularibus, videlicet utendam erga Instituta et personas singulas quae in ipsorum iurisdictione sint. — Eodem genere personis quae in Urbe degant, designari opera sufficienda volumus per dilectum Filium Nostrum S. R. E. Cardinalem Vicarium eiusque vices gerentem, sive per se ipsos sive per prudentes Confessarios.

Itaque Omnipotentis Dei misericordia et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, iis omnibus

et singulis, quos supra memoravimus, vere poenitentibus et intra praesentem Iubilaei annum rite confessis ac sacra Communione refectis, Deumque, ut supra dictum est, orantibus, omnia denique implentibus alia iniungenda opera in locum visitationum, ac, vel inchoatis tantum iisdem operibus, si morbus periculosus oppresserit, plenissimam omnium peccatorum indulgentiam, veniam et remissionem, etiam duplici vice intra anni sancti decursum si iniuncta opera iteraverint, haud secus ac si praescripta communiter ceteris omnibus expleverint, de Apostolicae liberalitatis amplitudine largimur atque concedimus.

Monialibus earumque novitiis licere volumus, at prima dumtaxat vice, sumere sibi ex alterutro Cleri ordine Confessarios, qui tamen sint ad audiendas Monialium confessiones rite approbati. Anachoretis atque Eremitis supra dictis, itemque Oblatis, Tertiariis, puellis ac mulieribus in monasteriis piisque domibus vitam communem agentibus, quibus forte ordinario tempore eligendi sibi Confessarii libera facultas non sit, similiterque Christifidelibus captivitate, carcere aut custodia, infirmitate aut senectute impeditis, fas esse iubemus eligere sibi prima vice dumtaxat Confessarios quoscumque, dummodo ad confessiones personarum saecularium probati rite sint. Idem eisdem conditionibus liceat viris religiosis ex quolibet Ordine aut Congregatione vel Instituto. — Confessariis sic electis concedimus et tribuimus ut personas supra dictas, auditis earum confessionibus, absolvere possint a quibusvis peccatis, etiam apostolicae Sedi speciali forma reservatis,

excepto casu haeresis formalis et externae, imposita poenitentia salutari aliisque iuxta canonicas sanctiones rectaeque disciplinae regulas iniungendis. Praeterea confessariis, quos moniales sibi elegerint, facultatem facimus dispensandi super vota quaelibet ab ipsis post solemnem professionem facta, quae regulari observantiae minime adversentur. Simili modo Confessarios supra memoratos etiam dispensando commutare posse volumus omnia vota, quibus Oblatae, Novitiae, Tertiariae, puellae et mulieres in communibus domibus agentes sese obstrinxerint, exceptis iis, quae Nobis et Apostolicae Sedi reservata sint: factaque commutatione, a votorum etiam iuratorum observantia absolvere.

Hortamur autem Venerabiles Fratres Episcopos aliosque locorum Ordinarios, ut, Apostolicae Nostrae benignitatis exemplo, eligendis ad praesentium effectum Confessariis impertiri ne recusent facultatem absolvendi a casibus qui ipsis Ordinariis reservati sint.

Volumus denique ut praesentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici et sigillo viri in sacri ordinis dignitate constituti munitis, eadem ab omnibus adiungatur fides, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si exhibitae forent vel ostensae. Ceterum harum decreta et iussa Litterarum rata, valida, firma in omnes partes esse et fore decernimus, contrariis non obstantibus quibuscumque.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae declarationis, hortationis, concessionis, derogationis,

decreti et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo nono, Calend. Novembris, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A. Card. MACCHI

VISA

De Cvria I. De Aqvila e Vicecomitibvs

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. Cvgnonivs

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS APRVTII

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Eâdem prorsus voluntatum consensione, quâ regionarium quartum Episcoporum conventum in urbe Sulmone nuper habuistis, iniisse etiam vos, ante discessum, consilium exhibendi Nobis novum observantiae et dilectionis testimonium, ex litteris vestris officii plenis perlibenter agnovimus. Nec minus gratum accidit eximium sane studium, quo rationibus rei catholicae istic provehendis efficacius prospicere, et non modo alterum fidelium coetum, sub vestra auctoritate, regionatim cogere, sed omni quoque, qua licet, ope ephemeridum catholicarum praesidium aliasque permultas agendi industrias, ad iura religionis adserenda summopere fovere, concorditer statuistis. Quo nihil laude dignius et egregio animo, quem geritis, magis optandum; nihil quod melius votis et adhortationibus Nostris respondeat, censete, Venerabiles Fratres. Id enim, quum semper perutile et ecclesiasticae disciplinae admodum consentaneum, tum praecipue frugiferum ac plane

necessarium esse nemo non videt in hac temporum difficultate, dum infensas omne genus insidias moliti, scelesti homines fidem rectosque mores adoriuntur. Hanc vero rem cum ad istius populi decus et prosperitatem magni referre putemus, non ambigimus profecto quin in eam cives, qui religioni operam navant aeque ac de patria optime mereri discupiunt, sint, viribus iunctis, auxilium collaturi. Pergite igitur sine dubitatione; cumque ea firma mentibus vestris sententia insideat, pergite fratres vestros, huic Petri Sedi arctissime devinctos et pro Christi gloria ubique terrarum adlaborantes, alacriter, ut facitis, et solerter aemulari. Addat vobis animos volens propitia Dei Mater Sanctissima, in qua fiduciam merito collocatis, quaeque apud vestrates tot gloriae suae monumenta iampridem constituit. Ipsa adiutrice *bonum certamen* et coniunctim adite et coniunctim perficite, pro certo habentes praesens eius tutamen non unquam laboribus defuturum, adeo ut inceptis etiam vestris, quos Nostris ominati estis, uberes Deus fructus laetosque triumphos maturet. Hac spe erecti, ad pleniorem exitum votis exorandum, Apostolicam benedictionem, benevolentiae Nostrae pignus et munerum supernorum auspicium, vobis, Venerabiles Fratres, nec non clero et fidelibus curae vestrae commissis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die II Novembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS ETRVRIAE

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Testem impensi erga Apostolicam Sedem studii, antequam conventui Pisis habito finem imponeretis, eam ad Nos epistolam communiter dare voluistis, in qua nullum sane, ad animi Nostri solatium, dilectionis vestrae officium desideravimus. Iucunditatem fovit praesertim, quod non modo intelleximus auspicata coetui vestro praebuisse initia plenam animorum consensionem ad religionis iura constanter adserenda, sed pervidimus etiam id vobis certum deliberatumque esse, ut alacrius in dies, eiusmodi in caussa, Nobiscum elaboretis. Pergratum insuper Nobis accidit, quod de gentis curae vestrae concreditae devinctissima Nobis voluntate testati estis; quippe quae, promptos, uti scribitis, ad votum Nostrum, aeque ac ceteri Italiae fideles, animos gerere velit, imo vel primas sibi partes, Episcoporum suorum ductu, in posterum vindicare. Nec

difficultatibus, nec insidiis amplius permota, omni, quo licet, conatu in id incumbere pollicetur, quo pietas avita, viribus ad largiorem catholicorum hominum actionem renovatis, singularem in modum revirescere videatur. Profecto vestrum erit, Venerabiles Fratres, omnem inire viam in expendendis causis, unde parta sunt mala, quae in Etruriae regiones irrepserint, unâque opportuna cogitare remedia, quae nempe, praecipue per ephemeridum catholicarum auxilium et congressus regionatim agendos aliasque id genus sollertias, certam vobis spem faciant vel ea posse averti penitus mala, vel minui saltem eorum acerbitatem. Hac sane ratione gaudium Nostrum cumulabitis, optimeque de religione, de patria vestra demerebitis. Et quoniam aptissime contigisse censemus, ut mense Octobri in unum congressi sitis, coetumque a vobis peractum supernis augustae Virginis a Rosario auspiciis merito commiseritis, caelestem ipsius tenerrimae Matris, a qua, tamquam perenni ductu, gratiarum haustus derivantur, amorem assiduumque cultum quum integre tueri, tum ardentiori in dies studio provehere contendite; iure enim et feliciter publicae salutis spes in Deiparae praesidio collocatur. Quae omnia ut plenius e votis cedant, Apostolicam benedictionem vobis, Venerabiles Fratres, clero populoque vestro peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XI Novembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

DECRETVM

QVO

FESTVM SANCTI BEDAE VENERABILIS

CVM OFFICIO ET MISSA PROPRIA

ADDITA DOCTORIS QVALITATE

AD VNIVERSAM ECCLESIAM EXTENDITVR

—

Quo sancti Bedae Venerabilis, tot illustrium scriptorum et summorum Pontificum praeconiis condecorati, honor et cultus augeatur, complures sacrorum Antistites, praesertim ex Anglia, supplicibus ad Pium Papam IX fel. rec. litteris, et nuperrime iteratis precibus Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII porrectis, enixe postularunt, ut dies festus huius sancti ac praeclari Confessoris in toto catholico orbe agi valeat cum Officio et Missa propria Ecclesiae Doctoris, prouti aliquibus locis atque universis sodalibus Benedictinis et Cisterciensibus iamdiu concessum fuit. Illud etiam Venerabilis Cardinalis Bellarmini effatum ingenti cum animi gaudio atque spe commemorarunt: *Beda Occidentem, Damascenus Orientem sapientia sua illustravit;* insimul asserentes ea omnia quae iuxta Benedictum XIV in Opere de Canonizatione Sanctorum [1]

[1] Lib. IV, part. 2, cap. 11, n. 13.

pro adiudicando titulo Ecclesiae Doctoris necessaria sunt, sancto Bedae apprime convenisse.

Placuit autem ipsi Sanctissimo Domino Nostro eiusmodi tam gravis negotii examen Sacrorum Rituum Congregationi committere. Quae exquisito prius doctissimi viri suffragio typis cuso, in Ordinariis Comitiis die XI Iulii hoc vertente anno ad Vaticanum habitis, infrascripto Cardinali Sacrae eidem Congregationi Praefecto et Relatore, sequens dubium discutiendum atque expendendum suscepit: « An sit extendendum ad universam Ecclesiam festum sancti Bedae Venerabilis cum Officio et Missa propria, addita Doctoris qualitate? » Et Sacra eadem Congregatio, omnibus rite perpensis, auditoque R. P. D. Ioanne Baptista Lugari Sanctae Fidei Promotore, rescribendum censuit: « Supplicandum Sanctissimo pro extensione Officii et Missae sancti Bedae Venerabilis ad Universam Ecclesiam, addita Doctoris qualitate ». Quam resolutionem Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII, ab ipso infrascripto Cardinali relatam, Sanctitas Sua ratam habuit et confirmavit, atque insuper ex ipsius Sacrae Congregationis consulto concedere dignata est, ut festum sancti Bedae Venerabilis cum Officio et Missa propria Confessoris et Ecclesiae Doctoris, prouti huic praeiacent decreto, die XXVII Maii, quae est natalitia, eâque impedita iuxta Rubricas, die prima insequente libera, ab universa Ecclesia sub ritu duplici minori inde ab anno MDCCCCI in posterum recolatur. Tandem idem Sanctissimus Dominus Noster supra dictum Officium cum Missa de sancto Beda Venerabili,

sub enunciato ritu in Calendario Universali et in novis editionibus Breviarii et Missalis Romani deinceps inseri iussit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die XIII Novembris MDCCCXCIX.

C. Episc. Praenestin. Card. MAZZELLA,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

D. Panici, *S. R. C. Secretarius.*

DECRETVM

DE MISSAE SACRIFICIO
DIE XXXI DECEMBRIS TVM LABENTIS TVM PROXIMI ANNI
MEDIA NOCTE CELEBRANDO

—

Anni sacri a Beatissimo Patre et Domino Nostro Leone XIII feliciter indicti, proxime celebraturos initia, summopere decet nocte surgentes adire saeculi Auctorem, ad eius aras provolvi, acceptissimam offerri Hostiam, divinum scilicet Agnum, sacro convivio interesse, ut opportuno maxime tempore liceat auxilium, gratiam, misericordiam invenire: *Nunc enim propior est salus. Ecce nunc tempus acceptabile: ecce nunc dies salutis.* Quod si regnum caelorum, id est praesentis temporis Ecclesia, simile esse perhibetur decem virginibus sponso de nocte occurrentibus, hac potissimum solemni faustitate licet unicuique mentem accuratius in sacra illa verba intendere: *aptate vestras lampades: ecce sponsus venit, exite obviam ei.*

Cum insuper media nocte postremae diei mensis Decembris futuri anni praesens absolvatur saeculum, novumque habeat initium; valde congruum est, ut pio quodam ac solemni ritu Deo gratiae agantur pro acceptis huius decursi saeculi beneficiis, et potiora impetrentur, urgente

praesertim necessitate temporum, ad novum saeculum auspicato ineundum.

Itaque ut imminens annus MCM ab implorata Dei ope Eiusque Unigeniti Filii Servatoris nostri sumat auspicia, idemque prospero cursu finiatur, longe felicius, uti sperare fas est, allaturus aevum; Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII benigne concedit ut die XXXI mensis Decembris, tum labentis, tum adventuri anni, media nocte in templis ac sacellis ubi Sanctissima Eucharistia rite adservatur, iuxta prudens arbitrium Ordinarii, sui cuiusque loci, exponi possit adorandum idem Augustissimum Sacramentum: facta potestate legendi vel canendi eadem hora coram illo unicam missam de festo in Circumcisione Domini et Octava Nativitatis: fidelibus autem sive infra sive extra Sacrificii actionem, de speciali gratia, sacram synaxim recipiendi: servatis ceterum servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die XIII Novembris, anno MDCCCXCIX.

C. Episc. Praenestin. Card. MAZZELLA,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

D. Panici, *S. R. C. Secretarius.*

LITTERAE

DE

RITV CONSECRATIONIS SACRATISSIMO CORDI IESV

IN ANNVM PROXIMVM ITERANDO

—

Reverendissime Domine

Quam encyclicis Litteris « *Annum Sacrum* » datis die XXV mensis Maii huius anni « *de hominibus Sacratissimo Cordi Iesu devovendis* » Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII spem expressit atque fiduciam, fore ut maxima inde bona, nedum in singulos, verum etiam in universam christianam familiam derivarent; eam singularis quidam christiani populi consensus ac prompta voluntas confirmavit atque auxit. Nam simul ut supremi Pastoris audita vox est compellantis orbem ut divinam caritatis Victimam sibi demereret totumque se Illi manciparet, statim populus romanus imprimis, exinde vero non Italia solum, sed omnis Europa dissitaeque quamplures regiones visae sunt quasi mutuo certare, ut Summi Pontificis votis ac voluntati sese morigeras exhiberent. Quae omnia quanto gaudio cumularint Sanctissimum Patrem satis quidem significavi litteris diei XXI mensis Iulii huius anni, quibus Ipsius

Pontificis nutu ac nomine tibi et singulis e tuo Clero magnopere gratulabar, agebamque gratias.

Nunc vero allatum est, memoratas encyclicas Litteras ad remotiores regiones quasdam serius pervenisse, quam definitum rei peragendae tempus postularet. Quamobrem Sanctitati Suae supplices preces oblatae sunt, ut harum etiam pio desiderio satisfieret, facta ipsis potestate sese devovendi Sacratissimo Cordi Iesu, iisdem conditionibus, ac si cum ceteris legitimo tempore solemne hoc religionis testimonium edidissent. Cui petitioni Beatissimus Pater benigne annuens, quin etiam largius indulgens, concessit ut non modo fideles, ad quos encyclicae Litterae tardius pervenerunt, sed omnes qui consecrationis iteraverint formam die solemni Sanctissimo Cordi Iesu sacra proximi anni, vel dominica proxime sequenti, ac cetera praescripta servaverint, de privilegio prorsus singulari iisdem fruantur indulgentiis, quae in memoratis Apostolicis Litteris expressae sunt.

Ex his facile intelligi potest, quam curae sit Summo Pontifici haec forma pietatis, atque omnium quotquot in orbe sunt dedicatio Sacratissimo Cordi Iesu. Confidit enim Beatissimus Pater, sicut edixit, tum denique fore ut sanentur tot vulnera inflicta hominum societati, ut ius omne ad pristinae auctoritatis exemplum revirescat, ut restituantur ornamenta pacis, quum « *omnis lingua confiteatur quia Dominus Iesus Christus in gloria est Dei Patris* ».

Spem certam foveo, singulos Antistites de studio atque industria, cuius tam praeclarum specimen huc usque

ediderunt, nihil cessuros in posterum ut quamplurimi Ecclesiae filii, utentes ad salutem Apostolicae liberalitatis munere, acquirantur Christo, et « *hauriant aquas in gaudio de fontibus Salvatoris* ».

Interim Amplitudini Tuae fausta cuncta ex animo adprecor.

Romae, ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis, die XXVII Novembris anno MDCCCXCIX.

Amplitudinis Tuae

uti Frater addictissimus

C. Episc. Praenestin. Card. MAZZELLA
S. R. C. Praefectus.

D. Panici, *S. R. C. Secretarius.*

EPISTOLA

DILECTO FILIO

FRANCISCO ZANOTTO SAC.

CVBICVLARIO NOSTRO INTIMO

ADLECTO SVPRA NVMERVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Facultatem scribendi tuam atque illam quidem minime vulgarem satis probarant Nobis edita iam abs te vario argumento volumina. Nunc vero liber accedit, quem nuperrime dono misisti: in quo sane diligenter docteque cursum exsequeris, quem ratio de divinis rebus concionandi tenuit adhuc apud nostrates, postquam vernaculae extitere litterae. Gratulamur, dilecte fili, novum hunc ingenii tui fructum; qui ampliorem tibi, opinamur, a prudentibus viris conciliabit laudem, unaque simul poterit Clero praesertim adolescenti prodesse, scilicet ad speciem concionatoris boni animis informandam. Tu vero magisterium litterarum quod Nostra providentia iussuque obtines, perge scriptis illustrare tuis, tuaeque utilitatem

disciplinae non modo intra istius Instituti Nostri fines, sed etiam extra ad quamplurimos propagare. Auspicem caelestium munerum, Nostraeque benevolentiae testem, Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVIII Novembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

ANTONIO EPISCOPO ANAGNINO

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Clerum populumque Anagninae dioeceseos communi consilio studere cognovimus, ut quintum et vicesimum sacerdotii annum, quem tu, mense proximo, feliciter implebis, publicis laetitiis prosequantur. Id Nobis quam sane placuit. In ea etenim voluntate et tuis promeritis adhiberi gratiam et novis argumentis illustrari fidem perspicimus, qua semper in religionem sanctissimam Romanamque Sedem Anagnina gens praestitit. Amor autem, quo in civitatem istam tenemur, et benevolentia, qua te complectimur, suadent Nobis ut tuum eorumque gaudium communicemus, et utrisque de mutuo studio gratulemur. — Hanc porro occasionem nacti, testamur ultro, Venerabilis Frater, lubenti Nos animo accepisse imagines nuper missas, quae novum istud nosocomium perbelle referunt, providenti quidem optimaque arte constructum.

Profecto ex uno operis adspectu patet, egregie vos usos pecunia, quam paterno instinctu in aegrorum solatium contulimus. Quamobrem libet inchoato operi fastigium imponere, aliquid conferendo ulterius, quod in eorumdem aegrorum victum ceterasque necessitates impendatur. Si igitur vita comes atque, ut confidimus, ex liberalitate fidelium facultas aderit, ratum est xx italicarum libellarum millia proximo anno dare attribuere. Quod quidem exemplum Nostrum quamplures e civibus sequuturos speramus; ut scilicet pro sua quisque copia impertiat libens, quo annui redditus constituantur aegrotis excipiundis alendisque pares. — Hoc tu viris egregiis, qui gratas Nobis dedere litteras, nuncies. Tibi interea eisdemque viris universaeque civitati ac dioecesi, Apostolicam benedictionem, Nostrae caritatis testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die xxx Novembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
WILHELMO O'CONNEL ANTISTITI VRBANO
ET COLLEGII VRBANI FOEDERATARVM AMERICAE CIVITATVM
MODERATORI

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Paternus amor, quo foederatas Americae civitates amplectebatur, suasit decessori Nostro ut collegium in urbe hac condendum curaret, ubi, in spem sacri cleri inque patriae bonum et ornamentum, adlecti ex iisdem civitatibus alumni educerentur. — Non absimili Nos caritate affecti, collegii ipsius utilitatibus provehendis Nostras desiderari industrias haud unquam permisimus. Nam, ad dignitatem splendoremque augendum, illud *Pontificii* titulo insignivimus. Quod autem caput est, ut cultu frequentiaque floreret, et leges condidimus, et Americae Antistites ne suam deesse operam paterentur saepius pro re nata hortati sumus. — Has porro decessoris Nostri Nostrasque industrias non plane frustra fuisse positas, ab eventu

cognoscimus. Quadragesimus en annus est, ex quo Collegium cum laude viget; nec sane vestratum Ecclesiis emolumento caruit. Qui istic in disciplinam virtutis doctrinaeque fuerunt, sunt qui munere episcopali, sunt qui, docendo vel paroecias moderando, utilissimum religioni et patriae impendunt laborem. Ubicumque vero fidelium cura Collegii alumnis est demandata, virere illic catholicae veritatis amor et fides in Romanam Sedem in exemplum videtur. — Quamobrem, dum iure Deo, secundumque Deum Apostolicae Cathedrae, habetis gratiam; merito etiam Collegio vestro gratulamini, quod huc usque egregie Ecclesiae se probavit. — Pergite iam, magisque in dies florete. Cum enim patria vestra humana semper incrementa capiat, opus sane est viris scientia virtuteque insignibus, qui quae fidei ac pietatis sunt pari studio promoveant. — Laetitiam igitur vestram toto animo communicamus; et testem benevolentiae Nostrae ac munerum divinorum auspicem, Apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, alumnisque Collegii universis, tum qui sunt tum qui fuerunt, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die II Decembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
CYRIACO MARIAE TIT. SANCTI PETRI IN MONTE AVREO
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI SANCHA Y HERVAS
ARCHIEPISCOPO TOLETANO

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quod in conventu nuper habito Antistitum Toletanae provinciae consilium unanimes cepistis provincialem Synodum anno proximo celebrandi, Apostolicae Sedis commendationem pleno iure meretur. Id enim consilii inde quidem est ortum, quod, memores Episcopalis muneris, concordi studio flagratis commissum cuique gregem rite regendi eidemque pro temporum necessitate insidias gliscentesque errores cavendi. Quod quidem ut assequamini, nihil sane aptius provinciali Concilio; in quo, praeter utilitatem, quae ex collatis sententiis ac viribus profecto provenit, peculiare adest a Deo subsidium ut ea constituatis quae in maius fidelium emolumentum cedant. Propositum igitur vestrum, non probamus modo, sed ut

omni diligentia perficiatis quammaxime hortamur. Ut vero labori vestro uberrime respondeat fructus, Apostolicam benedictionem, caelestium gratiarum auspicem, tibi, dilecte Fili Noster, atque universis Toletanae provinciae Episcopis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die v Decembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

LEO PP. XIII

ALLOCVTIO

HABITA IN CONSISTORIO
DIE XIV DECEMBRIS ANNO MDCCCXCIX

—

VENERABILES FRATRES

Auspicandae celebritatis sacrae, quam mense Maio per apostolicas Litteras indixeramus, iam prope sumus in limine. Grates tibi iustas meritasque persolvimus, summe Deus: tuo quippe unius munere id solatium Nostrae affulget senectuti, quod voto magis praesumpserat animus, quam spe. — Nostis autem, venerabiles fratres, inchoari *annum sanctum* consuevisse aperiendis Basilicarum Patriarchalium Portis ritu veteri, pietati excitandae magnopere accommodato. Etenim, ut verbis utamur Benedicti XIV decessoris Nostri, « fidelibus in mentem revocatur publi-
« cae poenitentiae consuetudo, et publice poenitentium
« disciplina, quae priscis Ecclesiae temporibus vigebat. —
« Pontifex... portas sanctas Basilicarum initio Iubilaei
« universalis illis omnibus recludit, qui conscientiae suae
« labes animo vere detestantur, et indicta pietatis opera

« libenter suscipiunt, omnique studio adnituntur ut eius-
« dem Indulgentiae fructus assequantur » [1].

Quamobrem pridie Natalis Domini, more exemploque decessorum Nostrorum Portam sanctam Basilicae Vaticanae Nosmetipsi, si Deus dederit, aperiemus. — Idem ad reliquas Basilicas Patriarchales eodem die per Cardinales Legatos fieri mos est. Itaque Ecclesiae disciplinam et consuetudinem hac in re sequuti, auctoritate omnipotentis Dei, beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, eligimus et declaramus Legatos Nostros a latere Venerabiles Fratres Nostros, Aloisium S. R. E. Cardinalem Oreglia, Episcopum Ostiensem et Veliternum, sacri Cardinalium Collegii Decanum, qui Portam Sanctam Basilicae sancti Pauli nomine Nostro aperiat; item Franciscum tituli Sanctae Mariae in Aracoeli S. R. E. Presbyterum Cardinalem Satolli, Basilicae Lateranensis Archipresbyterum, qui Portam eiusdem Basilicae nomine Nostro aperiat; tum Vincentium tituli sancti Silvestri in Capite S. R. E. Presbyterum Cardinalem Vannutelli, Basilicae Liberianae Archipresbyterum, qui Portam eiusdem Basilicae nomine Nostro aperiat. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Supra dictis autem Legatis facultatem facimus ut populo, qui aperiendis Portis sanctis praesens aderit, plenariam indulgentiam simul cum Apostolica benedictione auctoritate Nostra largiantur.

[1] Alloc. habita in Consistorio secreto, die 1 Decembris 1749.

Est quidem, Venerabiles Fratres, cur confidamus, solemnia Iubilaei magni non sine salutari praeterlapsura fructu. Nam, caelesti opitulante gratia, alacritatem quamdam pietatis popularis cum obtemperandi studio videtur vox hortatioque Pontificis excitavisse. Nuntiatum est, idemque saepe nuntiatur, ubique gentium numerari, qui, animorum expiandorum caussâ, Romam cogitent. Equidem per id tempus valde vellemus formam suam habitumque pristinum Romanae urbi restitutum: quo scilicet esset integrum servare traditum a patribus morem exercendae religionis sine ullo impedimento, etiam in aperto Urbis, apparatu publico, insueto ritu insuetae sanctitati temporis consentaneo: antiquae custodiâ disciplinae, *civitatem sanctam* peregrinus agnosceret. Verum, exuto Pontifice, simul est catholicorum comminuta libertas: incolarum advenarumque pietati sola relinquuntur templa.

Inter haec, vices occidentis anni aliud peperere incommodum cum iniuria Sedis Apostolicae coniunctum, idemque virorum incorrupte iudicantium communi opinione damnatum: quod Nos quidem tacite ferre non possumus. Intelligi de conventu Legatorum summorum Principum ad Hayam volumus. Augusto Imperatore Russiarum auctore, consultandum erat de pace imperiorum constituenda firmius, coercendâque tum crebritate, tum atrocitate bellorum. Quid magis dignum advocatione Pontificis? Videlicet pro iustitia contendere, conciliare pacem, prohibere dissidia, insitum divinitus est in pontificatu maximo: idque et iudicio et re omnis agnovit superior

aetas. Decessores autem Nostros iis muneribus magna cum salute gentium christianarum saepenumero perfunctos, plus est exploratum, quam ut memorari oporteat. Sane incepto illi tam frugifero tamque nobili quaesitum vel a principio sponte fuerat Nostrae suffragium auctoritatis: tum etiam in optatis erat, generatimque sententiae inclinaverant, Nobis ut foret ipso in concilio Hayensi locus. Una ex omnibus reclamavit vox, at quidem tamdiu in repugnando pertinax, quoad pervicit: eorum ipsorum vox, inquimus, qui potestati suae summum Ecclesiae rectorem expugnatione Urbis fecere obnoxium. Quid non ab iis hostile timeamus, quando nec dubitant in luce Europae vim inferre sanctitati iurium atque officiorum, quae ab apostolico munere sponte nascuntur? Attamen, qualiacumque futura sint tempora, Nos quidem, adiuvante Deo, nec conniventes offendent, nec pavidos.

Sed partes Nostras res Orientalium catholica modo deposcit. In Patriarchatu Ciliciensi Armeniorum cum Venerabili Fratri Stephano Petro X Azarian succedendum esset, qui Calendis Maii decesserat in pace Christi: eius rei caussâ in aedem Constantinopolitanam sanctissimi Nominis Mariae Episcoporum Armenio ritu coacta ad praescripta legum Synodus est. Die vicesimo sexto superioris mensis Iulii Patriarcham in demortui locum suffragiis fecere Venerabilem Fratrem Paulum Emmanuelian Episcopum Caesareensem, qui Petrus ex more appellatus est, undecimus eo nomine. De ratione tota docuerunt Nos per litteras ipsi, qui ad suffragia convenerant, Episcopi:

illud praeterea rogantes, ut, quem ad Patriarchalem dignitatem ipsi extulerant, eum confirmare potestate apostolica vellemus. Idem sibi rogat, simulque sacri honorem Pallii libello supplici petit Patriarcha electus, edita fidei catholicae professione ex forma Urbaniana, adiectis insuper quae a sacrosancto Concilio Vaticano decreta sunt. Venerabilis Fratris Pauli Emmanuelian egregia in apostolicam Sedem voluntas et multarum ornamenta virtutum, collegarum episcoporum testimonio prolixe laudantur. Is iam episcopalia munera administravit diu; consilio, doctrina, laboribus apostolicis opinionem atque amorem gentis suae promeritus. His de caussis, atque ex sententia sacri Consilii christiano nomini propagando Ecclesiarum negotiis orientalis ritus praepositi, cum eius tum Episcoporum precibus annuendum censuimus. — Itaque auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli et Nostra confirmamus et approbamus electionem seu postulationem a Venerabilibus Fratribus Armeniis Ciliciae factam de persona praedicti Pauli Emmanuelian, quem absolvimus a vinculo, quo tenebatur Ecclesiae Caesareensi, ac transferimus ad Patriarchalem Ecclesiam Ciliciae Armeniorum, praeficientes eum Patriarcham et Pastorem eidem Patriarchali Ecclesiae, prout in decreto et schedula consistorialibus exprimetur, contrariis quibuscumque non obstantibus. In Nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
VICARIATVS APOSTOLICVS TCHE-LY ORIENTALIS
ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere, ac feliciter eveniant, ea ut mature praestemus Nos admonet supremi Apostolatus munus, quo in terris licet immeriti fungimur. Iam vero cum Venerabilis Frater Alphonsus Favier, Apostolici Vicariatus Pekinensis Rector, a Nobis humillime petierit, ut, nimia territorii suae iurisdictioni subiecti vastitate attenta, ad catholicam fidem facilius promovendam in duos distinctos Apostolicos Vicariatus suus Pekinensis Vicariatus divideretur; Nos porrectas has preces benigne excipiendas existimavimus. Quae cum ita sint, omnes et singulos, quibus Nostrae hae Litterae favent peculiari benevolentia complectentes, et

a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes, et absolutos fore censentes, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine, praesentium vi, Apostolicum Vicariatum Pekinensem seu Tche-ly-Nord in duas partes seiungimus sive dismembramus hac ratione, videlicet, ut novus Vicariatus constituatur a territorio a priori Pekinensi Vicariatu seiuncto, ac sequentibus limitibus circumscripto, idest: I ad septentrionem et orientem ab ingenti muro vulgo « *Grande Muraille* », qui Pekinensem Vicariatum a Mongolia et Manciuria separat; II ad meridiem a mari Sinico; III ad occidentalem vero plagam a Vicariatu ipso Apostolico Pekinensi, Tche-ly-Nord, usque ad limites Praefecturae Choung-tien-fou seu Pekini. Praeterea Apostolica similiter Nostra auctoritate Vicariatui huic novo nomen facimus *Tche-ly-Orientalis*, et episcopalem illius residentiam in civitate Young-ping-fou constituimus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito

non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XXIII Decembris MDCCCXCIX, Pontificatus Nostri anno vicesimo secundo.

A. CARD. MACCHI

APPENDIX

PRAECIPVI A SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

LEONE PP. XIII

HABITI SERMONES ANNO MDCCCXCIX

I.

DIE XXVI IANVARII

AD PATRICIOS NOBILITATIS VRBANAE

Lieti della filiale osservanza vostra, supplichiamo il Signore che la rimuneri coll'abbondanza delle sue grazie. E la grazia che maggiormente vi desideriamo, si è ch'egli vi faccia degni di serbare intemerata sino all'ultimo e salda e operosa quella sovrana virtù da lei ricordata, signor Principe, la quale appunto redense il mondo, e lo redense copiosamente tramutandolo di massa dannata in eletto retaggio di Gesù Cristo. La fede, principio dell'umana salvezza, da un lato è fondamento della vita cristiana, nutrimento della giustizia, anima vivificatrice d'ogni abito virtuoso: dall'altro è sostanza essa medesima di cose oltramondiali e sempiterne, alle quali si volge, come a bene supremo, la speranza dell'umanità pellegrina. Ombre vane e parvenze ingannatrici sono tutti i beni sensibili, se scompagnati dal possesso di tale virtù, senza la quale non è possibile di piacere a Dio. Voi,

per benefizio del cielo, lo possedete tutti cotesto carisma sovrumano che illumina e conforta, che rigenera e sublima: tenete però sempre a memoria che la divina bontà ve lo ha bensì largito senza precedente merito nè cooperazione vostra, ma non lo manterrà però in voi senza vostra cooperazione. In mezzo al tempestare del mondo e alle brame irrequiete del cuore umano il lume della fede è come una face esposta al soffio di venti procellosi: non protetto da opportune difese, egli è in pericolo continuo di affievolirsi, di spegnersi. Chi potrebbe infatti noverare quanti, per incuria o per altra colpa, ne vadano facendo tutto giorno miseranda iattura, pur nati e cresciuti, come voi, in grembo alla santa Chiesa cattolica? Ora dunque, diletti figli, la sciagura altrui sia ammaestramento vostro. Niuno presuma di poter mantenere incolume nell'anima propria il tesoro dei veri rivelati, se con sollecitudine gelosa e costante non lo difenda, segnatamente dalla superbia della ragione e dal predominio dei sensi, i due eterni nemici della fede di Cristo Redentore. Basti all'umana intelligenza il sapere che Iddio ha parlato, e che della sua parola ha costituito egli medesimo depositaria e maestra incorruttibile la Chiesa. Del resto negli ordini del sopranaturale più vede chi più si umilia. Quando invece la indocile ragione s'attenta di levarsi a scrutare le altitudini e profondità inaccessibili dei segreti di Dio, ella e per condizione di natura e a castigo del folle orgoglio si confonde, smarrisce e vien meno. Indi innumerevoli anime, prima credenti, cadute poi nella desolazione del dubbio, o nell'abisso della incredulità. — L'altro pericolo non men formidabile risiede, come accennavamo dianzi, nella signoria dei bassi appetiti: anzi non è forse efficacia più malefica di questa a soverchiare e attutire gli influssi benefici della grazia. Ha registrato la storia che quando penetrò nel tempio di Gerusalemme la vaticinata abominazione della desolazione, una voce arcana gridò dall'alto: *Iddio si ritira.*

Ebbene la sentenza lugubre di quella voce s'avvera a capello nel santuario dell'animo disonestato da cupidigie sensuali. Di mano in mano che queste prevalgono, la corruzione ascende dal cuore alla mente, vedovandola del celestiale lume che la rischiarava per lo innanzi. Vedovanza terribile, perchè l'uomo, che n'è colpito, si affigge fatalmente nella materia più e più sempre, e fatto immemore della dignità e degli eccelsi destini suoi, perde a poco a poco perfino il senso della moralità e spiritualità cristiana. È Iddio che si ritira.

Questi due nemici, i quali ognuno reca seco stesso, perchè inviscerati nella corrotta natura, purtroppo trovarono in ogni tempo più o meno efficace rinfianco nelle condizioni esteriori. Ma non sappiamo se altra età porgesse mai tanti blandimenti alla ragione e lenocinî alla concupiscenza, quanti ne sta porgendo oggidì la licenza del costume, il cinismo di tanta parte della stampa, la procacità delle pubbliche scene, lo scetticismo di tante cattedre. Quindi il gran dono, di cui Iddio vi ha privilegiati, dimanda più che mai cure assidue, riguardi delicatissimi. Fate ragione, diletti figli, di recare in mano un tesoro fragile per vie coperte d'insidie e seminate d'inciampi. *Vigilate*: ecco l'ammonitrice parola di San Paolo ai cristiani di Corinto: scolpitevela a vostra norma nel più alto luogo della mente, per guisa che vegliando di continuo sopra voi medesimi e le cose che vi circondano, vi sia dato, coll'aiuto divino, di star costanti nella fede. *Vigilate, state in fide.*

Benedica il Signore i propositi vostri, e della sua benedizione vi sia pegno la Nostra, che con paterna dilezione v'impartiamo.

II.

DIE XI APRILIS

AD S. R. E. CARDINALES

Rivedere qui oggi accolto intorno a Noi il sacro Collegio, è una consolazione che poche settimane innanzi Ci sarebbe sembrata appena sperabile. Ma se Iddio benedetto Ci visitava da un lato colla infermità, Ci aiutava dall'altro egli medesimo pietosamente a uscirne incolumi: ed eccoci restituiti, sua mercè, agli uffizi della vita, e alle usate cure apostoliche. Lode a lui dell'afflizione e del sollievo, del pericolo e dello scampo. Nè taceremo come fra le varie amarezze, che d'altra parte e per altre cagioni o incombono o sovrastano, opportuno conforto pigliammo dalle testimonianze riverenti e premurose che ne vennero da ogni dove, indirizzate a Noi, ma destinate al Pontefice. E a voi siano rese grazie particolari, venerabili fratelli, per la calda devozione che oggi ancora Ci venite significando: la quale peraltro Ci fu compagna e aiutatrice sempre nel cammino lungo e travaglioso del Nostro Pontificato. — Torna volentieri il pensiero, signor Cardinale, al fatto che ella Ci addita, precorso da Noi medesimi col desiderio, e che ora interviene a consolare come d'un raggio benigno il tramonto del secolo. Rendere più raro e men cruento il terribile gioco delle spade, e predisporre così la via a più riposato vivere sociale, è tale assunto da dover ben rifulgere nella storia della civiltà chi ebbe intelletto ed animo da farsene iniziatore. Noi lo salutammo sin da principio con quella propensione di volontà che si addice in questo caso a chi tiene il mandato supremo di promovere e diffondere sulla terra la mansueta virtù

del vangelo. Nè cessiamo di far voti, che all'alto intendimento seguiti copioso e generale l'effetto. E voglia il cielo che questo primo passo conduca sino all'esperimento di comporre i litigi delle nazioni col mezzo di forze puramente morali e persuasive. Che potrebbe desiderare e volere più caldamente la Chiesa, madre delle genti, nimica naturale della violenza e del sangue, e che non pare contenta di compiere i santi riti suoi senza scongiurar con preghiere il flagello della guerra? Lo spirito della Chiesa è spirito di umanità, di dolcezza, di concordia, di carità universale: e la sua missione, non altrimenti che quella di Cristo, è pacifica e pacificatrice per sua natura, perchè ha per oggetto la riconciliazione dell'uomo con Dio. Indi l'efficacia del potere religioso a recare in atto la pace vera fra gli uomini, e non soltanto nel dominio della coscienza, come fa tutto giorno, ma negli ordini pubblici e sociali, in ragione bensì della libertà concedutagli di far sentire l'azione sua. Azione, che ogni qualvolta intervenne direttamente nei gran negozi del mondo, non fu mai senza costrutto di qualche pubblico bene. Basta di rammentare quante volte venne fatto ai romani Pastori di cessare oppressioni, ovviare a guerre, ottener tregue, accordi, trattati di pace. E chi li mosse, fu la coscienza di un ministero altissimo, fu l'impulso di una spirituale paternità che affratella e salva. Guai alla civiltà de' popoli, se non fosse accorsa in certi frangenti l'autorità papale a infrenare gli istinti disumani del prepotere e della conquista, rivendicando di dritto e di fatto la supremazia naturale della ragione sulla forza. Parlino i nomi indissolubilmente congiunti di Alessandro III e Legnano, del santo Ghislieri e di Lepanto.

Siffatta è l'intrinseca virtù del potere religioso. Contradizioni e pressure potranno qua e là intralciarne gli effetti, ma in sè ella vive immutabile e indefettibile. Di modo che, qualunque sia

la fortuna dei tempi, seguirà serenamente il suo corso la Chiesa di Dio, beneficando sempre. La sua mira è il cielo, ma la sua azione abbraccia cielo e terra, perchè furono unite in Cristo tutte le cose, e quelle che sono in cielo, e quelle che sono in terra. Impromettersi dunque prosperità schietta e durevole dal pretto umanesimo, sarebbe vana lusinga: al modo medesimo che regresso e rovina sarebbe tentar di sottrarre la civile cultura all' alito del cristianesimo, che le diè vita e forma, e che solo può conservarla in solidità di essere e ubertà di frutti.

La maggior copia de' celesti favori preghiamo a voi, venerabili fratelli, come pure ai Vescovi, ai Prelati, e a quanti altri son qui presenti, impartendo a tutti con paterno animo l' Apostolica benedizione.

III.

DIE XXV SEPTEMBRIS

AD GALLIAE OPIFICES

Très Chers Fils,

C'est pour Nous une grande joie de vous revoir une fois encore ramenés ici par l'élan spontané de votre filial amour, et de trouver dans vos rangs les pèlerins de la pénitence qui reviennent de Jérusalem. Ils se sont joints à vous pour Nous rendre hommage, après avoir vénéré, sous la conduite des si distingués Pères de l'Assomption, les terres sanctifiées par la vie et la mort du Rédempteur.

Notre joie s'est encore accrue, en entendant les paroles que vous venez de Nous adresser. — Celui qui parlait en votre nom offre aux patrons chrétiens un rare exemple de bonté et de sagesse; depuis de longues années vous saluez en lui, plus qu'en nul autre, l'ami vigilant, soucieux de tous vos véritables intérêts.

En fils tendrement dévoués, après avoir témoigné à Dieu votre reconnaissance de Nous avoir, dans sa bonté, prolongé le bienfait de la vie, vous revenez sur ce que Notre paternelle sollicitude Nous a inspiré pour relever, suivant les règles de la justice et de la charité, la condition morale et matérielle des ouvriers.

Notre plus grand désir, en effet, c'est de bien faire voir dans l'Eglise la véritable mère des peuples. Son affection n'a point de limites: elle guide les âmes vers le ciel par le chemin de la foi et de la vertu; mais en même temps elle n'a garde de dédaigner sur cette terre les intérêts du temps, elle les sanctifie, lorsqu'elle

ennoblit le travail des humbles et qu'elle incline à faire du bien la puissance des plus élevés. S'il s'agit de maintenir l'ordre social, dans la diversité des classes, seule elle a le secret d'assurer, même ici-bas, autant que c'est possible, la félicité de tous.

Continuez donc, très chers fils; montrez un empressement tout spécial à rester fidèles aux exhortations, aux conseils, aux prescriptions que Nous ne Nous lassons point d'adresser à la noble France, qui sont la preuve de Notre affection particulière pour elle, et que, ces jours derniers, Nous venons de confirmer dans une nouvelle Encyclique à votre Clergé.

Unissez-vous étroitement sur le terrain religieux et social, dans l'obéissance à vos Evêques, pleins de confiance à l'égard de vos patrons chrétiens; et travaillez tous d'accord au bien général, à la paix et à l'armonie entre toutes les classes, condition essentielle du bonheur des peuples et de la prosperité des nations. Pour être dignes de votre titre de vrais ouvriers catholiques, usez de la puissance de l'exemple et de la parole pour ramener à Jésus-Christ ceux qui dans votre cher pays se sont, pour leur malheur, éloignés du Maitre adorable. — C'est ainsi que vous pourrez consoler Notre vieillesse; c'est ainsi que vous pourrez, en ce qui vous concerne, concourir à détourner les calamités sociales qui menacent l'avenir.

Et maintenant, portez une fois de plus à vos compatriotes le souvenir du Père commun de fidèles. Portez-leur l'assurance de Notre constant amour: et comme gage de grâces de choix, recevez la bénédiction, que Nous vous accordons de cœur à vous tous ici présents, à vos familles, à vos amis, et à la France entière.

IV.

DIE XXIII OCTOBRIS

AD ANGLOS

Grande è la Nostra compiacenza nel vederci attorno una schiera di cattolici inglesi.

È questo il terzo pellegrinaggio che durante il Nostro Pontificato Ci viene dall' antica isola de' santi.

La prossima ricorrenza del massimo Giubileo, da Noi indetto per l' anno venturo, Ci fa sperare che presto ne vedremo un quarto: anzi nutriamo fiducia di vederlo condotto da quel generoso signore che è il Duca di Norfolk, vero onore del Patriziato inglese, la cui nobiltà rifulge più bella al lume della cattolica fede, da esso professata con tanto slancio di zelo e munificenza di opere.

L' omaggio di amore filiale che or Ci rendete, figli diletti, dopo aver venerato la tomba del Principe degli Apostoli, Ci torna carissimo.

Venendo a Roma, ai piedi del Vicario di Cristo, voi fate atto solenne di pubblica fede, e voi date altresì nobilissimo esempio di attaccamento sincero alla sede apostolica: con quella docilità che, senza preconcetti, senza appassionati giudizî o temerarî apprezzamenti, piena ed intera si deve a Chi tiene il magistero supremo, e il mandato divino di reggere e governare la Chiesa. — Piaccia al cielo che il vostro esempio sia fecondo di salutare imitazione!

Molti tra voi appartengono alla cattolica Irlanda. Oh quanto nobili sono le tradizioni religiose di questa isola benedetta! Quante prove continue di devozione e generosità Ci vengono anche da' suoi

*

figli! — Noi godiamo di vedere gli uni e gli altri oggi qui riuniti, in questo centro della cattolica unità, dinanzi al Padre comune, bellamente affratellati sotto il vessillo della medesima fede. — Agli uni ed agli altri addimostriamo egualmente la Nostra soddisfazione e il gradimento Nostro. Agli uni ed agli altri raccomandiamo l' obbedienza ai proprii pastori e la perseveranza del bene.

E pegno del Nostro paterno affetto a voi tutti qui presenti, alle vostre lontane famiglie, parenti ed amici, impartiamo di cuore l' Apostolica benedizione.

INDEX

MDCCCXCIX

Epistola « *Quod pietatem* » die 3 Ianuarii ad Praepositos, Doctores et Alumnos Collegii Anagnini. — Grate Se habuisse testatur Pontifex communes litteras, officii plenas, ab ipsis paulo ante datas. — Tum moderatorum tum Alumnorum studia bene precando cohortandoque exacuit . . . . . Pag. 1

Epistola « *Nihil profecto* » die 12 Ianuarii ad Petrum Lambertum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Goossens, Archiepiscopum Mecliniensem. — Pro veteri constantique suo in Belgarum gentem amore, vehementer eos ad animorum concordiam hortatur. — Magnopere exoptat ut delecti ex ipsis viri in coetum conveniant, in eoque de eiusmodi ineunda inter se concordia serio studioseque agant. — Plane confidit coetui ipsi Episcoporum consilium benevolentiamque minime defuturam. . » 3

Epistola « *Testem benevolentiae Nostrae* » die 22 Ianuarii ad Iacobum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Gibbons, Archiepiscopum Baltimorensem. — Opiniones illas, quarum summam *Americanismi* nomine nonnulli indicant, minime ab Apostolica Sede probari posse fuse enucleateque ostendit, sive quae ad fidei integritatem, sive quae ad vivendi disciplinam pertinent. — Tum nonnulla, quae ex eiusmodi opinionibus consectaria veluti proferuntur, opportune refellit . . . . » 5

Litterae Apostolicae « *Sacrorum* » die 28 Ianuarii; quibus Abbati Gottwicensi Praesidi Congregationis Benedictinae in Austria

peculiare honoris insigne conceditur. — Litteris Apostolicis, eadem die eodemque exemplo datis, Abbati S. Petri Salisburgi, Praesidi Congregationis Benedictinae a S. Iosepho idem honoris insigne tributum est . . . . . Pag. 21

Litterae Apostolicae « *Quae catholico nomini* » die 3 Februarii; quibus Ecclesia Aleppensis Armenorum Archiepiscopali titulo augetur. . . . . » 24

Litterae Apostolicae « *Ecclesiasticos viros* » die 16 Februarii; quibus Abbati Primati Monachorum Ordinis S. Benedicti peculiare honoris insigne conceditur . . . . . » 27

Epistola « *Quo essemus animo* » die 16 Februarii, ad Antoninum Pagès, Praesidem, ceterosque viros e supremo consilio Piae Societatis S. Vincentii a Paulo. — Eximiam eorum sollertiam in regimine optimi fructuosissimique instituti peculiari laude exornat. — Illud nominatim gratulatur, ipsorum operam sic probari coeptam multitudini, ut vel inter tenuiores homines iam socios participesque eiusdem propositi non paucos nacti sint. . . . . » 29

Epistola « *Commentariorum editio* » die 18 Martii ad Scriptores Ephemeridis cui titulus « La Civiltà Cattolica ». — Collegio eruditorum virorum, qui eiusmodi commentariis edendis iamdiu elaborant, impensam utiliter egregieque operam maiorem in modum gratulatur, eosdemque enixe hortatur, ut nullis fracti laboribus, alacre suum pergant Apostolicae Sedi et Ecclesiae probare studium . . . . . » 31

Decretum « *Sanctissimus Dominus Noster* » S. Rit. Congr. die 2 Aprilis; de Litaniis Sacratissimi Cordis Iesu . . . . . » 33

Epistola « *Ex epistola ad Nos data* » die 4 Aprilis ad Moderatricem et Sorores a Caritate universas. — Centesimum Instituti natalem ipsis gratulatur, meritamque tribuit laudem ob datam

sollerter operam tum pueris puellisque excolendis, tum miseris omne genus sublevandis . . . . . Pag. 35

Epistola « *Iucundum sane* » die 6 Aprilis ad Carolum Iolivet, Episcopum tit. Bellinensem, Vicarium Apostolicum Natalensem. — Ipsi de natali quinquagesimo sacerdotii suscepti itemque vicesimo quinto ab inito episcopatus honore hoc praesertim nomine gratulatur quod beneficio divino id aetatis bene de Ecclesia merendo attigerit et suavissimo laborum fructu, filiorum pietate perfruatur . . . . . » 37

Epistola « *Grato Nos* » die 19 Aprilis ad Episcopum Nanceiensem et Tullensem. — Quatuor ab ipso oblata volumina, utpote nova ingenii, doctrinae, sollertiaeque eius documenta, pergrata Sibi obvenisse scribit. — Vehementer eumdem hortatur ut optime inita, praesertim in operariorum bonum, consilia strenue insistat, instituta feliciter perficiat. . . . . » 39

Epistola « *Suavissimae* » die 20 Aprilis ad Archiepiscopos et Episcopos Bavariae. — Communem epistolam officii plenam, ab ipsis paulo ante datam non uno nomine gratam Sibi accidisse testatur . . . . . » 41

Epistola « *Synodales vestrae* » die 25 Aprilis ad Cyrillum Macaire Administratorem Apostolicum Patriarchalis Ecclesiae Alexandrinae ceterosque Episcopos Coptos. — Grate Se habuisse testatur litteras officii plenas ab ipsis communiter datas. — Merita eosdem laude exornat, vehementerque hortatur ut maiore in dies studio pergant omnes gravissimi pastoralis muneris partes strenue obire . . . . . » 43

Epistola « *Delectati sumus* » die 27 Aprilis ad Paulum Pericoli, Praefectum Sodalitii iuvenum urbani a Sancto Petro. — Egregiam eius et sodalium erga Apostolicam Sedem observantiam pietatemque collaudat, atque tricesimum Sodalitii natalem ipsis ex animo gratulatur. Commune eorumdem studium bene

de religione deque proximorum commodis merendi, cohortando bene precando exacuit . . . . . Pag. 45

Litterae Apostolicae « *In Principis Apostolorum* » die 4 Maii; quibus Vicariatus Apostolicus Laosiensis in Regno Siam erigitur . » 47

Litterae Apostolicae « *Catholicae Ecclesiae* » die 8 Maii; quibus nova dioecesis de Huaraz in Peruviana republica erigitur. » 50

Epistola « *Quae dimisso* » die 8 Maii ad Archiepiscopum Ferrariensem. — Magnopere laetatur de felici exitu catholicorum conventus, Ferrariae paulo ante habiti . . . . . » 60

Litterae Apostolicae « *Properante ad exitum saeculo* » die 11 Maii; quibus universale Iubilaeum Anni Sancti millesimi noningentesimi indicitur . . . . . » 62

Litterae Encyclicae « *Annum Sacrum* » die 25 Maii; de hominibus Sacratissimo Cordi Iesu devovendis. — Principio demonstrat amplissimum istud maximumque obsequii et pietatis testimonium Iesu Christo omnino convenire, quia ipse princeps est ac dominus omnium. — Tum ad istiusmodi dedicationem voluntate suspiciendam cohortatur omnes, eamdemque haud exiguam quoque rerum meliorum spem civitatibus afferre scribit; quum vincula instaurare aut firmius possit adstringere, quae res publicas naturâ iungunt Deo. — Demum edicit ut diebus nono, decimo, undecimo mensis Iunii in suo cuiusque urbis atque oppidi templo principe certae supplicationes fiant: postremo autem die formula Consecrationis, litteris ipsis adiecta, recitetur. » 71

Epistola « *Haud levi sane* » die 25 Maii ad Archiepiscopum Bituricensem. — Nihil immutatum esse scribit de Apostolicae Sedis praescriptionibus, quae catholicorum in Gallia agendi rationem attingunt, quaeque in epistola februario mense MDCCCXCII ad Gallos data, et in Encyclicis litteris « Rerum novarum » dilucide continentur. — Galliarum catholicos iterum hortatur ut

eiusmodi consiliis ac monitis dociles praebeant aures, alacremque instaurandae animorum inter se concordiae dent operam. . . . . Pag. 81

Epistola « *Nous ne pouvons* » die 29 Maii ad Gulielminam Hollandiae Reginam Illustrem. — Publicae pacis fovendae, minuendaeque quum frequentiae tum asperitatis bellorum caussâ, conventum nationum per earumdem legatos, in urbe Hollandiae principe fuisse coactum ultro gratulatur. — De re profecto agi quae maximi interest, quaeque singulari quadam ratione et suapte naturâ ad Romani Pontificis officium pertinet. — Eiusmodi ministerium pacis magna cum populorum salute saepe Pontifices ipsos ac multiplici ratione exercuisse, testem esse historiam. — Difficultatibus vel inimicitiis minime deterritum, Sese perstiturum constanter in causa tam gravi, tam nobili, omni ope elaborare . . . . . » 83

Epistola « *Quae pro vobis* » die 31 Maii ad Archiepiscopum Beneventanum, ceterosque Episcopos Beneventanae regionis. — De felici exitu primi conventus ad rem catholicam in eadem regione provehendam, paullo ante ab ipsis habito, valde gratulatur. — Quae sapienter ab eisdem constituta sunt magnopere confidit uberes allatura fructus. . . . . » 86

Allocutio « *Alloquendi initium* » habita in Consistorio die 19 Iunii. — Electionem de more confirmat Eliae Huayek Archiepiscopi tit. Arcae in Patriarcham Antiochenum Maronitarum; deinde ad Patriarchatum Alexandrinum Coptorum, quartum ante annum constitutum ac rite fundatum, evehit Cyrillum Macaire Episcopum tit. Caesareae Paneadis. — Tum in S. R. E. Cardinalium Collegium cooptat lectos undecim viros, scilicet: Ioannem Baptistam Casali del Drago, Patriarcham Constantinopolitanum; Franciscum de Paula Cassetta, Patriarcham Antiochenum, vice sacra alterum Urbis antistitem; Ianuarium Portanova, Archiepiscopum Rheginensem; Iosephum Francica Nava di Bontifè, Archiepiscopum Cataniensem, Nuntium Apo-

stolicum in Hispania; Augustinum Ciasca, sodalem Augustinianum, Archiepiscopum tit. Larissensem, Adiutorem sacri Consilii christiano nomini propagando; Franciscum Desideratum Mathieu, Archiepiscopum Tolosanum; Petrum Respighi, Archiepiscopum Ferrariensem; Augustinum Richelmy, Archiepiscopum Taurinensem; Iacobum Missia, Archiepiscopum Goritiensem; Aloisium Trombetta, Adiutorem sacri Consilii Episcoporum atque Ordinum Religiosorum negotiis praepositi; Iosephum Calasantium Vives, Sodalem Franciscalem capulatum. — Demum duos alios praestantes viros S. R. E. Cardinales creat, quos tamen in pectore reservat . . . . PAG. 88

Decretum « *Ssmo Domino Nostro* » S. C. Consist., die 21 Iunii, de designatione Titularis Praestitis ac Patroni caelestis dioecesis Sanctae Fidei in Republica Argentina . . . . . » 95

Epistola « *Concilium plenarium* » die 23 Iunii ad Archiepiscopos et Episcopos Americae Latinae. — De plenario ipsorum Concilio Romae coacto valde sperat fore ut uberrimas utilitates Americae latinae populis pariat. — Eximium eorum erga b. Petri Cathedram obsequium laudat, paternamque benevolentiam Suam ipsis omnibus peramanter confirmat. . . » 97

Epistola « *Quod collata nuper* » die 25 Iunii ad Archiepiscopum Cosentinum, ceterosque Archiepiscopos et Episcopos Calabriae. — Officiosam epistolam ab ipsis ob recentem Archiepiscopi Rheginensis cooptationem in S. R. E. Collegium communiter datam non uno nomine grate Se habuisse testatur. » 99

Epistola « *Aemilianae regionis* » die 28 Iunii ad S. R. E. Cardinales Archiepiscopos Ravennatensem et Bononiensem, ceterosque Episcopos Regionis Aemilianae. — De recenti eorum conventu ad religionis negotia provehenda magnopere laetatur, uberesque optat fructus . . . . . » 101

Constitutio Apostolica « *Diu quidem* » die 29 Iunii; de Legibus Congregationis Anglo-Benedictinae novandis . . . . . » 103

Epistola « *Vix quicquam* » die 6 Iulii ad Episcopum Massiliensem. — De publica Massiliensium erga sacrosanctum Cor Iesu religione, paulo ante luculentissime testata, gratulatur. — Subdit, necessitudine quadam singulari Galliam cum sacratissimo Corde coniunctam teneri: quamdiu huiusmodi religionem ipsa retinebit, magnum profecto velut pignus salutis habebit. . . . . PAG. 115

Epistola « *Benigno Dei numine* » die 7 Iulii ad Sebastianum Georgium Schaeffer Canonicum Coloniensem, Praesidem Consociationis iuvenum opificum. — De quinquagesimo Consociationis natali gratulatur, eidemque ampliora in dies incrementa exoptat. . . . . » 117

Epistola « *Quae tu* » die 20 Iulii ad Emmanuelem Warmbrunn, Equitem Pianum. — Quadragesimum sextum catholicorum Germaniae coetum, Nissae proxime habendum, uberes lectissimosque, uti anteactos, allaturum fructus magnopere sperat. » 119

Litterae circulares « *Etsi gratum semper* » S. Rit. Congregationis, die 21 Iulii; de cultu sacratissimi Cordis Iesu amplificando . . . . . » 121

Epistola « *Gratae* » die 22 Iulii ad Episcopum Anglonensem-Tursiensem. — Detestabilem usum differendi pueris in hebdomadas, in menses, imo et in annos S. Baptismatis vehementer improbat. — Curas ab ipso ad impium eiusmodi tollendum abusum susceptas magnopere laudat. . . . . » 126

Litterae Apostolicae « *Antiquissimi moris* » die 3 Augusti; de electione Delegati Apostolici Canadensis . . . . . » 128

Epistola « *Nullum est* » die 8 Augusti ad Antonium Haine, Antistitem Urbanum. — Volumina de re morali, quartis curis ab ipso edita, eo praesertim nomine collaudat, quod Thomam Aquinatem magistrum prae omnibus ducemque elegerit. . . » 131

Epistola « *Grato in Nos* » die 24 Augusti ad Praesides catholicarum Consociationum Florentinarum. — Gratas Sibi accidisse testatur litteras ab ipsis paulo ante datas. — Vehementer optans ut optime de re catholica, prout tempora postulant, Etruria mereatur, egregia ipsorum, eiusmodi in causa, animi proposita peculiari laude prosequitur . . . . . Pag. 133

Decretum « *Apostolica Sedes* » S. C. Consist. die 27 Augusti; quibus nova dioecesis *de Aguas Calientes* in regione Mexicana erigitur . . . . . » 135

Litterae circulares « *In ea* » S. Congr. Indulgentiis et SS. Reliquiis praepositae, die 30 Augusti; de Indice Indulgentiarum Confraternitatis sacratissimi Rosarii . . . . . » 143

Litterae Apostolicae « *In sublimi* » die 1 Septembris; quibus dioecesis Pondicheriensis in Indiis Orientalibus dividitur et nova dioecesis Kumbakonamensis erigitur. . . . . » 146

Epistola « *Delectati* » die 2 Septembris ad Episcopum Passaviensem. — Consilium ab ipso initum pia sodalitia instituendi ad ebriositatis vitium evellendum collaudat, vehementerque exoptat ut omnes e clero in perutili opere strenue cum ipso elaborent . . . . . » 148

Epistola « *Coetum* » die 4 Septembris ad Georgium S. R. E. Presbyterum Cardinalem Kopp et Episcopos Borussiae universos. — Communem epistolam, annuo exacto coetu ad Martyris Bonifacii exuvias ab ipsis datam, haud mediocri Sibi solatio atque oblectationi fuisse testatur; tum paternum Suum erga ipsos omnesque Germaniae catholicos studium peramanter confirmat . . . . . » 150

Decretum « *Ssmo Domino Nostro* » S. C. Consist. die 4 Septembris; quibus paroecia Pilcaya nuncupata cathedrali Ecclesiae De Chilapa in Republica Mexicana addicitur. . . . . » 152

Epistola « *Misisti ad Nos* » die 6 Septembris ad Benedictum Mariam S. R. E. Presbyterum Cardinalem Langénieux, Archiepiscopum Rhemensem. — De Lourdensi coetu Eucharistico secunde acto gratulatur, simulque quum ipsi, qui Suo nomine conventui praefuerat, tum Episcopo Leodiensi ceterisque omnibus qui in coetu adfuerant, paternam benevolentiam Suam amantissime testatur . . . . . PAG. 155

Epistola Encyclica « *Depuis le jour* » die 8 Septembris ad Archiepiscopos, Episcopos universumque Clerum Galliae. — Pro Suo in Galliam explorato studio, nonnulla eos admonet, quae ad sacri ordinis dignitatem convenienter temporibus tuendam pertinent. — Quanta in pueris ad sacra adspirantibus sit cura collocanda. *Scholas presbyterales* et potissimum Seminaria *parva* commendat. Horum moderatores et magistri quid spectare perpetuo debeant. Quatenus clericorum studia ad publicarum legum normas exigi oporteat, incolumi tamen instituto veteri excolendi litteras praesertim latinas. — Ad Seminaria *magna* quod attinet, ea urget quae de philosophiae studio iam dederat praescripta: periculosam, quam quidam e catholicis sequuntur, philosophandi licentiam damnat: de multiplici physicorum scientia certo praecipiendum modo: maxime philosophiae *rationali* danda opera. — Theologiae *scolasticae* praestantia: commendatio *Summae* Aquinatis *Theologicae*, et *Catechismi romani*. — De Sacrae Scripturae studio traditas a Se praescriptiones inculcat. — Historiae ecclesiasticae sincera in primis fidelisque praeceptio sit. — Nec Iuris Canonici negligenda scientia. — Opportuna monita ad sacerdotes, qui societatis humanae utilitatibus proxime inserviunt; ad quos etiam transfert nonnulla pastoralis hortationis verba, quibus Ipse Clerum Perusinum Episcopus impertiverat. . . . . » 157

Epistola « *Multis praeclarisque* » die 12 Septembris ad Petrum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Coullié, Archiepiscopum Lugdunensem. — Consilium probat Marialem coetum Lugduni proxime cogendi, hortatione addita et votis . . . . . » 191

Epistola « *Paternae providaeque Nostrae* » die 18 Septembris ad Archiepiscopos et Episcopos Brasiliae. — De recentibus iisque haud exiguis rei catholicae apud Brasilianos incrementis magnopere laetatur, eaque de re meritam episcopis laudem tribuit. — Tum nonnulla quaedam attingit ad eiusdem rei catholicae profectum valde necessaria. — Huc potissimum pertinere curam in Seminariis collocandam, quorum cum statu fortuna Ecclesiae maxime coniungitur. — Nec minus in votis esse ut scribendis vulgandisque catholicis diariis naviter aeque ac prudenter impendatur opera. — Huiusmodi utilitati finitimam esse aliam quae ex accessione catholicorum hominum ad rempublicam eorumque cooptatione in coetum legumlatorum legibus ferendis derivatur. — Ut res e votis prospere cedant, in spectata Brasiliani populi pietate ac religione satis Sibi esse fiduciae, eius liberalitatem episcopis non defuturam . PAG. 193

Epistola « *Praeclaros cives* » die 21 Septembris ad Callistum Grandi Sac. — Volumen ab ipso ob memoriam Alexandri Volta paulo ante editum, perlibenter Sese accepisse testatur, eiusque quum opportunitatem tum utilitatem magnopere commendat . . . . . » 200

Litterae Apostolicae « *Quod Pontificum maximorum* » die 30 Septembris; de suspensione indulgentiarum et facultatum vertente anno universalis Iubilaei millesimo noningentesimo . . . » 202

Epistola « *Non abs re iudicastis* » die 12 Octobris ad Augustinum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Richelmy, Archiepiscopum Taurinensem, ceterosque Episcopos Pedemontanos. — Litteras ab ipsis communiter datas de statu catholicorum in regione pedemontana grate Se habuisse testatur. — Laetiora in dies incrementa exoptat. — Oportere tamen ut omnes e clero voluntatum et animorum coniunctione ceteris exemplo praeluceant, atque a debita plenissimaque erga episcopos suos observantia nulla in re abscedant . . . . . » 207

Epistola « *Rite auspicando* » die 19 Octobris ad Episcopum Collensem. — Consilia ab ipso et a clero in conventu paulo ante habito, ad Christi Servatoris honorem et pietatis incrementum, communi studio suscepta collaudat, deque eorum eximia et concordi in Apostolicam Sedem voluntate magnopere gratulatur . . . . . PAG. 210

Litterae Apostolicae « *Quoniam divinae bonitatis munere* » die 21 Octobris; quibus Poenitentiariis in Basilicis et Ecclesiis Urbis per Cardinalem Maiorem Poenitentiarium deputatis, et Confessariis a Cardinali Urbis Vicario designandis Facultates pro anno Iubilaei conceduntur . . . . . » 212

Epistola, « *Quae, datis ad Nos litteris,* » die 31 Octobris ad Archiepiscopos et Episcopos Salernitanae et Lucanae regionis et ad Abbatem Ssm̃ae Trinitatis Caven. — De nonnullis paulo ante ab ipsis initis ad rei catholicae incrementum consiliis plane confidit tantum eos adhibituros in iisdem perficiendis studii, quantum habuere concordiae in suscipiendis . . . . . » 227

Constitutio « *Aeterni Pastoris* » die 1 Novembris; qua Indulgentiae Iubilaei anni MDCCCC conceduntur Monialibus, Oblatis, Tertiariis, aliisque sive puellis sive mulieribus in Monasteriis piisve Communitatibus degentibus, Eremitis, Infirmis, carcere aut captivitate detentis; cum opportunis facultatibus circa absolutiones et votorum commutationes . . . . . » 230

Epistola « *Eâdem prorsus* » die 2 Novembris ad Archiepiscopos et Episcopos Aprutii. — Ex iis quae in conventu, Sulmone proxime habito, ad rei catholicae rationes in suis dioecesibus provehendas ab ipsis constituta sunt, uberes, Deo bene iuvante, fructus sperat . . . . . » 238

Epistola « *Testem impensi* » die 11 Novembris ad Archiepiscopos et Episcopos Etruriae. — Litteris, officii plenis, ab ipsis communiter datis hoc praesertim nomine Sese delectatum scribit,

quod tum ipsi tum catholici ex Etruria homines omni, quo licet, conatu in id incumbere polliceantur quo pietas avita, viribus ad largiorem actionem renovatis, singularem in modum revirescat . . . . . PAG. 240

Decretum Urbis et Orbis « *Quo sancti Bedae Venerabilis* » S. Rit. Congr. die 13 Novembris. — Festum sancti Bedae Venerabilis cum Officio et Missa propria, addita Doctoris qualitate, ad universam Ecclesiam extenditur . . . . . » 242

Decretum « *Anni Sacri* » S. C. Rit. die 13 Novembris; de Missae Sacrificio, die XXXI decembris tum labentis tum proximi anni, media nocte celebrando . . . . . » 245

Litterae « *Quam Encyclicis Litteris* » S. Rit. Congr. die 27 Novembris; de ritu consecrationis sacratissimo Cordi Iesu in annum proximum iterando . . . . . » 247

Epistola « *Facultatem scribendi tuam* » die 28 Novembris ad Franciscum Zanotto Sac., Cubicularium Suum Intimum supra numerum. — Volumen ab ipso paulo ante oblatum Sese libentissime accepisse scribit. — Ipsum vehementer hortatur, ut scriptis suis optime de litterarum disciplina mereri pergat . . . » 250

Epistola « *Clerum populumque* » die 30 Novembris ad Episcopum Anagninum. — Quintum et vicesimum sacerdotii annum ei ex animo gratulatur; peculiarem benevolentiam Suam tum ipsi tum civitati anagninae peramanter confirmans. — De Nosocomio ibi extructo, curas a Se eius rei caussâ susceptas commemorat, Sibique propositum esse edicit inchoato operi fastigium liberalitate sua, Deo bene iuvante, anno proximo imponere. » 252

Epistola « *Paternus amor* » die 2 Decembris ad Wilhelmum O'Connel, Collegii Urbani foederatarum Americae civitatum moderatorem. — Curas commemorans a Decessore suo et a Se in Collegii bonum susceptas, de quadragesimo eiusdem

natali, hoc praesertim nomine magnopere gratulatur, quod ipsum cum laude viguerit, atque haud mediocri emolumento fuerit Americae ecclesiis. — Vehementer optat ut magis in dies florere pergat. . . . . PAG. 254

Epistola « *Quod in conventu* » die 5 Decembris ad Cyriacum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Sancha y Hervas, Archiepiscopum Toletanum. — Consilium ab episcopis Toletanae provinciae initum Synodum provincialem proximo anno celebrandi magnopere commendat, uberesque ex eo fructus expectat. » 256

Allocutio « *Auspicandae celebritatis sacrae* » habita in Consistorio, die 14 Decembris. — Principio edicit, more exemploque Decessorum Sese pridie Natalis Domini Portam Sanctam Basilicae Vaticanae aperiturum. — Tum ad reliquas Basilicas Patriarchales Legatos a latere eligit et declarat S. R. E. Cardinales Aloisium Oreglia, Episcopum Ostiensem et Veliternum, sacri Cardinalium Collegii Decanum; Franciscum Satolli, Basilicae Lateranensis Archipresbyterum; itemque Vincentium Vannutelli, Archipresbyterum Basilicae Liberianae. — Valde confidit solemnia Iubilaei non sine salutari praeterlapsura fructu. — Dolet tamen exuto Pontifice, simul esse catholicorum comminutam in Urbe principe catholici nominis libertatem, et incolarum advenarumque pietati sola relicta templa. — Graviter conqueritur de exclusione Legati Pontificis in recenti Legatorum summorum Principum conventu ad Hayam, eorum ipsorum operâ qui potestati suae summum Ecclesiae rectorem, expugnatione Urbis, fecere obnoxium. — Demum electionem de more confirmat Pauli Emmanuelian Episcopi Caesareensis in Patriarcham Ciliciensem Armeniorum. . » 258

Litterae Apostolicae « *Quae catholico* » die 23 Decembris; quibus Vicariatus Apostolicus Tche-ly Orientalis erigitur . . . » 263

APPENDIX

PRAECIPVI A SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

LEONE PP. XIII

HABITI SERMONES ANNO MDCCCXCIX

I. - Die 26 Ianuarii, ad Patricios Nobilitatis Urbanae . . Pag. 267

II. - Die 11 Aprilis, ad S. R. E. Cardinales. . . . . » 270

III. - Die 25 Septembris, ad Galliae opifices . . . . . » 273

IV. - Die 23 Octobris, ad Anglos . . . . . » 275

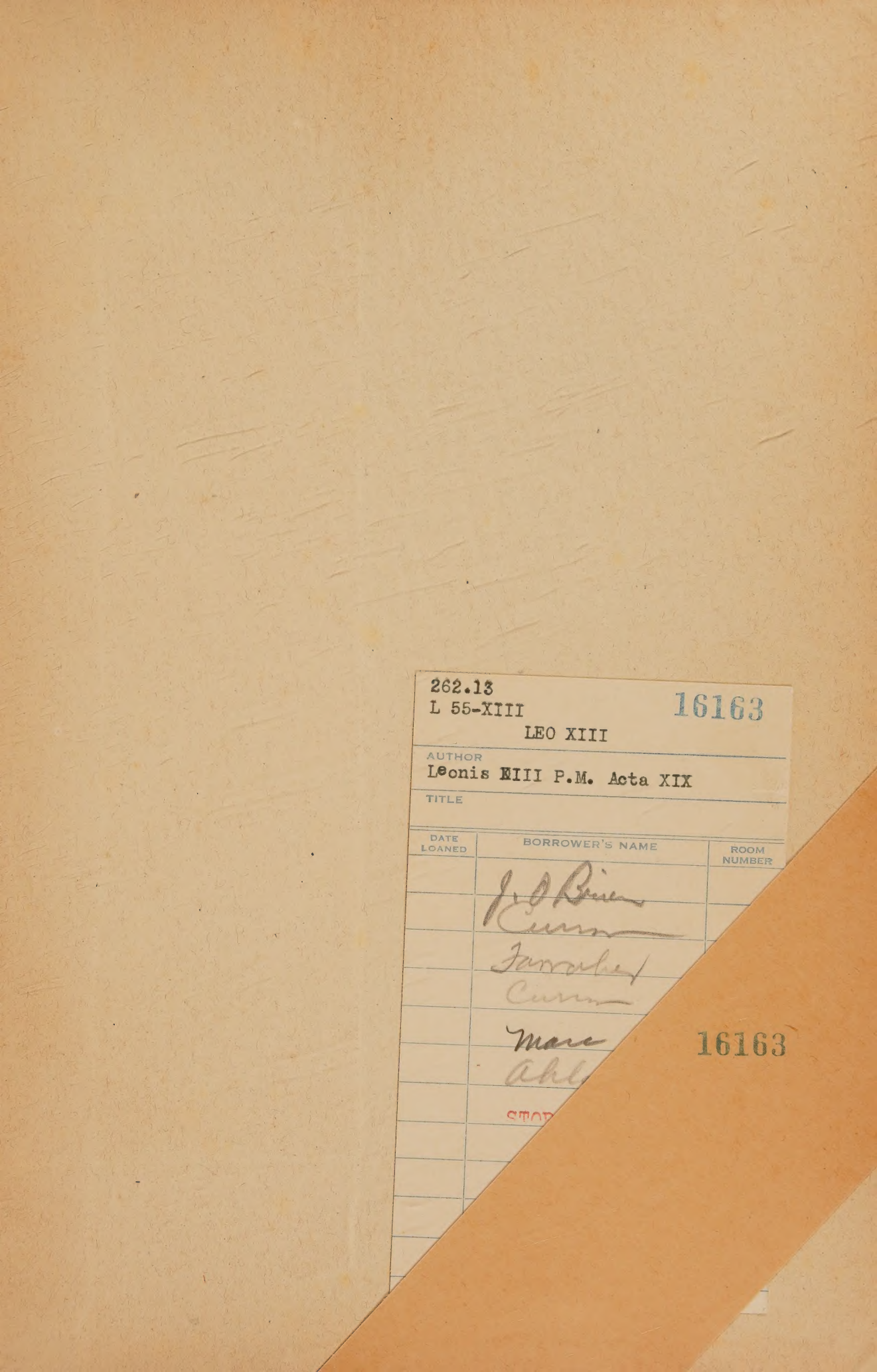
262.13
L 55-XIII
16163
LEO XIII
AUTHOR
Leonis XIII P.M. Acta XIX
TITLE
DATE LOANED
BORROWER'S NAME
ROOM NUMBER
16163